Pascal Quignard

Vie secrète

Totul pare să se prăbuşească în viaţa lui Ann Hidden din clipa în care descoperă că iubitul ei o înşală - totul şi mai ales propria identitate. Pentru a se regăsi pe sine, eroina romanului lui Quignard, compozitoare de succes, va rupe cu trecutul: cu mama şi cu iubitul ei, cu locurile copilăriei bretone, cu locuinţa pariziană şi cu editura muzicală la care lucrează. După un răstimp de peregrinări fără ţintă, ea alege să-şi ducă viaţa în izolare, departe de vacarmul lumii, undeva pe o insulă pierdută în golful Napoli, într-o vilă cocoţată pe un pinten de stâncă deasupra mării, Vila Amalia. Sub soarele torid al Mediteranei, Ann redescoperă treptat bucuria lucrurilor simple, a detaşării de lume şi a prieteniei care nu are nevoie de cuvinte, a muzicii tămăduitoare. Dar în adâncul acestei bucurii dăinuie un sâmbure de tristeţe, de parcă ceva neştiut ar prevesti alte lovituri ale sorţii. Şi soarta nu va întârzia să se arate sub chipul morţii unei copile nevinovate, al pierderii mamei şi al stingerii din viaţă a singurului prieten din copilărie. Acum însă, dincolo de toate încercările vieţii, îi rămâne amintirea luminoasă a unui paradis pierdut: viaţa la Vila Amalia.

Raftul Denisei

Colecţie coordonată de
DENISÂ COMĂNESCU

PASCAL QUIGNARD

Vila Amalia

Traducere din franceză de
EMANOIL MARCU

HUMANITAS

ĺióhon Coperta colecţiei de GABI DUMITRU

Redactor VLAD RUSSO

PASCAL QUIGNARD *VILLA AMALIA* © Editions Gallimard, 2006

© HUMANITAS, 2006, pentru prezenta versiune românească

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/317 18 19, fax 021/317 18 24
www.humanitas.ro
Comenzi CARTE PRIN POŞTĂ: tel. 021/311 23 30, fax 021/313 50 35, C.P.C.E. - CP 14, Bucureşti e-mail: cpp@humanitas.ro www.librariilehumanitas.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
QUIGNARD, PASCAL
Vila Amalia / Pascal Quignard; trad.: Emanoil Marcu. - Bucureşti: Humanitas, 2007 ISBN 978-973-50-1663-0

I. Marcu, Emanoil (trad.) 821.133.1-31=135.1

Pentru Martine

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

„îmi venea să plâng. îl urmăream. Eram atât de ne- Icricită, că îmi doream să mor. Mergeam cu maşina de-a lungul Senei de mai bine de jumătate de ceas, când noaptea a căzut dintr-odată. Ajungând la Choisy-le-Roi, Thomas a intrat în întuneric, brusc, pe o străduţă, la dreapta. A parcat rapid sub un arbore, apoi a stins farurile. Am parcat şi eu, rapid şi prost, ceva mai departe, pc bulevard. Am coborât şi am pornit după el, silindu-mă NA par că merg normal, că nu alerg. Thomas a deschis o poartă de fier. M-am apropiat. Mă apropiam repede şi în acelaşi timp încet. Nu ştiu cum să-ţi explic/'

Se apropie.

Atinse cu fruntea gratiile de fier ruginit.

Vedea cu greu prin gardul viu, în întuneric.

îl zări totuşi pe Thomas: în faţa intrării în casă, sub felinarul aprins, o tânără îl luase de mâini.

Thomas încerca să-şi scoată paltonul. Tânăra se înălţă pc vârfuri, îşi întinse buzele pentru un sărut.

Ar fi vrut să-i vadă faţa, dar nu putea din cauza gardului viu. Cei doi erau pe punctul să intre în casă. Nu avea să-i mai vadă faţa. Deodată, auzi în spatele ei:

— Priviţi cu mult interes această casă, doamnă.

Inima îi bătu să-i sară din piept. Era ca un copil surprins în clipa când se pregăteşte să fure ceva.

— Exact, răspunse ea.

Şi se întoarse.

în faţa ei, pe trotuarul străzii întunecate, văzu un bărbat în costum negru, tuns scurt, mirosind a parfum. Su- râdea fără să facă nimic.

Ea îi spuse:

— Pesemne aveţi în faţă o femeie care pregăteşte o spargere.

El o prinse de mâneca impermeabilului.

— Chiar nu mă recunoşti ?

întrebarea lui o zăpăci complet. Clătină din cap în semn că nu. La drept vorbind, nu avea nici un chef să înceapă o discuţie cu necunoscutul, oricine ar fi fost. Cu o mişcare bruscă, îşi trase mâneca impermeabilului pe care străinul o ţinea între degete.

— Eu te recunosc, spuse el.

Se înnopta. Ea rămânea cu privirea aţintită la gardul de fier.

— Eşti Anne. Mai exact: cea care nu voia să i se spună Eliane.

Atunci Ann Hidden îl privi. Clătină din cap. Era uluită. îi dădură lacrimile fără să vrea.

— E adevărat, şopti ea. Era...

— Ce spui ?

Ea vorbi mai tare:

— E adevărat. Era numele meu, odinioară.

Se apropie de el cercetându-i chipul, încercând să-l recunoască.

— Cine eşti ?

— Georges.

Nu-şi dădea seama cine putea să fie Georges.

— Georges Roehl.

Nu, chiar nu-şi dădea seama cine era acest

bărbat.

Noaptea le învăluia puţin câte puţin trupurile - care erau din ce în ce mai întunecate.

El o privea surâzând.

Scoase portofelul din buzunarul interior al costumului.

îi întinse o carte de vizită.

Apropiindu-se de felinarul de pe străduţă, îi citi numele întreg: Georges Roehlinger. Literele erau imprimate în relief. Bărbatul locuia pe un chei. La Teilly. Nici asta nu ştia - unde era acest Teilly, ce port era, în ce pro- vincic se găseau acest chei şi acest port, pe care ţărm, al cărui ocean. începu să simtă un soi de nelinişte.

- Am fost împreună la şcoală. în primele clase. Nu-ţi aminteşti, în Bretagne? Sora Marguerite? Noi...

Nu apucă să-şi termine fraza. Ann Hidden se aruncase în braţele lui. Izbucnise în hohote de plâns.

Atunci el o strânse la piept.

0 conduse prin întuneric până la o căsuţă cu grădină. Grădina dădea spre bulevard.

Bărbatul închise o altă poartă din fier.

1)eschise o altă uşă.

Ştii, cred că îmbătrânesc, îi spuse Ann Hidden. Să nil mi-o iei în nume de rău, Georges. Mi-a trebuit atâta li mp ca să te recunosc...

M-am schimbat mult mai mult decât tine! o do- jeni cu blândeţe Georges Roehl.

Ba nu. Nu asta voiam să spun. Nu, nu. Te-ai schimbat *o idee>* poate.

Intrând în salon, Georges aprinse un lampadar

lân-

«flea.

Aprindea toate lămpile din jurul ei, rând pe rând.

Ann se aşează pe un soi de canapea de răchită care acârţâi.

— Normal că nu m-ai recunoscut: trăgeai cu ochiul.

— Georges ?

— Da.

— Nu trăgeam cu ochiul. îl urmăream pe bărbatul cu care trăiesc. îl cheamă Thomas, tocmai intrase în casa aceea când m-ai surprins tu. Hai să schimbăm subiectul.

— Dacă aşa vrei tu...

-Da.

Nu dori să mai spună nimic despre ceea ce o adusese la Choisy. Chipul ei devenise impenetrabil.

— Poate vrei să bei ceva ?

— Un ceai.

Georges se duse să facă un ceai.

Vechiul salon era ticsit cu mobile, cu obiecte mai vechi sau mai noi, multe hidoase.

Ann Hidden se apropie de fereastră. Era încadrată de perdele care miroseau a praf. începuse să plouă. Crengile ude ale castanilor de pe bulevard şiroiau de apă.

Georges reveni, puse tava pe măsuţa joasă. Părea foarte bucuros.

— Mă bucur că te-am regăsit.

— Aş mânca o tartină, îi spuse ea.

— Ce fel de tartină ?

— O tartină obişnuită. Pâine prăjită cu unt şi dulceaţă.

— Nu cred că am pâine. Dar am felii de pâine

gata prăjită.

— Cu unt breton, că tot vorbim de Bretagne.

— Şi cu dulceaţă ? Ce fel de dulceaţă ?

— De cireşe. Sau... de caise, bucăţi.

— Nu cred că mama avea unt sărat, spuse el.

Ieşi din încăpere mormăind.

— Oricum, mă îndoiesc că ar mai fi comestibil...

Rămasă singură în salon, Ann îşi luă capul în mâini.

Aşezată comod între scrin şi perdelele pline de praf, dădu frâu liber durerii.

După ce prăji pâinea, Georges reveni, aprinse o lumânare parfumată.

— Nu miroase prea bine aici, la mama.

Ann nu-1 contrazise.

■ • Ţi-o aminteşti pe mama ?

Sigur că mi-o amintesc. O gospodină desăvârşită. () bucătăreasă perfectă...

— Mama... a murit.

Ah!

(îeorges era tulburat. Nu plângea, dar vocea îi tremura puţin.

Asta era casa ei.

Ah!

A murit acum exact unsprezece zile.

Ann nu răspunse nimic. îl privi.

Te rog să mă scuzi. încă nu mi-am revenit de tot, mai spuse el.

Da, murmură ea.

A murit în ajunul Crăciunului...

Vocea începea să-i tremure şi Georges tăcu.

Ea nu spuse nimic.

Kl îi explică după aceea că se mutase aici pentru

câteva zile, voia să facă puţină ordine. Hotărâse să vândă casa în care maică-sa trăise singură după a doua căsătorie. (icorgcs nu voia să păstreze casa. Nu-i plăcea oraşul. Dacă stai să te gândeşti, întâlnirea lor aici, la Choisy-le-Roi, era un miracol. Trec patruzeci de ani, se lasă un moment ilc tăcere, un suflet urcă la cer, o femeie apare pe un trotuar şi priveşte prin gardul viu, fantoma surorii Marguerite apare brusc în spaţiu.

— Şi *două* fantome beau ceai împreună, încheie Ann.

— E bun ceaiul mamei, nu-i aşa?

— Georges, nici nu ştii câtă dreptate ai: sunt o femeie care a devenit o fantomă.

— Nu asta voiam să spun. Nu, nici vorbă.

— Ceaiul e delicios. Maică-ta gătea la fel de bine ?

— La fel. Mama s-a recăsătorit. Pe urmă a rămas din nou văduvă. Oricum, chiar şi numai pentru ea singură, continua să gătească.

— E bine. Nu prea se întâmplă.

— E greu să-ţi imaginezi! Intr-un fel, era o nebunie. De la şase dimineaţa la nouă seara. Mama şi-a petrecut viaţa în bucătărie. Dac-ai şti...

— Chiar trebuie să ne tutuim ?

— De ce spui asta ?

— Pentru că nu mă simt în largul meu, spuse Ann Hidden.

— Ne-am tutuit întotdeauna.

— Mă simt jenată. Stingherită.

— Şi acum ce să facem, să ne vorbim cu dumneavoastră ?! Ar fi şi mai jenant. Ann-Eliane, să fim serioşi. Ne cunoaştem de-o viaţă. Hai, vino puţin.

Ii întinse mâna şi urcară la etaj.

Nu mai vorbeau.

Intrând în camera mamei lui Georges, Ann avu senzaţia de a comite o indiscreţie. în mijlocul încăperii trona un pat cu măciulii de aramă. Cuvertura era brodată. Ann avea senzaţia că trupul lui Evelyne Roehlinger încă era acolo, întins pe pat.

— Cuvertura e lucrată de mână, de mama, i-a luat şase ani.

— Cred. E frumoasă.

— E hidoasă.

— Nu ţi-e dor de mâncarea gătită de maică-ta ?

— Da şi nu. Nu ştiu cum să-ţi explic. Simţeam că mă sufoc. Acum o să pot în sfârşit să slăbesc.

Ann privea o măsuţă de toaletă din abanos de la începutul secolului XX.

Nu mai ştia de ce se afla în camera asta veche şi prăfuită, la capătul unei suburbii din sudul Parisului.

— Uite fotografia pe care-o căutam.

Da...

într-o ramă enormă de mahon, erau şase fotografii din copilărie, din anii de şcoală, cu marginile parţial încălecate.

Ann se aşeză pe marginea patului, pe cuvertura brodată de Evelyne Roehlinger.

într-una dintre fotografii, Ann era aşezată pe o bancă, lângă sora Marguerite. Avea cozi, purta şosete groase ilc lână până la genunchi - iar cu un rând mai sus, în picioare, era el, în uniformă neagră, la fel ca ea, şi cu o bască pe cap.

Uite, ăsta de aici eşti tu!

Ii ciudat. Ce vechi sunt toate...

Ann avea iarăşi lacrimi în ochi.

Pe atunci, într-o şcoală, încă puteai să porţi o

bască pe cap fără să fii ridicol.

Ann împinse mai departe de ea, pe cuvertură, rama de mahon.

Nu vii cu mine să cinăm împreună? o întrebă (icorges. Ai putea să-mi explici...

Diseară nu pot.

Nu diseară, fireşte. In altă zi. La ţară. Oricum nu locuiesc aici. Stau la Teilly. In departamentul Yonne. (!hiar pe malul râului Yonne. Dar mai întâi trebuie să scot la vânzare casa mamei...

- Vrei să vinzi tot ce a rămas de la ea ?

Da.

Chiar tot?

Da.

Poate că ai dreptate.

— Să ştii că nu-mi vine uşor, nici nu-ţi închipui. Dar sunt atâtea lucruri. Nu ştiu pentru cine păstra atâtea lucruri... Nici eu nu ştiu pentru cine adun atâtea lucruri... Tu unde locuieşti, tot în Bretagne ?

- Nu.

— Dar mama ta... mai trăieşte ?

-Da.

Ann repetă mai încet:

— Mama trăieşte, e tot acolo.

— Şi... mai aşteaptă ?

— Da, în aceeaşi casă. In fiecare zi. Mereu. Aşteaptă si acum.

Se apropie de lampa de pe noptieră. Spuse:

— Pe 8, duminică, va trebui de altfel să-i fac o vizită.

Cu un suspin, adăugă, încercând să se justifice.

— E Bobotează[1].

1 Spre deosebire de Bobotează ortodoxă, echivalentul catolic francez (L'Epiphanie sau Le Jour des Rois, 6

Se ridică. Atârnă rama la loc pe perete. îşi mai privi o dată cozile, ochii mari şi atât de gravi, mânecile flanelei ieşite din haină.

— Hai să coborâm, zise el. Am un gem de fructe, foarte proaspăt. Făcut de mine. Te asigur că e delicios, nu mă laud...

Coborâră scara din nou.

— Unde-i oraşul ăsta al tău ? îl întrebă ea.

— La hotarul regiunii Bourgogne. Pe malul râului Yonne. Exact între Sens şi Joigny. Trebuie să vii şi tu. Avem restaurante excelente. E atât de trist să mănânci singur. Nici nu-ţi imaginezi.

— Nu-i adevărat. întotdeauna mi-a plăcut să mănânc singură, în tihnă, lângă o fereastră.

— Ce oroare!

— Mie-mi place.

— Când eşti singur mănânci prea repede.

— Eu nu.

— Se uită lumea la tine.

într-aclevăr, se uită, şi nu e prea plăcut. Dar pentru mine e o adevărată plăcere să mănânc singură, în tăcere.

Nu sunt de acord. E mai puţin plăcut, iar asta *din i tV4'/.a* tăcerii. Să nu poţi spune ce simţi când guşti, când savurezi, când mesteci, când bei... Eu sufăr enorm că trebuie» să mănânc singur. Ai accepta să mănânci cu mine ?

'Ionul lui rugător i se păru insuportabil. îşi puse mâna pc» mâna lui. îi spuse răspicat:

Altădată, Georges.

Traversară grădina. El îşi căuta portofelul în haină. Gartea mea de vizită, numărul de telefon...

Mi lc-ai dat deja.

IV drumul naţional 6, Ann se opri brusc.

Pi ci era să sufere acum, fără vreo amânare.

Sau mai curând prefera să-şi înfrunte tristeţea fără să lic privită de nimeni.

Luă o cameră la un hotel.

lira la Alfortville. Fereastra camerei dădea spre un complex comercial şi un garaj. Staţia de benzină era deschisă. Ieşi să cumpere o sticlă de apă şi un baton de ciocolată. Se întoarse în cameră, închise uşa, îşi scoase pantofii, merse la pat, dădu deoparte, cu un gest violent, cuver- t u ru, cearşafurile, se strecură în pat îmbrăcată, se ghemui ni genunchii la gură.

La un moment dat, coborî din pat, se aşeză în genunchi pe podea, îşi împreună palmele şi se rugă cu voce tare, ca o fetiţă.

Reveni în pat, se ghemui sub cearşafuri, cu faţa în perne.

("and dorinţa de a plânge o părăsi, durerea deveni şi mai intensă.

Pc urmărStife^

E miezul nopţii. Ann descuie poarta, traversează grădina, urcă treptele, deschide uşa, intră în casă fără zgomot.

Zăreşte o formă care se mişcă în întuneric.

Brusc, el aprinde lumina. Ann îl vede în vestibul, în pijama.

— Te aştept de câteva ceasuri.

Pare că şi-a ieşit din minţi. Privirea îi arde.

Ann murmură:

— Nu crezi că exagerezi ?

El începe să strige:

— Unde-ai fost ?

Văzându-1 că ridică vocea, Ann se apropie de el,

îl priveşte în ochi, îşi coboară vocea până la şoaptă, îi spune abia auzit:

— Taci.

El încetează pe loc să mai strige. Spune:

— Am fost înnebunit de grijă. Puteai să dai un telefon, te-ai uitat cât e ceasul ?

Ann nu răspunde. Il ocoleşte şi merge în sufragerie. Se aşază în faţa mesei. El o urmează. Ea se întoarce spre el şi îl priveşte îndelung. Se îndreaptă pe scaun. Trage aer în piept. Spune dintr-o suflare:

— Te părăsesc. S-a sfârşit.

El rămâne în cadrul uşii, cu faţa spre ea, în pijama, cu părul vâlvoi, cu gura larg deschisă.

Mai întâi nu spune nimic; apoi, în şoaptă:

— Repetă.

— Ne despărţim.

— De ce ?

— Ghiceşte.

— Nu înţeleg. De ce-ar trebui să ne despărţim ?

— Thomas, te rog. Nu-i nevoie de explicaţii. Te cari.

— Nu mă rogi nimic. Suntem în toiul nopţii.

— Şi ce ?

— Şi tu îmi spui să plec.

— Chiar asa.

— Ann, uită-te la mine!

Ea nu se grăbeşte. îl priveşte în ochi. Spune:

— Nu mai văd mare lucru.

îşi pune mâinile pe masă, e obosită, se ridică în picioare. Porneşte pe coridor.

— Iubeşti pe altul ? o întreabă el.

Ea dă din umeri.

— Nu e toată lumea ca tine, Thomas.

El o apucă de braţ. O strânge. Doare.

— Lasă-mă!

Se smulge din strânsoarea lui. Urcă scara. Se duce la dulap, caută cearşafuri. Urcă în unul din cele două dormitoare de la mansardă, îşi face patul. îşi petrece duminica ghemuită sub plapumă. Nu mănâncă nimic.

Luni dimineaţa, înainte de ora opt, Ann era la volan (nu apucase să închidă portiera maşinii).

Lângă ea, în stradă, Thomas îşi încheia nasturii de la cămaşă.

Vorbeau în şoaptă, foarte repede. El spunea:

— Te iubesc.

-Nu.

— Nu putem să ne despărţim aşa.

— Ba da.

— Suntem împreună de cincisprezece ani.

— Şi ce ?

— Trebuie să discutăm.

— Inutil.

— Nu-ţi permit să-mi distrugi viaţa... aşa, fără motiv, fără explicaţii.

Vocea lui devenise piţigăiată şi ridicolă. Un trecător se apropia pe trotuar. Ann îi spuse abia auzit:

— Lasă portiera, te rog.

— Ann, te iubesc.

— Minţi.

Brusc, lui Thomas îi căzu faţa. Se făcu palid ca un mort. Ea putu să închidă în sfârşit portiera.

— Diseară, diseară... implora el, din spatele

geamului. In oglinda retrovizoare, Ann îl văzu sprijinindu-se de
capota unei maşini parcate, ridicând capul, căutând aer.

Deschise uşa editurii muzicale. Merse în biroul ei, îşi lăsă poşeta, eşarfa, paltonul. Intră în biroul lui Roland, puse în funcţiune filtrul de cafea, se duse să ia apă din toaleta de sub scară. Se privi în oglinjoara fixată deasupra chiuvetei. Era o femeie al cărei trup se metamorfoza. Intr-o zi era o femeie robustă, sportivă (îi plăcea să înoate, înota de câteva ori pe săptămână), radioasă. în altă zi era filiformă, cenuşie, straniu de ascuţită. Acum era una dintre zilele ei proaste. Era ascuţită şi palidă.

îl căută pe Georges Roehl la numărul de telefon pe care i-1 dăduse.

El îi răspundea la întrebări cu o voce stinsă.

— Te-am trezit din somn ? Asa-i ?

— Da, recunoscu el după o clipă de tăcere.

— Te sun mai târziu. Ne-am despărţit cam abrupt. Să nu fii supărat pe mine.

— Nu sunt.

— Sunt foarte fericită că te-am regăsit.

— Şi eu sunt fericit că te-am regăsit.

Ştii, simţeam nevoia să fiu singură. Am nevoie să fiu singură. Cred că în viaţa mea, în esenţa vieţii mele, simt nevoia să fiu singură

— .Nu ai mai fost singură niciodată ?
-Nu.

ianuarie) celebrează adorarea pruncului Isus de către cei trei regi magi de la Răsărit. (N. tr.)

E foarte rar, merită sărbătorit. La prânz, o să deschid o sticlă de vin bun, din pivniţa mamei. O să beau cu gândul la tine. O să beau pentru esenţa vieţii tale şi pentru regăsirea noastră. Trăieşte singură. Trăieşte singură şi vino când vrei. O să-ţi spun de ce e bine să începi să creşti, la vârsta pe care o ai. Pentru că e şi vârsta mea.

Capitolul II

— Eu n-o să iau decât ficat tartar cu sparanghel.

Făcură comanda, apoi tăcură. Pe urmă Ann se răzgândi. îl chemă pe chelner:

— Aş vrea să-mi faceţi şi o salată.

— O salată simplă ?

— Da. Dar fără oţet. Cu lămâie. Doar sare, ulei de măsline, lămâie.

Chelnerul aduse vinul. Thomas îl gustă. După ce chelnerul plecă, Thomas luă cuvântul, pe un ton solemn.

— Aş vrea să vorbim serios.

— E şi cazul, cu siguranţă, îi răspunse ea.

Tăcură din nou.

Ann spuse:

— Thomas, sper că-ţi aminteşti, în weekend plec în Bretagne. Plec sâmbătă după-amiază. Serbez Adorarea Magilor la mama.

— Da, ştiu.

Tăcură.

— Nu despre asta voiam să vorbesc. Ann, aş

vrea să-mi vorbeşti *tu.*

— Asta e mai greu.

— Să-mi explici...

— Asta cred că e prea uşor.

— De ce ?

— Nu eu am de dat explicaţii. Gândeşte-te la via-ţa ta. Imaginează-ţi o grădină cu gard viu, la Choisy. Traversezi peluza. în pragul casei te aşteaptă o tânără, îşi întinde buzele spre tine.

încetează brusc să vorbească.

El nu îndrăzni să rupă tăcerea. Nu-şi ridică privirea spre ea.

Mai târziu, murmură:

— Spune-mi, ce crezi că se va întâmpla cu noi doi ?

Ea aşteptă până ce chelnerul termină de servit. Când
rămaseră singuri, îi spuse:

— Cară-te.

-Nu.

— Trebuie să pleci, Thomas. Casa îmi aparţine, şi la fel viaţa mea, de acum.

— Nici vorbă, spuse Thomas.

îşi puse şervetul pe masă.

— De ce crezi că trebuie să accept să distrugi tot ce a însemnat viaţa noastră până acum ?

— Pentru că am patruzeci şi şapte de ani. Acum patruzeci şi şapte de ani m-am născut într-un orăşel din Bretagne unde fetele purtau cozi lungi pe spate şi şosete până sub genunchi. Iată bietul meu motiv. Nu mai am dreptul să greşesc.

— Deci eu sunt o greşeală ?

— Nu o greşeală, Thomas. Eşti o prostie a mea. Eşti pur şi simplu o prostie.

Thomas începu atunci să ameninţe. Ridică vocea. Tonul lui deveni deodată nazal, virulent. Invocă termeni juridici şi mai puţin motive. Ann nu va face niciodată ce plănuise - nu-i va permite el. îi jură pe ce avea mai sfânt că nu trăia decât pentru ea. O apucă de mâini şi-i spuse brusc:

— Te iubesc...

— Termină. Nu folosi cuvântul ăsta, te rog, sau mă ridic şi plec.

— în adâncul fiinţei mele...

Thomas repetă cuvântul, Ann se ridică, ieşi din restaurant.

Era ora prânzului, dar nu-i era foame. Se afla în cartierul în care lucra. Ieşi să cumpere ziare. Era o vreme închisă. Prea frig ca să stea pe o bancă în parc. Era pe punctul să intre într-o cafenea, să răsfoiască ziarul de dimineaţă, când, deodată, se opri.

In marea vitrină a agenţiei imobiliare erau fotografii de case, vreo zece.

Examină fotografiile, preţurile. Totul era de vânzare : o mică gară dezafectată pierdută în munţi, o casă la Neuilly, un *loft*[2] în cartierul Bastille, un port medieval, înecat în nisip, pe ţărmul Atlanticului, trei case vechi, aristocratice, în arondismentul VIII. încă se mai gândea când deschise încet, aproape visătoare, uşa agenţiei, se aşeză în faţa unui bărbat în vârstă cu părul lung şi cărunt, cu un costum în dungi, care o ascultă cu atenţie. După un timp, o întrerupse, se ridică, o pofti să-l urmeze.

2 Locuinţă aflată la ultimul etaj, sub acoperiş, adesea fost spaţiu comercial sau industrial. (N. tr.)

Intrară în biroul directorului agenţiei.

Ann le dădu un nume inventat. Cei doi deschiseră un dosar sub acest nume care era fals. Ann nu anunţă pe nimeni; nu vorbi cu nimeni nimic. La agenţie îşi lăsă doar numărul de telefon. Era un celular vechi cu cartelă. îl cumpărase în urmă cu doi ani lângă Porte Saint-Ouen.

în aceeaşi după-amiază, Ann îşi dădu demisia de la serviciu. Se înţelese destul de repede cu Roland - lucra pentru el de peste zece ani, Roland era editor de muzică.

— De acord, Ann. Pe scurt, nu mai lucrezi pentru mine, dar rămân editorul tău pentru tot ce vei compune pe viitor ?

-Da.

Roland nu ştia ce să spună. Aşa că zise:

— Nu ştiu ce să spun.

— E bine aşa.

— Anul ăsta începe cam ciudat.

-Da.

— E straniu de cald, adăugă el. Grădina mea e plină de muguri.

- O !

S-au înţeles ca într-o săptămână să-l pună la zi cu toate lucrările curente, şi mai ales să-i explice toate trucurile şi hachiţele computerului pe care lucra.

— Dacă termin până vineri, plec vineri. Vreau să mă duc la maică-mea, în Bretagne...

— Bineînţeles. Terminăm când vrei tu.

— în cazul ăsta, o să rămân încă puţin după Adorarea Magilor.

— Ann, uite cum facem. O să-ţi plătesc lunile de

preaviz.

— Pe care n-o să le fac.

— Pe care n-o să le faci. O să-ţi public în continuare lucrările şi rămânem prieteni.

Roland se ridică. Pentru prima oară - pentru ultima oară - ocoli biroul, o luă de mâini, o sărută pe amândoi obrajii.

Ann Hidden îşi puse biroul în ordine. Apoi ieşi din birou ţinând în mâini o cutie mare de carton pe care o goli în pubela cea mare din curte.

Directorul agenţiei imobiliare o sună în aceeaşi seară. Thomas nu era încă acasă.

— Doamna Amiens ?

-Da.

— Pot să vin mâine cu asistentul meu ?

— Dacă vreţi.

— Mâine e joi.

-Da.

— Mâine dimineaţă ?

— Aş prefera la începutul după-amiezii.

— Eu n-o să pot, dar o să vină asistenta.

— Mulţumesc.

Asistenta veni însoţită de prietenul ei. Cei doi făcură măsurătorile. Ea făcea schiţe. El făcu mai multe fotografii. Nu se grăbeau. Totul dură un ceas. Astfel, la început, cumpărătorul o cunoscu şi el sub numele de Amiens. Mai târziu, ea se justifică spunând că era numele de familie al primului ei soţ. De fapt, nu fusese căsătorită niciodată. Thomas nu-i propusese s-o ia de soţie şi nici să-i poarte numele. Cât despre cei doi bărbaţi care fuseseră în viaţa ei înainte de Thomas, nu voise ea. Era o femeie deosebită. Ca muziciană, era cunoscută sub numele de Ann

Hidden. Fusese botezată în Bretagne, după ritul catolic care era al mamei sale, cu numele de Eliane Hidelstein. Nu ieşea niciodată în lume. Nimeni nu ştia cum arată - e drept că muzica contemporană, la începutul secolului XXI, era atât de puţin preţuită, că tot ce se compunea nou pe planetă era aproape fără chip. Ca să-şi ilustreze CD-urile, alegea fragmente superbe cu ceruri de furtună care-i păreau mai mult sau mai puţin potrivite cu muzica înregistrată. Trei discuri. Cam unul la zece ani. Compunea puţin. îi plăcuse să lucreze la editura lui Roland - unde era ceva mai mult decât corector - dar nu cu mult mai mult decât atât. Avea o fire foarte stranie: era extrem de pasivă. Aproape contemplativă. Dar sub această inerţie aparentă, se ascundea o activitate remarcabilă. Era foarte calmă, calmă dar nu senină, calmă într-un fel

stăruitor, tenace, concentrat. Nu asculta de nimeni, dar nici nu poruncea nimănui. Vorbea puţin. Ducea o viaţă aproape neştiută, retrasă între cele trei piane ale ei, neprietenoasă, o viaţă de schimnic aproape, laborioasă, paralelă. Când îşi lăsă privirea pe apa ce curgea în faţa ei, totul în jur devenise cenuşiu. Doar cheiul de peste drum era albicios. In lumina pală, arborii şi şlepul erau de un gri pământiu.

Capitolul III

După plecarea celor doi tineri de la agenţie, Ann ieşi la rândul ei din casă. S-a urcat în maşină, a condus, şi-a cumpărat ţigări Lucky şi o cartelă telefonică dintr-o cafenea. Pe urmă a condus mai departe. A mers la Meudon, pe şoseaua spre Sevres. Vântul adia uşor. Aerul din Paris avea mirosul lui atât de special, putrefact, de cârnaţi şi de păcură, oribil. La marginea ierbii, prins în beton, a zărit un trunchi alb de copac pe care s-a aşezat.

Copacul era tăiat de curând şi mai păstra puţin din mirosul vechiului pământ nevăzut. Se înnoptase.

Spre ora cinci, s-a înnoptat.

A rămas aşezată în faţa fluviului, privind apa care lovea în mal. Suferinţa ei devenise un soi de aşteptare dureroasă.

Aşezată pe buturugă, a încercat să-şi adune gândurile.

Ploaia şi vijelia au gonit-o brusc.

în timp ce bătea în retragere - fugind în întuneric spre maşină, sub rafalele ploii călduţe -, abia atunci găsi răspunsul la întrebările pe care şi le punea de aproape un ceas.

Acolo, în maşină, la adăpost, aşezată la volan, asurzită de răpăitul ploii pe caroseria de tablă, învăluită în noapte şi ploaie, pe malul Senei, lângă pasarela peste râul Avre luminată de felinare, Ann îşi

regăsi încet, încet pacea.

Iar dacă nu adevărata pace, atunci măcar un calm adânc, amplu, neliniştit, energic.

Era o soluţie cel puţin radicală.

Soluţia cea mai simplă era şi cea mai bună.

Rămânând la adăpost în maşină, sună de pe mobil agenţia imobiliară. Fixă o întâlnire pentru a doua zi, la sfârşitul dimineţii.

— Ştiţi, foarte puţini oameni cumpără la începutul lui ianuarie.

— Aş putea să vând mobila împreună cu casa ?

— Dacă vreţi, dar e complicat. E mai avantajos să vinderi separat.

— De ce ?

— în ce priveşte pianele, mi se pare evident.

— Pentru piane, ştiu cui să mă adresez.

— în ce priveşte mobila, e drept că ieri n-a fost evaluată din această perspectivă, nu pricepusem exact ce doriţi. Dar sunt convins că dacă vinderi tot, la grămadă, aţi pierde.

Directorul ezita.

— Poate c-ar trebui să le văd chiar eu.

— Aţi putea ? Aţi putea face o estimare ? Aş prefera să nu mă ocup personal de toate lucrurile astea.

Directorul se gândea.

— Dacă doriţi într-adevăr, aş putea să mă ocup eu. Cunosc nişte anticari. Cunosc şi câţiva negustori de lucruri de ocazie...

— Domnule, dacă aveţi un moment liber, am putea să mâncăm împreună...

— Nu. Nu am timp.

Ann insistă.

— în fond, e vineri, spuse el în cele din urmă. Şi este ianuarie. Fie, dar numai o oră. Nu mai mult!

Ann se ridică surâzând.

— Ştiu un mic restaurant unde totul e savutros dacă luăm meniul zilei.

Se aplecă peste birou, ridică receptorul, formă un număr.

— Am lucrat în acest cartier, mai demult. Lăsaţi-mă pe mine să rezerv o masă.

Când ieşi din restaurant, după ce se despărţi de directorul agenţiei, Ann îl sună pe Georges RoehL Nu era la Choisy. îl sună la numărul de la Teilly-sur-Yonne.

— Georges, ai vorbit cu cineva despre mine ?

-Nu.

— Mi-ai pomenit numele în faţa cuiva ?

— Ce-ţi veni ? Cu cine să vorbesc ? Cu cine crezi că puteam să vorbesc ?

— Răspunde-mi la întrebare.

— Fireşte că nu. Nu. Trăiesc singur. De când a murit mama, sunt complet singur! De fapt, da, am vorbit mult despre tine cu fantoma mamei.

— Nu vorbi aşa. Sunt superstiţioasă!

— Sunt singur, Anne-Eliane, singur cuc, dac-ai şti... Am şi uitat de când n-am mai avut un amant.

— Cu-atât mai bine pentru tine.

— Asta-i o răutate gratuită.

— Repet: cu-atât mai bine pentru tine. Şi cu atât mai bine pentru mine. Păstrează secretul ăsta, Georges, te implor.

— O să fac tot ce vrei.

— Promite-mi că nu vorbeşti cu nimeni despre

mine sau despre întâlnirea noastră.

— Jur.

— Juri cu adevărat ?

— Jur cu adevărat.

— Georges ?

-Da.

— Ne putem întâlni foarte repede ?

— Sunt la Teilly.

— Ştiu. Ce tren să iau ca să ajung la tine ?

— Te duci la gara Lyon, ai tren la ora cinci şi jumătate. E un tren direct, până la Sens.

— Nu. Nu astăzi. S-ar putea mâine ?

— Mâine, dimineaţa, iei trenul de ora nouă. E mai curat. Mai liniştit şi mai plăcut. E un tren direct şi acesta, dar îl iei la Bercy şi cobori tot la Sens.

— Bun. Şi la Sens ce fac ?

— Te aştept eu la gară. Fac o rezervare la restaurantul din Joigny, pentru cină.

— Nu. Seara aş vrea să fiu acasă. I-am promis mamei că vin...

— Atunci ne vedem la Teilly.

— Cum vrei.

Georges tăcu.

— Dumnezeule! Te duci acasă, chiar aşa, murmură el înfricoşat. N-am mai fost în Bretagne de cel puţin treizeci de ani... Te duc la Sens, iei trenul de ora cinci. La şase vei fi la Paris. Nici nu ai timp să treci pe acasă.

— Mai bine.

— De la gara Bercy te duci direct la gara Montpar- nasse.

-Da.

— Ai un metrou direct.

-Da.

O aştepta pe peronul lung şi oribil al gării din Sens. Purta o haină groasă neagră şi jeanşi negri. Ploua, dar avea o pălărie din piele neagră care-i acoperea faţa.

— Nu mă săruta, Anne-Eliane, sunt puţin bolnav. Cred că am o răceală.

Ann îl sărută.

Georges conducea o veche camionetă Citroen cenuşie.

O luară de-a lungul râului mărginit de sălcii. Georges lăsă maşina pe mal, într-o parcare mare, închisă, la intrarea în orăşelul Teilly.

Ann descoperi un sat aşezat pe apă, între Villeneuve-sur-Yonne şi Joigny. Nici măcar un sat. Un port din secolul al XVII-lea înconjurat cu ziduri. Cele trei porţi ale cetăţii erau prea înguste ca să poată trece o maşină. Era un soi de mică Veneţie recentă. Oraşul avea doar străzi pietonale şi era destul de liniştit. Casele erau vechi, austere, colorate în negru şi roşu. După război, municipalitatea hotărâse să nu mai accepte alte schimbări decât cele făcute până atunci. Mai târziu, acceptase finanţări din partea regiunii sau departamentului, dar optase pentru modernizări sofisticate şi puţin vizibile. Astfel, oraşul devenise mai insolit, mai scump, mai natural, mai puţin demodat, mai bogat.

Merseră vreo sută de metri.

Georges deschise o poartă care dădea într-o curte modestă. In curte se afla o bicicletă cu motor.

— O foloseşti ?

— Casele astea erau ale prietenului meu. El a murit.

— îmi pare rău.

— Nu are de ce să-ţi pară rău. A murit acum

doisprezece ani.

— L-ai iubit mult ?

— Mai mult decât mult. L-am iubit pur şi simplu. L-am iubit.

— Foloseşti bicicleta ?

— Da, când mă duc la poştă să ridic un colet sau la cumpărături, la supermagazin. Camioanele şi maşinile nu sunt admise în oraş, dar primăria n-a putut să interzică scuterele, bicicletele cu motor, skateboardurile.

— Aş putea s-o folosesc şi eu ?

— Când doreşti.

— în Bretagne erau biciclete cu motor.

— Erau mai ales nişte biciclete Peugeot cu portbagaje enorme.

Intrară în casa principală, mare, destul de oarecare, foarte curată, foarte confortabilă, sufocată de mobile, excesiv de cochetă, opulentă, cu vreo douăsprezece încăperi; era casa în care locuia cel mai adesea Georges.

Urmau apoi grădina cu arbuşti de merişor, de salcâm-galben, bambuşii, pâlcul de hortensii, o mică fântână arteziană lipită de zid, tufe mari de trandafir peste tot.

La capătul grădinii, pe malul apei, erau două căsuţe mai vechi. Una dintre ele, în stânga, acoperită cu glicine. Cealaltă, mai la est, îngropată sub iederă.

Din fundul grădinii - cum priveai dinspre mal - şi până la streaşină neagră, tot peretele din spate al casei principale, până la acoperiş, era acoperit cu viţă de vie.

Cele două case de pe malul râului aveau fiecare barca şi copacul ei. Barca neagră a casei cu iederă era legată de un inel fixat direct în zidul dinspre

Yonne. Era adăpostită sub crengile mari şi spinoase ale unui măceş înfipt în mal.

Casa cu glicine din stânga avea patru camere. Prietenul lui Georges o transformase pe vremuri în atelier. Era plină de pânze întoarse cu spatele. Acum Georges îşi depozita aici discurile de vinii, vechile picupuri, vechile casete. Casa avea o barcă din plastic verde deschis, adăpostită permanent sub o salcie.

Casa din dreapta, ascunsă sub iederă, era nelocuită de ani de zile. în prima încăpere, care dădea spre grădină, se găseau un cuptor vechi şi o masă mare de biliard cu postavul ros de molii. în camera cu vedere spre Yonne era un pat de pe vremuri, cu colonete, cu picioare foarte înalte, cu etajere de o parte şi de alta. La etaj, era o

cameră goală cu valize vechi, scorojite, întinse pe jos. La toate ferestrele celor trei încăperi lăsate în paragină, erau perdele vechi mâncate de molii, pline de praf.

— Insuportabil!

O altă pânză de păianjen se lipise de faţa lui Ann.

— E plin cu pânze de păianjen.

— Vecinul meu este un maniac al curăţeniei.

— Nu văd legătura.

— La el totul se spală cu detergent, inclusiv televizorul, prăjitorul de pâine, cutia de scrisori. E un om drăguţ, dar urmăreşte cu un spray, tot timpul, orice insectă pe care-o vede. Aşa îmi explic că grădina noastră e plină de ele. Toţi păianjenii persecutaţi s-au refugiat aici.

Pe malul apei, îi arătă arbuştii de rodu-pământului, uriaşul măceş cu rădăcinile înfipte în mal, vechea luntre neagră de Loara, cei câţiva meri, raţele sălbatice care se cufundau pe sub aluni apoi veneau să se odihnească sub salcia care adăpostea barca.

O ploaie măruntă continua să cadă, fără a destrăma firicelul de ceaţă de pe râu.

Vechiul pod din Teilly părea că pluteşte în afara lumii, deasupra ceţii îmbibate de ploaie.

Capitolul IV

— Mergem pe jos ?

— Bineînţeles.

Georges închise uşa casei. Ann îl aştepta pe trotuar, în faţa porţii.

— Ia-mă la braţ, o rugă el.

— O să bârfească tot oraşul.

— Cu-atât mai bine. Ce fericire!

Merseră astfel la restaurantul aflat chiar în port, lângă pod.

Fuioare de ceaţă înfăşurau picioarele podului şi teii.

Apa râului nu se mai vedea deloc.

— E atât de plăcut.

— Ce anume ?

— Să simţi braţul unei femei pe al tău.

Georges comandă o potârniche (alune prăjite, piure).

Ann comandă o friptură de miel (ciuperci înăbuşite).

Georges nu înceta să-i repete cât de fericit era să mănânce împreună cu ea.

Mai târziu, aşteptând ora de sosire a trenului, s-au plimbat pe malul râului.

Ceaţa aproape se risipise. Era mai cald. Pe malul pavat NC afla o bancă de piatră. Valuri mici scânteiau deasupra Irulizelor de nufăr. Un mic prun ornamental crescuse în spaţiul dintre pietre, chiar lângă râu.

Până la urmă, Ann Hidden nu a vorbit despre nimic precis. Georges o rugă să-i spună ce avea pe suflet, insistă, dar fără succes. Ii spuse:

— Sunt sigur că fosta mea colegă de clasă s-a transformat în melc, o văd cum se ascunde în cochilia ei.

Ea îl prinse de mână ca să-l facă să tacă.

Puţin mai departe, s-au oprit din mers.

Ann îi spuse:

— Georges, vreau să rup cu Thomas, dar nu numai atât: vreau să rup orice contact. Nu cu tine, fireşte. *Cu toţi în afară de tine*. Am nevoie de tine.

— Ce trebuie să fac ?

— Nu ştiu. Dar în ce mă priveşte, vreau *să sting* viaţa mea de până acum.

— Eşti cam sărită.

— Nu. încă nu ştiu cum o să fac. Deocamdată rămâi lângă mine, ai răbdare, fii prietenul meu! Singurul meu prieten. De acord ?

— Sunt de acord, dar cu ce să fiu de acord ?

— Fără întrebări, şi păstrează secretul!

— Ador secretele.

— Nu secretele. Secretul.

— îţi promit să păstrez un secret absolut.

Georges fu în culmea fericirii. Era un om extrem de
sentimental. Ce este un om sentimental ? Unul care nu suportă să mănânce singur. Când Georges se gândea că va cina cu Ann, avea *lacrimi în ochi*. Chiar dacă nu plângea cu adevărat, îşi spunea: „O să mâncăm împreună. Am lacrimi în ochi.“

în seara aceea, Ann ieşi
regină[3]. Noaptea târziu.

Regină în saboţi.

Iar asta spre marea disperare a maică-sii.

„Este un semn, se gândi Ann strecurându-se în patul ei de copil şi trăgându-şi plapuma peste cap (căuta cu picioarele buiota de aramă). E semn că am dreptate să vreau să părăsesc lumea asta.“

Duminică, 11 ianuarie, la sfârşitul prânzului, Doamna Hidelstein îi spuse fiicei sale în vârstă de patruzeci şi şapte de ani, în timp ce tăia brânza de Roquefort, să nu-şi mai ia tot mucegaiul doar pentru ea.

— E normal, fetiţo, fiecare cu partea lui.

Se încruntase.

Ochii bretoni ai mamei deveniseră albastru intens.

Albaştri ca pielea de rechin.

Ann simţi dintr-odată, în propriul trup, burta şi pieptul mamei ce fremătau de furie înăbuşită si iritare con-

tra ei.

După câteva ore alături de maică-sa, întreaga copilărie îi revenea în memorie.

Toată frustrarea, dependenţa, educaţia, obsesiile maniacale, amărăciunea, ura, toate urcau din nou la suprafaţă.

3 în Franţa, în plăcintele tradiţionale de Bobotează/Adorarea Magilor, se ascunde o figurină, iar cel care o găseşte în plăcinta lui e declarat Regele/Regina sărbătorii. (N. tr.)

Atmosfera se încorda din nou, ca o strună de vioară sub arcuş.
Toate bucuriile pe care sperase să le găsească acasă se transformau din nou în umilinţe greu de suportat. La desert, când scoase din cuptor încă o plăcintă, fiica unică trişă pentru ca mama să iasă în sfârşit regină. Când însă puse plăcinta pe masă şi o tăie, măsluirea nu-i reuşi. Vru totuşi să aşeze coroana pe părul scurt al bătrânei. Mama refuză furioasă. In anii aceia, în Bretagne, pe coast

aAtlanticului, în Franţa, la începutul secolului al XXI-lea, doamnele în vârstă îşi tăiau părul foarte scurt. Asta le făcea să semene cu nişte băieţei. In plus, şi-l vopseau în- tr-un oribil alb-albăstrui, ca gargara pe care dentiştii o prescriau pentru gingiile bolnave.

Capitolul V

Mama trăia singură în Bretagne, într-o vilă impunătoare construită de tatăl ei. După ce tatăl murise, după ce soţul ei le părăsise, Marthe Hidelstein nu voise niciodată să renunţe la acea locuinţă prea mare. Nu voise niciodată s-o părăsească, nici măcar în concedii. îşi aştepta soţul. Credea că acesta, cuprins de remuşcări subite, va reveni pe neaşteptate şi, îngenunchind pe covorul din salon - sau chiar pe preşul de la intrare - sau chiar pe nisipul plajei - îi va cere iertare.

Era hotărâtă să i-o acorde, acea iertare.

Alte două vile Second Empire se învecinau cu ea în continuare, pe ţărm, la fel de impozante, cu ieşire pe plajă şi ele, cu ornamente mai somptuoase, într-un stil mult mai britanic şi mult mai alambicate.

Casa Hidelstein nu avea fronton, nici bolţi de verdeaţă, nici cărămizi aparente. Singurele ornamente se limitau la o fereastră uriaşă gen *bow-window* cu vedere spre ocean, un parapet înalt cu colonete ridicat în partea din jos a grădinii - în faţa unui strat lung de hortensii albastre - şi o scară mare în spirală, acoperită mereu cu nisip, ce cobora direct la drumul care mărginea plaja.

La fiecare maree înaltă, apa trecea peste drum.

La mareele de echinox, oceanul începea să urce panta destul de abruptă. Pe vânt şi pe furtună, se

întâmpla să ajungă la grilajul de fier şi să înece hortensiile.

Două etaje, şase camere dintre care patru minuscule, sub acoperiş, invadate şi ele de sare şi de nisip. Nu fuseseră locuite cu adevărat vreodată. Ann avusese un frăţior mai mic care murise în chinuri groaznice într-un spital din Paris. Tatăl îi părăsise aproape imediat după deces. Ann avea pe atunci şase ani. Tapetul (papagali în camerele de la primul etaj, stânjenei la al doilea) era din- totdeauna pătat de umezeală. Colţurile se dezlipeau. Suprafaţa lui era catifelată, şlefuită de aerul marin.

Mama adormise brusc pe scaunul ei, fără să-şi termine porţia de plăcintă. Furia lăuntrică o epuizase. Ann o lăsă să moţăie.

Se ridică.

Aruncă la pubelă coroana de carton aurit.

Apoi, cu grijă să nu facă zgomot, intră în salon.

Salonul era ticsit cu tablouri vechi, cu fotografii de familie. Sute de imagini, pe toţi pereţii. Acum, mama îşi împărţea timpul între salon şi bucătărie. îşi mutase patul în mijlocul salonului.

Rezultatul era hidos.

— Ştii, nu mai pot să urc la etaj, din cauza piciorului...

Ann simţi dorinţa să se plimbe pe plajă. în holul de la intrare, se înfăşură într-un şal din cele atârnate acolo de maică-sa, printre eşarfe şi pălării. Simţi o ameţeală. Se sprijini de balustradă. Uşa de la intrare se deschise brusc. Veronique intră.

— Eliane ?

-Da.

— Ce ai ? Nu te simţi bine ?

— Ba da, ba da, mă simt bine. Voiam să ies.

— Vreau să-ţi spun că diseară cinăm toate la mine.

— Cine, toate ?

— Toate fetele.

— De fiecare dată faci aceeaşi invitaţie.

— Şi ca de fiecare dată, o să ne cânţi ceva.

— Bine, Veri, acum însă vino cu mine. Am chef să ies la o plimbare.

— Mai întâi mă duc s-o sărut pe maică-ta, spuse Veronique.

— Inutil.

— De ce ?

— Nu a ieşit regină. Doarme.

— Ai fi putut...

Ann o scoase afară, în vânt.

Ann cânta stând foarte drept, cu mâinile parcă rotunjite, şi extrem de tare. De fiecare dată când Veri o asculta pe Ann cântând - din copilărie -, tot trupul începea să-i tremure pe dinăuntru, sub piele.

Nu era muzică. Era o violenţă eliberată brusc.

Inima, plămânii - sub coaste, apoi sub sâni, când Veronique a avut sâni - palpitau.

Se aflau în micul apartament al lui Veri, deasupra farmaciei, în Bretagne.

Ann stătea în faţa pianului, un Gaveau din mahon aproape roşu.

Bizare şi sonore, în formă de spirală, două sfeşnice din aramă erau fixate direct pe marginea pupitrului şi scoteau un sunet ameninţător.

Trenul sosea devreme, şi Ann, înainte de a pleca la gară, pregătise singură micul dejun, apoi făcuse un duş. Pusese masa în bucătărie.

Mama apăruse brusc în uşa salonului, cu părul scurt, alb-albastru, nepieptănat

.Ann mai urcă o dată în dormitor să-şi caute poşeta, coborî din nou, îşi duse geanta de voiaj în holul de la intrare, reveni în bucătărie.

Turnă cafeaua. Mama plângea deja. Stătea între fereastră şi masă, cu spatele ţeapăn, cu braţele crispate.

— Mamă, vrei un pic de cafea ?

-Nu.

Ann îşi bău cafeaua. Mama o privea respirând zgomotos. încruntându-şi sprâncenele, se străduia să plângă.

— Mamă, trebuie să chem un taxi.

— Sărută-mă!

Ann se ridică şi o sărută.

Există, la vârstnici, o tandreţe extremă, respingătoare, osoasă. Vă îmbrăţişează. îmbrăţişarea însăşi e dureroasă - în timp ce oasele lor, uşoare şi fine, părul ciufulit, acele de siguranţă, agrafele, brăţările vă zgârie.

— Trebuie să-mi fac lista, dacă tot pleci!

Ann puse ceaşca în farfurie şi o privi pe bătrână. Observă degetele deformate şi îngroşate de artroză, roase de apropierea permanentă a oceanului, strângând cu efort pixul ca să scrie lista de cumpărături pe care urma să i-o dea menajerei. Doamna Hidelstein îşi strângea buzele. Era încordată şi scria cu îndârjire cuvintele din lista ei - morcovi, salată -, încercând să păstreze rândurile drepte.

Capitolul VI

Luni, când ajunse la Paris, văzu, cu silă, toate ferestrele luminate. Thomas pusese masa în sufragerie. O aştepta cu cina.

— Cum a fost ? Maică-ta se simte bine ? A ieşit regină ?

— A fost foarte bine. Foarte bine. Foarte bine.

— Ai văzut...

Ii arăta masa aranjată, paharele de vin, lumânările aprinse.

— E foarte frumos, dar sunt obosită.

— Am pregătit...

— Nu mi-e foame. Scuză-mă. Chiar sunt obosită.

Urcă la etaj să se culce.

A doua zi dimineaţa, o aştepta din nou lângă scară, pieptănat, îmbrăcat, cu cravată la gât, bărbierit.

— Ann, trebuie să-ţi vorbesc. Trebuie.

— Vorbeşte.

— De ce n-am pleca împreună în Anglia ? Sau în

Scoţia ? Peste două săptămâni - pe 31, sâmbătă - plec la Londra. Cu Eurostarul. La Londra am de lucru toată săptămâna. Mă întorc duminica următoare.

— Te întorci pe 8 februarie.

— Da, pe 8. Uite ce mi-ar plăcea. Ce-ai zice să vii şi să ne întâlnim la Londra, vineri ?

— Pe 6 ?

— Exact. Ne-am lua o vacanţă de trei-patru zile. Am mai rămâne o zi-două şi din săptămâna următoare.

— Nu-mi convine.

— De ce ?

— N-am chef.

— Asta nu-i un răspuns.

— Nu vreau şi nu pot.

— Dumnezeule!

— Am de lucru la editură.

— Ai putea să vii măcar în weekend.

-Nu.

— Mereu îl iei pe nu în braţe.

— Da, îl iau.

— Refuzi din cauza mea ?

— Nici măcar. Pur şi simplu. Spun nu. Nu am nevoie de pretext ca să spun nu.

îl ocoli.

— Acum trebuie să plec, am de lucru!

îşi trase impermeabilul. Trânti uşa în urma ei. Traversă grădina. Pleca întotdeauna cu un ceas mai devreme decât Thomas - care se întorcea acasă mult mai târziu. Acum era silită să mimeze că pleacă la serviciu. Rătăcea prin oraş, intra prin magazine, revenea, îl aştepta să plece, pândea de pe bulevard

lumina de la ferestre sau îi pândea plecarea, se gândea, scria şi ea liste ca maică-sa, ore în şir, uneori plângea. începuse din nou să fumeze excesiv, ţigări Lucky, ca să forţeze şansa.

Brusc, se îndepărtă cu repulsie de sertarul biroului cu oblon.

Acolo îşi păstra fotografiile.

Auzi afară un zgomot violent, metalic.

Alergă la fereastră.

Agentul imobiliar deschisese poarta de fier şi era deja în grădină, nerăbdător. Ann închise sertarul enorm îm- pingându-1 cu amândouă mâinile.

Până la sosirea anticarului, intrară în bucătărie să bea o cafea.

— S-ar putea să mă răzgândesc o dată - ultima dată.

— Nu mai doriţi să vindeţi ?

— Ba da, bineînţeles. Mă gândeam la mobile.

— Iată-1 şi pe anticarul nostru!

Ii arătă, pe fereastra bucătăriei, o cască de motociclist ce se ivea deasupra grilajului.

Ann ieşi să-i deschidă.

Intră în casă urmată de anticar. Vru să-i arate tot ce dorea să vândă. Dar insul avea tipicul lui.

— Să începem cu începutul, spuse el după ce-şi scoase casca şi vârî în ea mănuşile din piele.

Scoase ruleta şi începu să măsoare.

După două ore, îi întinse o listă.

— E lista mobilelor ?

— Nu. E lista obiectelor care mă interesează. Trebuie să plec să-mi aduc aparatul de fotografiat. Sunt vreo cinci piese care mă interesează cu adevărat, asta e tot.

— Atunci, nu, aşa nu, chiar nu vreau.

— Dar cum ?

— îmi faceţi o ofertă pentru toată mobila, mai puţin pianele.

— Nu-mi pot permite. Pot să iau cele cinci mobile despre care am vorbit. Vă fac o ofertă. V-o fac aici, pe loc.

— Nu. Aş prefera prin agenţie.

— Cum doriţi.

— Cel mai frumos obiect pe care îl aveţi este pianul Steingraeber, cu siguranţă, dar eu nu-mi pot permite să-l iau.

— Nici o problemă. Cu pianele mă descurc. Mă ocup eu. Cunosc colecţionari interesaţi.

Anticarul îşi puse casca. Ann îl conduse la ieşire. Bărbatul încălecă pe motocicletă. Ann se gândea. Se întoarse spre agentul imobiliar care dormea de-a-n picioarelea. Vremea era închisă. Stăteau pe trotuar.

— Deocamdată, scoatem la vânzare casa. E singurul lucru de care sunt sigură. Pentru rest, o să mai văd. Vă ţin la curent. Vă sun eu.

îl conduse până la maşină.

Când ajunse acasă, era amiaza. Soarele apăruse din nou.

Razele soarelui scăldau trotuarul, grădina, treptele de piatră, faţada casei.

în lumina de iarnă, casa era superbă.

„Am dreptate, îşi spuse ea. Soarele ăsta are dreptate. Această rază de soare care-mi atinge casa e semnul cel mai vechi şi mai sigur. Trebuie să vând."

îşi căută carnetul de cecuri, poşeta, impermeabilul, apoi se duse direct la bancă.

Vru să scoată zece mii de euro bani gheaţă.

— E foarte mult.

— Preferaţi să-mi retrag toţi banii ?

— Ei, n-o luaţi aşa, doamnă.

— Domnişoară.

— Domnişoară, avem nevoie de două zile. E vorba de bani lichizi, va trebui să declarăm suma. La peste opt mii de euro, suntem obligaţi să...

— Astăzi scot numai şapte mii.

Merse la casierie şi scoase şapte mii de euro. Ieşi din bancă. Se îndreptă spre piscină. Avea întotdeauna geanta de sport în portbagajul maşinii

.A doua zi, aproape nu-i veni să creadă când tânăra asistentă de la agenţia imobiliară o sună pe mobil: aveau deja o ofertă pentru casă. Amatorul o văzuse deja, din stradă, şi era încântat. Locuia la Bruxelles. Ar fi vrut s-o viziteze cu toată familia - soţia, copiii - cât mai curând posibil. Totul se putea face foarte rapid - în mai puţin de şase luni, eventual până la începutul verii, cumpărătorul fiind deja numit într-un post la Paris. Voia să zugrăvească, apoi să se mute în timpul vacanţei şcolare de vară. Preţul nu părea să fie o problemă. Poziţia, grădina, numărul de camere îi interesau în primul rând. Când puteau să viziteze casa ? Azi ?

— Astăzi nu.

— Mâine dimineaţă ?

-Nu.

— Poate până la sfârşitul săptămânii, totuşi. Oamenii sunt acum la Paris.

— Mâine, dacă vreţi, dar nu înainte de ora unsprezece. Mă trezesc târziu.

Mai spuse că prefera să nu fie de faţă. Lui Thomas nu-i spuse nimic.

Capitolul VII

Ann ţinea iar în mână fotografiile tatălui ei. Era un omuleţ pirpiriu, cu nasul ascuţit. Părul era pomădat, ca pe vremuri, pieptănat pe spate, însă rebel, puţin ţepos. Coborî iar la bucătărie. „Trebuie să arunc tot, îşi spunea ea. Oricât mi-ar fi de frică, trebuie să arunc tot. Ştiu că trebuie să renunţ la tot." Aprinse focul şi arse una câte una fotografiile tatălui. Le lăsa brusc atunci când flacăra îi atingea degetele. Lăsa cenuşa să cadă în chiuveta metalică. Arse aproape tot ce era în sertarul biroului cu oblon. Cu un burete, adună cenuşa în mână. O aruncă în pubelă. „Asta e, asta e, îşi spunea ea, trebuie să arunc tot şi să ard tot ce nu poate fi aruncat." Scoase dintr-un dulap sacii de plastic pentru gunoi. „O să umplu câte unul pe zi." Luă o bucată de bandă adezivă mată, scrise pe ea numele pe care îl dăduse la agenţie, ieşi în grădină, deschise poarta dinspre bulevard, lipi banda pe cutia poştală. Urcă la ultimul etaj şi umplu un sac mare cu haine. Era din ce în ce mai angoasată. Telefonă la *Emmaus.* Telefonă la *Secours catholique*[x]. Nu era simplu să dai de pomană! Acceptau să primească. Refuzau să vină să ia. Cineva sună la poartă.

Ann închise uşa camerei, îşi luă haina.

îi dădu un rând de chei directorului agenţiei. [4]

— Când terminaţi, le lăsaţi în cutia poştală.

Se urcă în maşină, se duse la piscină.

De fiecare dată când plonja în apa unei piscine - de fiecare dată când regăsea ambianţa sonoră, atât de stranie, a unei piscine -, trupul ei, înotând până la epuizare, recăpăta un soi de putere.

înotă un craul în forţă, dar în ciuda efortului, a oboselii, nu izbuti să-şi scoată din măruntaie angoasa care-o invada.

Ieşind de la piscină, auzi sunând clopotele de vecernie; văzu biserica deschisă.

Cu părul încă umed, Ann ezită.

întotdeauna când intra în penumbra unei biserici, ţinea să fie decentă.

Intră totuşi.

Găsi un colţ în care se aşeză, într-o capelă micuţă de lângă cor.

Ascultă imnurile şi psalmii.

Respiră adânc, dar nu se simţi mai uşurată. Angoasa nu ceda, nu voia să iasă din ea.

Urcă din nou în maşină, găsi un loc de parcare chiar în faţa casei, îşi şterse numele de pe cutia poştală, urcă la al doilea etaj, umplu încă un sac.

Din seara aceea încetă să mai plângă.

Urmă o stare de imponderabilitate.

O stare stranie când trupul se depărtează încet de el însuşi. Când totul se usucă în lumea lăuntrică.

4 Emmaus, Secours catholique, organizaţii de caritate catolice. (N. tr.)

Când luciditatea sau cel puţin vidul încep să se mişte în craniu.

Când suferinţa, dacă persistă, e mai puţin apăsătoare.

Când suferinţa te face măcar să suferi altundeva, puţin mai departe decât în trupul însuşi.

Merse pe strada întunecată din arondismentul VI. Trotuarul era foarte îngust. Ann se fardase cu grijă. Era înaltă şi frumoasă, cu trupul zvelt, cu părul adunat în- tr-un coc. Purta o rochie de seară cenuşie. La vernisaj se întâlni cu Thomas. Plecară de la expoziţie în jurul orei douăzeci şi unu.

Ieşind, se pomeniră în beznă.

Străduţa cea îngustă, din nou.

— Crezi că o fi vreun restaurant pe aici ?

— Habar n-am. Mi-am parcat maşina lângă piaţa mică. în faţa piscinei.

— Mi s-a făcut foame. Ţie nu ?

— Nu prea.

— Ar trebui să cinăm aici, înainte de a merge acasă.

O luă de braţ.

— Aş vrea să fim ca înainte, îi spuse el.

Ea nu răspunse. El mergea mai încet. O strângea lângă el.

— Te iubesc, spuse el.

— Ia te uită! Priveşte acolo.

— Mai bine uită-te la mine.

Ea îl privi.

— Mă faci să sufăr, spuse el.

Avea un aer atât de jalnic, încât ea suspină:

— Bine, să mergem să mâncăm ceva dacă ţi-e foame.

Directorul agenţiei telefonă la sfârşitul dimineţii. Răspunsul era da. Cumpărătorul din Bruxelles plătise un prim avans. Ann îl rugă să se ocupe el de toate formalităţile. Să pregătească actele. Să ia legătura cu notarul.

— Nu va trebui să-l întâlniţi pe cumpărător înainte de semnarea actelor.

— Când va fi asta ?

— Peste trei luni, să zicem.

— Şi precontractul ?

— Nu e nevoie să fiţi prezentă pentru asta.

— Dar când va fi ?

— Curând. La începutul lui februarie. Cel puţin aşa cred.

— Pe 7 februarie, dacă se poate.

Directorul îşi întrebă asistenta.

— Ştiu că poate veni doar în weekend.

Asistenta îl sună pe cumpărător.

Da, era de acord cu 7 februarie.

Iuţeala cu care se petrecea totul o tulbură. O cuprinse o angoasă bruscă şi totală. Crezuse că semnarea hârtiilor va fi tărăgănată luni de zile.

Îşi zise: „7 o să-mi poarte noroc. Februarie e *aproape* primăvara".

— Plec din Paris.

— Vă mutaţi ? Unde ?

— încă nu ştiu.

Funcţionara îi explică procedura pentru deschiderea unei căsuţe poştale.

Ann completă o procură pe numele lui Georges Roehlinger.

Cumpără mai multe cecuri de călătorie.

Dintr-un bar de lângă poştă, îl sună pe anticar. îi accepta oferta, cu condiţia să-i găsească un negustor de lucruri de ocazie pentru mobila rămasă, iar totul să se facă în prima săptămână din februarie. Telefonă apoi la agenţie.

— Până la urmă, o să mă ocup singură de mobile.

Negustorul o sună în curând. îi recomandă un prieten care se putea ocupa de mutat. Stabiliră data de luni 2 februarie, sau marţi 3.

Ann renunţă la pauza de masă.

Garajul era dincolo de şoseaua de centură, la Bagnolet. Le spuse că voia să-şi vândă maşina. Că se grăbea.

— De ce?

— Am găsit de lucru în SUA.

— Aveţi noroc.

— Nu ştiu dacă am noroc.

Se ocupau ei de toate actele. Puteau să-i lase, deocamdată, maşina. Sau puteau să-i împrumute alta, până sâmbătă, 7 februarie, dimineaţa. Or să-i dea ei un telefon.

Ann se duse o ultimă oară la sucursala pariziană a băncii ei. Scoase alţi şapte mii de euro bani gheaţă. Lăsă suma necesară pentru plata impozitelor viitoare, pentru plăţi anticipate, conturi automate. Pentru restul de bani, ceru un cec bancar.

Era ora patru. îl sună pe Georges pe mobil. Putea

să-i facă o vizită în weekend ? Georges era în culmea fericirii. Cel puţin aşa îi spuse.

Ann cumpără un bilet pentru Teilly-sur-Yonne, dar, sosind la gară prea devreme, se urcă în primul tren spre Dijon. Coborî în gara din Sens, de unde luă un taxi.

îi făcu surpriza de a-1 suna pe mobil din faţa casei lui, să vină să-i deschidă. (Georges nu răspundea niciodată la sonerie.)

Se duseră la fabulosul restaurant de pe aleea mărginită de arbori. Georges repetă că era în culmea fericirii. Ann vorbea despre Thomas. El îi spuse:

— Eşti o eroină antică.

Ann continuă:

— Georges, vreau să-ţi pun câteva întrebări.

Ezită o clipă.

— Ştii, mi se pare atât de straniu să fim acum împreună!

— Ca în copilărie, amândoi, în clasă, cu tăbliţa de scris şi cu creta!

— Mi se pare ciudat să fiu aici cu tine şi să te *tutuiesc*!

— Termină! Ne-am tutuit întotdeauna!

— Ciudată regăsire!

— Eram în plin doliu.

— Georges, şi eu mă pregătesc pentru un soi de despărţire ... teribilă... sau minunată.

— Lasă despărţirile! Să rămânem la regăsire! Povesteşte ! Parcă voiai să-mi spui ceva. Eu o să iau un porumbel cu linte. Până la urmă, cine a ieşit regină în Bretagne ?

— Voiam să fie mama. Am făcut tot posibilul. Am încercat de două ori, dar n-am izbutit.

— Vrei să spui că ai ieşit regină de două ori ?

-Da.

— Şi zici că de fiecare dată ai ştiut unde era figurina şi ai făcut totul pentru ca mama s-o găsească în porţia ei ?

— Da.

Ann îşi ridică privirea şi înţelese că Georges n-o credea.

Savurară antreul în tăcere. Ann bău un pic de vin. în- tr-un sfârşit, spuse:

— Georges! Vreau să-ţi pun câteva întrebări. Să-mi răspunzi cu da sau cu nu, verde în faţă.

— De ce nu ?

— Mai întâi, ai accepta să depun bani în contul tău ?

— Asta nu, nu cred că mi-ar plăcea. N-aş accepta niciodată. Nu sunt bogat, dar mă descurc foarte bine.

— Nu vreau nici să te ajut, nici să te umilesc. Am nevoie de un cont ascuns.

— Dar am şi eu mândria mea.

— Cred că n-am explicat eu cum trebuie.

— Anne-Eliane, te rog să fii de acord cu un lucru: doi foşti colegi se regăsesc. Se invită la restaurant. Nu se reped să strice totul cu discuţii despre bani şi conturi bancare.

— Bine, las-o baltă. Uită ce ţi-am spus. A doua chestiune : aş vrea să cumpăr căsuţa părăsită din grădina ta, cea din dreapta.

— Casa cu iederă ?

— Da.

— O vrei ?

-Da.

— Pentru ce ?

— Am să-ţi spun pentru ce. Va fi un soi de Gumpen- dorf.

— Ce-i aia, o Gumpendorf ?

— *Un* Gumpendorf. Bătrânul Haydn avea în Gumpendorf o casă pe care o numea coliba lui. Coliba aceea, spunea el, era sufletul lui. Când intra în ea, avea siguranţa că va scrie. Acolo, chiar lângă Viena, a compus de altfel cele mai frumoase lucrări.

— Dar ia-o, Ann! Ia-o! E a ta. Eu nu trebuie să ţi-o vând, iar tu nu trebuie s-o cumperi ca să-ţi faci din ea coliba ta şi să compui în ea!

— Ascultă-mă bine. Mai întâi, jură că-mi păstrezi secretul.

Georges jură solemn.

Ann îl rugă să ciocnească un pahar pentru a-şi întări jurământul.

— Priveşte-mă în ochi!

Chelnerul aducea peştele (ciuperci) şi porumbelul mare, pântecos (linte).

— O să vând casa din Paris.

— Dumnezeule! Şi asta doar pentru că...

— Fără comentarii!

— Nu comentez, dar eşti sigură că nu eşti pe cale să faci o prostie pentru ceea ce ai *crezut că vezi* pe o străduţă din Choisy-le-Roi, printr-un gard viu ?

— Scuteşte-mă de comentarii. De comentarii şi de judecăţi. Tot ce vreau de la tine este prietenia ta şi secretul.

— Nu te enerva.

— De altfel am şi început. Vânzarea va avea loc. Sâmbătă, 7 februarie, un cumpărător din Bruxelles va semna precontractul.

Georges o asculta uluit, apoi, deodată, cu îngrijorare.

— Thomas ştie ?

— Nu. Pentru moment, vreau să dispar. Nici vorbă să-i spun ceva. Nimeni dintre apropiaţii mei nu ştie despre existenţa ta. Nici măcar mama.

— Despre re-existenţa mea ?

— Da. Aşadar, voi avea o mulţime de bani, dar nu vreau să am nici o adresă.

— Stai puţin! Vrei să spui că mă părăseşti şi pe mine ?

— Da.

— Ann, sunt foarte dezamăgit.

— O să mă întorc.

— Şi *Gumpendorful* tău nou-nouţ ?

— Mai târziu. Mă întorc mai târziu.

— Deci vrei să ştergi orice urmă. Ascunzi banii. Iţi schimbi şi numele, poate ?

— De ce nu ?

— Aveam dreptate adineaori. Eşti mai mult decât sărită. O să ajungi un personaj de poveste.

— Ştii de ce am nevoie de ospitalitatea secretă a contului tău bancar, Georges ?

— Bănuiesc.

— Ar trebui să pregătim şi un cârd de credit, Georges. E posibil ?

El tăcu. Bău. O privi. Spuse:

— Nu am putea deschide un cont comun ?

— Nu, ar apărea şi numele meu.

— Vrei numai o procură ?

-Da.

A doua zi, au mers împreună la agenţia din Auxerre a băncii lui Georges Roehl. Era sâmbătă, era deschis până la ora şaisprezece. Hârtiile au fost

completetate şi semnate, apoi Georges se duse la cumpărături, iar Ann intră în- tr-o agenţie de voiaj din apropiere. Ani în şir îşi dorise să trăiască într-un mic apartament la New York. Acum însă, o informă tânărul de la ghişeu, europenii nu mai puteau să intre liber în Statele Unite. Companiile aeriene din toate ţările membre ale Uniunii Europene comunicau servil la Washington datele personale ale pasagerilor.

Ann se reîntâlni cu Georges ca să prânzească împreună.

Georges era ursuz (cu toate că mâncau împreună).

— Abia ai sosit în viaţa mea, că şi pleci!

Ann dădu din umeri. îi explică ce-i spusese tânărul de la agenţia de voiaj.

Ca să păstrezi un pic de clandestinitate, nu mai era suficient să spui: „Nu eşti decât un idol de lemn.“

împreună cu Georges, se amuzară să facă lista ţărilor în care toate deplasările erau supravegheate. Toate companiile americane sau afiliate la ele trebuiau evitate din cauza a ceea ce tânărul de la agenţia de voiaj numise Passenger Name Record

.în plus, Georges citise într-o revistă că orice convorbire pe telefonul mobil putea fi localizată cu exactitate.

— Aşa că trebuie să te descurci fără mobil, zise el.

— Şi fără adresă de e-mail. Fără computer.

— Fără avion în afara zonei euro.

— Fără cârd, spuse ea.

Georges îi spuse:

— Prin urmare, trebuie să găseşti o destinaţie în jurul Mediteranei sau în Asia.

Reveniră la bancă să anuleze cererea pentru cârd. Cecurile aveau să fie suficiente. Cecurile nu indicau altă provenienţă decât cea pe care doreai s-o declari. Ann cumpără noi cecuri de călătorie.

Când se întoarse de la Auxerre, sună la firma de construcţii şi reamenajări din Villeneuve-sur-Yonne. Patronul îi spuse:

— Pot să vin mâine, dacă doriţi.

— Dar mâine e duminică...

— Nu prea am de lucru în perioada asta. Ianuarie este o lună goală. După sărbători, lumea nu mai are bani.

— Aşteaptă primăvara.

— Ca zugravii, zise el.

Capitolul VIII

Pe 20 ianuarie, numărătoarea inversă începu să treneze, să şovăie. Ocupându-şi timpul cu aceste operaţiuni ascunse, aruncând pe furiş, premeditând vidul, un val de amărăciune o copleşi treptat. Nu e uşor să te desparţi de ceea ce ai iubit. Şi mai greu te desparţi de tine însuţi sau de propria-ţi imagine. Timp de câteva zile, la Teilly, Georges începu să spere din nou. îi explică lui Ann că încă putea opri totul. Ea îşi dădu seama că viaţa pe care-o ducea la Paris, deşi găunoasă, nu era de tot neplăcută. Condiţiile se schimbaseră şi ele. Pe Thomas nu-1 mai vedea aproape deloc. De îndată ce va dori, va avea la Teilly propriul ei Gumpendorf, refăcut şi zugrăvit proaspăt. Nu greşise renunţând la slujba de la editură. Dar viaţa pe care o putea descoperi altundeva avea să fie mai plină, mai bogată ? Mai propice creaţiei ? Singurătatea radicală era într-adevăr o hrană consistentă ?

Şi unde să-şi aleagă exilul ?

Nu mai putea să se ducă la Warren, la Sydney.

Nu se mai putea stabili la New York, aşa cum visase mereu.

O cuprinse un început de panică.

Angoasa crescu, simţea că-i fuge pământul de sub picioare.

Se duse la un cinematograf. Rula un film superb a cărui acţiune se petrecea la Şanghai şi în care totul - dar totul - era o lungă rătăcire prin timp.

Luă hotărârea să rămână pe loc, în Franţa, la Paris - punând însă punct convieţuirii cu Thomas.

Nimic n-o împiedica s-o rupă cu el.

Această hotărâre o linişti.

Se întoarse acasă pe jos, cu mintea mai limpede. Se plimbă îndelung pe resturile de frunze moarte, pe micile gheţuşuri, în noaptea care se lăsase.

Coborî în pivniţă.

Alese o sticlă cu vin de Bourgogne.

Pentru a-şi sărbători hotărârea, alese vinul cel mai bun, îl duse sus, în salon, destupă sticla, o lăsă la aer, îi respiră parfumul sublim.

Un sentiment mai melancolic se strecură în ea, se topi în pacea pe care o regăsise.

Bău o înghiţitură, apoi luă paharul cu ea. Il puse pe pian.

Seara, când Thomas ajunse acasă, Ann era la pian şi încă mai lucra. El fu afectuos şi drăguţ. O sărută pe păr în timp ce ea continua să citească, să descifreze, să noteze, să reducă. îl auzea foindu-se prin cameră; probabil îşi turna un pahar de whisky; se aşeza în spatele ei, în fotoliul cel mare şi negru.

Aşezată la pian, Ann continuă să citească fotocopia unei partituri pe care o descoperise la Biblioteca Naţională şi pe care încerca s-o retranscrie.

Cel mai adesea nu compunea.

Simplifica la maximum partiturile dezgropate, sau amintirea lor. Rezuma, suprima fioriturile, tăia, scurta, până când era tulburată de ceea ce obţinuse.

Când rezultatul fu răscolitor, se opri. Trăia o emoţie intensă.

Mai cântă o dată, integral, piesa rescrisă. Apoi se întoarse.

Thomas dormea în fotoliul negru.

Ann îşi luă paharul, trecu prin faţa lui, intră în bucătărie, mancă ceva la iuţeală, termină sticla de vin. Trecu prin faţa uşii salonului: Thomas dormea dus. Ann urcă la etaj. Intră în baie, luă un Lexomil din dulăpior. Apoi începu să râdă singură. Nu înghiţi comprimatul. îşi repetă: „Adio“. Se aplecă şi aruncă pastila în mica pubelă metalică. De acum înainte, era sigură pe ea. Merse direct în camera de la etaj. Era bucuroasă. Ştia că va pleca.

Deschise ochii, privi, deasupra ei, crengile goale ale ulmului, lucind de apă, ce atingeau geamul lucarnei.

Se trezi în aceeaşi stare de spirit în care se culcase. Se gândi: „Se vede că hotărârea mea era excelentă. Am dormit buştean. Am scăpat de angoasă. Nu am visat*.

Vineri 23 ianuarie, vându cele trei piane care-i mar- caseră viaţa. Le vându la preţ bun. Pe unul dintre ele, un Steingraeber, îl vându chiar peste preţul pieţei, pentru că era al ei. Ann Hidden era cunoscută, chiar dacă piesele compuse de ea erau dificile. Nu simţi nimic special. Tranzacţia se făcu în bani gheaţă. Suma era considerabilă.

Mutarea pianelor nu putea avea loc decât pe 5 februarie.

Sentimentul de abandon se îndepărta.

Sentimentul mâniei, cât timp mocneşte, umple

pieptul de energie, îmboldeşte creierul, susţine planurile pe care le-a conceput mintea. Susţine privirea. Sprijină orele. Dă pinteni timpului.

în câteva zile, slăbi foarte mult.

Pantalonii negri fluturau pe ea.

îi sună iarăşi pe anticar, pe negustorul de lucruri de ocazie, pe cel cu firma de mutări.

S-au înţeles cu toţii pentru data de marţi, 3 februarie. Ann se duse la fisc, nu le spuse că pleacă, nu le dădu adresa căsuţei poştale, însă dispuse plata lunară a impozitului din vechiul ei cont bancar.

Când Ann coborî în salon, mirosul de trabuc era atât de puternic, că trebui să deschidă larg ferestrele.

Nu mai suporta prezenţa lui Thomas. Mirosurile lui, revenirile, amabilităţile, prezenţa lui miloagă, zgomotele, lenjeria murdară, telefoanele lui - totul o irita.

Sună acasă, în Bretagne. Nu-i spuse nimic mamei. Preţ ele un ceas, se resemnă să-i asculte reproşurile, răbdătoare.

Lui Georges:

— Pot să vin ?

— Poţi.

în drum spre Teilly, din tren, îi telefonă lui Thomas:

— Sunt în tren spre Rennes. Mă duc s-o văd pe mama. M-a sunat Veri. Mama nu e bine deloc.

închise celularul. Rămase un timp aşezată. Apoi, subit, îşi descălţă pantofii, îi lăsă pe podea.

îşi urcă picioarele pe bancheta albastră din faţă.

îşi trase poala fustei până la obraz, îşi şterse ochii.

Adormi.

îi dădu lui Georges banii primiţi pentru piane. El făcea fete-fete.

— O să-i duc imediat la agenţia din Auxerre.

— Cred că trebuie păstraţi aici. O să am nevoie de ei pentru drum.

îi explică ce plănuise.

Georges scoase totuşi camioneta şi merse la Auxerre să depună o parte din bani într-un seif.

Lucrările la căsuţa cu iederă înaintau în ritmul promis de constructor.

Păşiră de-a lungul peluzei ude, pe lângă tufele de trandafir.

Priviră admirativ, cu satisfacţie, noua sală de baie, minusculă.

Restul rămânea la stadiul de şantier.

Muncitorii aveau o sarcină complicată: ca să nu-1 deranjeze pe Georges, treceau materialele peste râu şi le depozitau pe un ponton de pescar.

Când se înseră, Georges îi spuse:

— Cred că voi da pianul la acordat. Ai putea să arunci o privire ? Aş vrea să cânţi ceva pentru mine, acum.

- Ce ?

— Ceva ca pe vremuri, când mama ta ne lăsa să dormim la Veri.

— Nu. E o prostie.

— Atunci ceva ce-ţi vine cu adevărat să cânţi în acest moment al vieţii tale. Vreau să spun: orice, un flecuşteţ, ceea ce simţi, în adâncul fiinţei tale, că ai dori să cânţi acum.

— Atunci am ceva, bineînţeles. Am lucrurile care mă obsedează. Parcă ai fi Veri!

— Normal, adu-ţi aminte că Veri era mai mult prietena mea decât a ta!

Nu a durat prea mult. Pianul lui Georges, un Erard micuţ, de o nuanţă foarte deschisă, aproape galbenă, era fragil, cu un tuşeu extrem de uşor.

Pianul scotea un sunet de clavicord.Când însă Ann termină de cântat, nu îndrăzniră să se privească. Amândoi aveau lacrimi în colţul ochilor, ezitante.

Duminică, în vechea camionetă Citroen, în timp ce (icorges Roehl o conducea la gară, Ann îi spuse:

— Poţi să rămâi la Choisy până la sfârşitul săptămânii ?

— Până vineri, da. Sâmbătă însă trebuie să fiu la Teilly. I)c ce ?

— Aşa. O să rămâi până vineri la Choisy ?

— Da, dacă vrei. Asta şi aveam de gând. Poţi să-mi spui mai mult decât atât?

— Nu. Dar nu-ţi face griji.

— Nu-mi fac griji.

Muncitorii încetară să mai treacă peste râu. Ann veni in două rânduri de la Paris. Aduse patul şi mobilele cumpărate într-un depozit de lângă Sens. Nu aprecia gus- Iurile lui Georges. Prefera să se ocupe ea de tot. Constructorul îi acceptă bucuros noile solicitări (era o iarnă atât de stranie şi de caldă; totul avea să se usuce rapid; cel puţin erau lângă apă; Ann îl plătea cu bani gheaţă). ('amera dinspre grădină o transformă în bucătărie (un I rigider mic, o placă de gătit electrică, o masă de grădină rotundă şi albă, două fotolii de grădină).

In camera dinspre Yonne, făcu un salon pe de-a întregul alb.

La etaj, făcu un dormitor aproape gol, ascetic.

Un pat mic de colţ cu o plapumă albă, cu pernuţe albe, doi pereţi acoperiţi de sus şi până jos cu rafturi albe pentru partituri sau cărţi.

O toaletă minusculă în dreapta scării.

Capitolul IX

Era încă beznă când Ann ajunse la gară. Pale de vânt se învârtejeau pe peron. Ann se acfôposti sub copertină. Becurile aprinse şi goale începură să se legene ameninţător. îşi ridică gulerul hainei de piele. Plecă de sub copertină. Umblă de colo-colo pe peron până când sosi trenul. Urcând în tren, găsi un loç unde spera să poată moţăi la cald, când un arab tânăr, ras în cap, îi întinse brusc o cutie de pişcoturi cu ciocolată.

Arabul insistă.

Ann luă un pişcot.

— Am chef să vorbesc, îi spuse el.

— Şi dacă eu nu am chef să ascult ? îi răspunse ea.

— Am chef să vorbesc! repetă el ridicând vocea.

Era ameninţător — sau mai curând foarte nervos.

— Fie, ascult, dar numai cu condiţia să pot sta cu ochii închişi.

— Bine.

Ann îşi sprijini uşor capul pe fotoliu şi se ghemui în colţul ei.

— Dă-i drumul, îi spuse ea. Ascult.

— La Paris, o să găsesc...

Era o poveste sumbră, despre o pedeapsă. Puţin câte puţin, Ann deschise ochii. înţelese câte ceva.

Joi 29, dimineaţa, sosind prea devreme cu trenul de la Sens, Ann trebui să aştepte răbdătoare plecarea lui
Thomas ca să poată reveni acasă. Profită de hoinăreala din acele ore matinale şi cumpără de la Franprix o rezervă de saci negri de plastic pentru pubelă.

Abia sosită acasă, primi un telefon de la garajul din Bagnolet. Le duse maşina ei şi primi cu împrumut un Renault Espace alb. Era o maşină mare, înaltă, şi nu-i fu uşor s-o conducă, apoi s-o parcheze pe strada ei.

Telefonă la *Secours Catholique* şi stabili o întâlnire pentru luni 2, după-amiază.

începu cu etajul de sus. Haine, impermeabile, bluzoane, paltoane - le luă pe rând şi verifică toate buzunarele ca să nu lase nimic personal. Intra pe rând în camere, deschidea sertarele, dulapurile, golea totul pe jos. Dură două ceasuri. I se făcu foame, se duse să mănânce. După ce mân- că, deschise sacii de plastic cumpăraţi dimineaţa, îi umplu atent cu tot ce putea fi dat de pomană. Lucrurile lui Thomas erau destul de puţine: un pal- ton, o şapcă albastră de marinar, câteva fulare de lână, o haină de piele, cămăşi şi lenjerie de corp, două bluzoane, două costume. Le lăsă în dressing, în comodă, în şifonierul din dormitorul unde acum dormea el singur.

în ce priveşte lucrurile ei, mai întâi crezuse că nu va păstra nimic. Puse totuşi într-un sac cinci fotografii salvate din biroul cu oblon, două cămăşi de mătase la care ţinea, un pantalon de in cenuşiu, o pereche de jeanşi negri uzaţi, o pereche de bascheţi negri. Coborî o valiză pe care o umplu cu cearşafuri şi pături pentru micul pat auster din

casa-colibă de pe malul Loarei. Luă câteva perne şi coltuce noi, o cuvertură de bumbac alb. Două cratiţe, două tigăi, şase farfurii, şase pahare, şase tacâmuri, o cafetieră veche italienească. încărcă sacii în portbagaj, în Renault-Espace. Izbuti s-o facă destul de uşor, nu trebui nici măcar să deschidă portiera din spate. Ieşi pe şoseaua de centură, se îndreptă spre Teilly pe autostrada A5. Georges, aşa cum îi promisese, încă nu era acasă. Primele zugrăveli erau deja terminate. Trei muncitori făceau ultimele finisaje în interior şi dădeau a doua mână la exterior. îl sună pe Georges Roehl care, la rândul lui, era pe cale de a goli casa doamnei Roehlinger, la Choisy. Aştepta cu nerăbdare să încarce prima camionetă cu lucruri.

Thomas nu mai înţelegea prea bine ce i se întâmpla Era neliniştit. O suna pe Ann foarte des, îi lăsa mesaje lungi pe robotul telefonic. Ann nu-1 ajuta, nu răspundea, refuza să cineze cu el. într-o zi, Thomas apăru în plină după-amiază. Ann era la pian.

El o luă de mâini.

— Trebuie să lămurim situaţia. Dacă eu am făcut...

Dar Ann se ridicase.

— Nu vreau să discut despre asta.

— Ba da. Trebuie.

-Nu.

— Atunci putem găsi altă cale. Pot să-ţi găsesc un psihanalist care să te ajute să vorbeşti. Ştiu că maică-ta nu se simte bine. Am reţinut. O s-o luăm pe îndelete. Există şi psihoterapii de cuplu. Suntem prea obosiţi. Ar trebui să ne luăm o vacanţă. Imediat. Putem să...

— Thomas, cred că nu înţelegi: totul s-a terminat.

Chipul lui se crispă. Ann însă îi repetă, răspicat:

— Nu vreau să te mai văd.

Thomas nu o privi. Nu-i răspunse. Voia să nu fi auzit cuvintele pe care ea le rostise deja. Mâinile îi tremurau. Căuta ceva de spus, ceva de umplut golul din jur. Umbla de colo-colo prin salon.

— Oricum ne despărţim săptămâna viitoare, ştii că mă duc la Londra. Vorbim din nou când mă întorc. O să plecăm în weekend. O să discutăm cu mintea odihnită, calm. O să discutăm în mod raţional. E prea absurd...

Ann îl lăsă să vorbească. Nu-1 mai asculta. Precon- tractul trebuia semnat pe 7, sâmbătă. Vânzarea propriu-zisă, credea ea, mai avea de aşteptat vreo trei luni, pe puţin. Sâmbătă, se duse cu Georges la agenţia de voiaj din Auxerre şi rezervă, în faţa lui, un bilet de avion cu destinaţia Marrakech. Georges completă şi semnă cecul. Ann îi spuse că va păstra telefonul mobil până la Marrakech - unde va cumpăra, în bazar, un celular cu cartelă „deblocat", cu număr ascuns. De la Marrakech va pleca în deşert, va ajunge în munţii Atlas. Se va alătura unui grup oarecare - safari, caravană arheologică -, nu conta, important era să nu poată fi găsită într-o oază pierdută din Africa de Nord. Nimeni nu trebuia să ştie. Va fi începutul unui alt timp. Un timp trăit de o altă femeie. Un timp situat într-o altă lume. Un timp ce va deschide o altă viaţă.

Ann se urca acum degajată în marele Renault-Espace. Simplul fapt de a conduce pe autostrada

A5 îi limpezea mintea, o obişnuia cu hotărârea pe care o luase, o ajuta să nu se piardă printre micile tertipuri şi minciuni pe care le inventa, pentru încă o vreme, ca să-şi atingă scopul. Georges era fericit că lucrările înaintau atât de rapid, că nu trebuia să le supravegheze, nici să suporte bătaia de cap legată de ele.

Intr-o după-amiază, în timp ce Ann ieşea dintr-un restaurant din Chagny, Thomas reuşi s-o prindă pe mobil:

— Ştiai că telefonul de acasă nu mai merge ?

— Cum ?...

— Nu se mai aude nimic. Nu mai are ton.

— Nu-ţi face griji, Thomas. O să anunţ mâine la France Telecom.

Capitolul X

Ann făcea pe mirata. Tocmai desfiinţase linia telefonică.Ann reveni la Paris pe 30. Cinară în bucătărie, rapid, fără o vorbă. Pe 31 ianuarie Thomas plecă la Londra pentru toată săptămâna. Era încă foarte devreme când Ann îl auzi închizând uşa în întuneric. Rămasă singură, ascultă casa tăcută. O vreme, zăbovi în micul pat de la etajul doi. Se gândi la zilele şi serile care urmau. Era o săptămână grea, avea să-i solicite maximum de efort şi de rezistenţă. Simţi dinainte tot efortul săptămânii care-o aştepta.

Apoi se ridică din pat. Coborî la primul etaj. Luă cearşafuri noi, le schimbă pe cele din patul cel mare. Coborî în bucătărie, îşi făcu o cafea. Urcă din nou în dormitor cu ceaşca de cafea, o puse pe noptieră.

în sala de baie, pe policioara de sticlă, văzu ustensilele pentru ras, pămătuful, pieptenele; le luă; le aruncă pe toate în pubelă.

„Curăţenie generală", îşi zise ea.

Se culcă din nou în *adevăratul ei pat*$_y$ luă ceaşca de cafea de pe noptieră şi se cufundă în lectura cărţii pe care-o începuse în ajun.

îşi regăsi cu plăcere camera, fereastra care, în fiecare primăvară, era ascunsă de frunzişul des al ulmului.

Rezemată cu spatele de pernele curate, privea cerul printre crengile goale ale ulmului.Contempla acele crâmpeie de cer, atât de luminoase şi albe printre ramuri.

Nu avea chef să se scoale. Nu avea curajul să pregătească ultimele lucruri pe care voia să le mai ia. Era primul weekend în care nu se gândi să meargă la Teilly. Kămase culcată până la căderea nopţii.

Angoasa reveni odată cu întunericul.

Şi, împreună cu angoasa, dorinţa de a fugi.

Ann devenise parcă cealaltă faţă a angoasei pe care o 1ı ăia în fiecare zi, în clipa când lumina soarelui se cu- fundă în noapte.

Toată noaptea, stând în picioare, în cămaşa de noap- lr din bumbac, puse în ordine, sortă hainele, umplu uiţi inii saci, umplu toate valizele disponibile. Revenind la pat, pică de oboseală şi adormi dintr-odată. Era ora cinci dimineaţa. Totul era pregătit.

îl sună pe Georges:

— Sunt plină de electricitate. Ca un fulger globular.

A doua zi, aprinse în grădină un foc mare. Urcă la mansardă şi luă tot ce era prea personal, făcu bucăţi ramele, aruncă tot ce i-ar fi displăcut să regăsească prin talciocuri sau la Poarta Saint-Ouen.

Simţi plăcere văzând cum dispar toate hârtiile

personale, facturi, carnete vechi de cecuri, chitanţe, înştiinţări de la fisc. Operaţiunea luă un timp apreciabil. Dură o zi. Bătrânul care-o însoţea pe doamna de la *Secours catholique* trecu prin faţa focului de vreo douăzeci de ori. Căra sacii cu haine şi valizele pregătite pentru ei. Le încărca într-o camionetă.

Ann îşi spuse deodată: „Nu mai am un cămin".

Căminul (locul în care defectele ne sunt iertate, în care slăbiciunile ne sunt acceptate) ardea în mijlocul grădinii.

După-amiază, subit, simţi dorinţa să meargă la Luvru pentru plăcerea de a rătăci printre nenumărate frumuseţi.

Merse pe strada Rachel, cumpără un hiacint alb, intră în cimitirul Montmartre, o luă pe aleea Billaud, pe urmă pe aleea Crucii, în stânga, se opri la mormântul frăţiorului ei, puse floarea pe lespede.

Era o tradiţie de familie să-şi ia rămas-bun la pian (mama ei o făcea, bunicul dinspre mamă o făcea, tatăl ei trebuise să se supună şi el acestei reguli speciale, Ann o văzuse şi pe bunica făcând acelaşi lucru în apartamentul din Rennes). Fiecare familie îşi are ritualurile ei, care devin rapid de neînţeles. Puneau valizele una lângă alta în hol, la intrare, pe ele puneau paltonul sau impermeabilul, pe impermeabil pălăria, apoi se aşezau la pian şi cântau o piesă în chip de rămas-bun. Nu se sărutau. Plecau fără o vorbă în timp ce spaţiul mai vibra de muzică. Ann îşi zise că de-acum înainte va trebui să-şi cânte peste tot, fără să ştie, cântecul de adio.

Ţârâie soneria, muzica se opreşte brusc.

Inima îi bate să-i sară din piept.

Se sprijină de pian, se ridică de pe taburet, se îndreaptă încet spre intrare, deschide uşa, traversează grădina, priveşte prin grilaj.

Era agentul imobiliar.

Apăruse o nouă ofertă, care i se părea mai avantajoasă (deşi oferta cumpărătorului din Bruxelles rămânea în picioare).

O tânără însărcinată sosi aproape imediat, cu un sugar în braţe.

— Ar fi trebuit să mă anunţaţi.

— Credeam că v-a anunţat asistenta mea.

-Nu.

— Vă deranjează ?

— Puţin. Totul e vraişte.

— A, nu e o inspecţie...

— Dar totul e murdar.

Cei doi insistară.

Femeia întrebă când ar putea avea loc vânzarea. Nu se grăbea. Era însărcinată, aştepta alt copil. Aveau tot timpul din lume. La vară aveau să facă lucrările de reparaţii. La toamnă zugrăvelile. în timp ce vizita casa, femeia însărcinată îi repeta soţului ei la celular, cuvânt cu cuvânt, tot ce spunea agentul imobiliar şi îi descria tot ce vedea. La urmă, văzându-le în stare excelentă, tânăra mamă dori să cumpere şi paturile, cuverturile, bucătăria, masa de bucătărie, aragazul, frigiderul, cămara, maşina de spălat vase, maşina de spălat rufe.

— Doamne! îi răspunse Ann Hidden când femeia îşi formulă oferta, e prea târziu.

— De ce ?

— Mâine vin oamenii să mute mobila.

Până la urmă Ann Hidden preferă, pentru rapiditatea vânzării, să rămână la primul cumpărător şi la preţul mai mic pe care-1 oferea.

Mama de familie plecă, furioasă.

A doua zi dimineaţa, la trezire, Ann primi un semn bun - o ciocănitoare apărută în grădina vecinilor - care îi întări convingerea că nu greşise optând pentru cumpărătorul din Bruxelles. Ann Hidden trăia înconjurată de semne prevestitoare. Cel mai adesea, erau semne bune. Ann simţea când ziua care începea era de bun augur. Sau avea presimţirea că va trăi negreşit ceva minunat, undeva, acolo unde urma să se ducă. Atunci, fiind deja fericită, făcea tot posibilul, în orele care urmau, pentru a face să apară minunea.

In cele mai multe din cazuri, acele bucurii apăreau.

Dacă - din întâmplare - nu se petrecea nimic, spre seară Ann se repezea la piscină. Oboseala sau foamea făceau oricum să apară alte extaze ce confirmau acele stranii previziuni.

Capitolul XI

Hamalii de la firma de mutări se pregăteau de plecare, îşi terminau treaba; le dăduse bacşişuri; acum măturau; îşi strângeau cărucioarele, sculele, cutiile rămase; îşi îm- brăcau bluzoanele. Ann îi privea din bucătărie; era în faţa ferestrei; se aşează pe marginea chiuvetei. Nu mai erau pahare; bău puţin vin de Chablis direct din sticlă. Mai rămânea o cutie de alune; o deschise.

Apoi închise ochii, ronţăi.

In toată casa nu mai erau decât cele trei piane.

Din grădină, hamalii o salutară zgomotos.

Apoi plecară închizând poarta.

Ann trecu în birou, privi cele două pianine, închise între pereţii acoperiţi de urme.

Rătăci prin camere cu spatele scăldat brusc de sudoare. Nu părăsea doar un bărbat: părăsea o pasiune. Părăsea un mod de a-şi trăi pasiunea.

Inlăuntrul ei, dezordinea, apoi vidul, apoi mizeria lăsată de hamali se transformară în haos.

Toată viaţa ei defilă dintr-odată - pe pereţii murdari sau îngălbeniţi de timp, prin faţa marilor instrumente lăcuite în negru.

Şaptesprezece ani, apoi patruzeci şi şapte

încercară să revină la ea, s-o înghită.

Se aşeză în faţa marelui pian Steingraeber cu coadă din salon. Nu cântă. Se ridică aproape imediat şi merse în camera pe care o numea biroul ei, se aşeză la pianul de studiu. Era o pianină modestă, cu sunet foarte dur. Suna chiar mai rău decât pianina lui Georges de la Teilly. Ann cântă. Improviză pe tema unei vechi melodii sanscrite pe care-o editase la Roland, mai demult, printre alte lucrări. Fusese singurul ei recurs, întotdeauna.

Apoi îşi spuse că toate astea contau, probabil, destul de puţin. Piane se găseau peste tot.

Mâncă un iaurt cu ananas găsit într-un colţ. Pe locul unde fusese frigiderul, rămânea un grapefruit. Mai bău un pic de vin alb de Chablis, apoi îl sună pe Georges, la Choisy, urcă în maşină şi porni către el. Dormi în patul mamei lui Georges. Casa lui Evelyne Reohlinger nu era nicidecum golită de mobile, cum încercase el s-o facă să creadă. Georges trebuia să fie la Paris a doua zi dimineaţa. Se culcară imediat după cină. La ora şapte dimineaţa porniră spre Paris. Ann îl invită la ea să vadă pustiul, praful ce rămâneau în fosta ei casă.

— Nu, mulţumesc.

Georges voia să aştepte un taxi la semaforul din intersecţie. Insista. Dădea din cap că nu. îi explica lui Ann că nici nu se gândea să intre în fosta ei casă. Casa aceea aparţinea „celeilalte vieţi" a lui Ann. Prefera *de-o mie de ori* să fie o parte din secretul ei, decât martor la ceea ce fusese viaţa ei cu Thomas.

— Nu mă interesează, spunea el.

îi făcu la revedere cu mâna, ca pe vremea când era un copil.

Ann parcă maşina în faţa casei.

Rămasă singură, puse nişte rufe la spălat, apoi plecă la poştă. Cumpără două cutii de carton pentru colete poştale. La întoarcere, trecu pe la lăcătuşul din colţul străzii. Lăcătuşul nu era acasă.

Vorbi cu soţia lui, o întrebă când putea să-l trimită până la ea.

— N-o să întârzie mult, îi spuse femeia.

Revenită acasă, se uită prin hârtiile lui Thomas (fisc,
bancă, livretul militar, cartea de alegător) şi fu uluită să constate cât de puţine lucruri păstra. Un colet poştal fu suficient pentru toate.

La ora zece, lăcătuşul sună la uşă, trimis de nevastă-sa. Schimbă broasca de la poartă şi pe cea de la uşa casei.

— Poftiţi broaştele vechi şi cheile, doamnă. Sunt ca şi noi.

— Atunci păstraţi-le.

Lăcătuşul le puse în geantă.

— Plecaţi ?

— Da, plec.

— Aţi vândut casa ?

-Da.

— Atunci de ce ati mai schimbat broaştele ?

— Pentru că ieri mi s-a furat un rând de chei.

— Şi unde vă duceţi ?

— La maică-mea, în Bretagne.

— O hotărâre înţeleaptă.

Ann îi mulţumi pentru înţelegere.

Pe urmă aşteptă în casa aproape goală.

La ora paisprezece, fură închise contoarele de

gaz şi electricitate. Funcţionarul îi spuse că sumele încasate în plus vor fi vărsate în contul ei.

— Oricum, plata mi se reţine automat, din cont. Scuze că nu vă pot oferi o cafea. Nu mai am filtru de cafea.

— Oricum, doamnă, nici curent electric nu mai aveţi. Izbucniră în râs amândoi.

— Vă doresc mult noroc, doamnă, îi spuse el destul de enigmatic, întinzându-i mâna.

Mâna aceea întinsă fără motiv îi făcu enorm de bine. Se duse şi umplu al doilea colet poştal cu hainele rămase de la Thomas. Era prea voluminos. Renunţă. Luă cutb boţită şi goală, bluzoanele, costumele, cămăşile şi arun că totul într-un tomberon de pe stradă.

Scrise adresa de la serviciu a lui Thomas pe unicul co let poştal umplut înainte. Nu puse în pachet nici o seri soare.

Apoi plecară cele trei piane. Nu mai izbuti să discute cu hamalii. Respira greu, dureros. După ce camionul lor uriaş plecă, rămase aşezată pe trepte, în aerul călduţ, contemplând ulmul desfrunzit, grădina goală, tufele anemice de trandafir.

Mătură pe jos o ultimă oară, apoi urcă în Renault-ul împrumutat. Ajunse la Choisy. Făcu o baie, puse un ultim rând de rufe în maşina de spălat.

Plecară să cineze la un restaurant, pe malul Marnei, puţin mai departe. Sosiră prea devreme. Patronul le spuse să revină la opt şi jumătate.

— Sau aţi putea, până atunci, să beţi ceva...

Georges se întoarse spre Ann:

— Vrei un aperitiv ?

— Nu am chef să beau. E o vreme ciudată, îi spuse ea.

— Sufocantă.

— Sufocantă şi călduţă. Am senzaţia că se respiră greu.

— Poluarea, zise patronul.

— Aş prefera să rămânem afară, spuse Ann.

— O să ne plimbăm pe malul Marnei, îi spuse Georges patronului.

Plecară.

Priveau, la picioarele lor, râul fetid.

Valea Marnei - ca şi Parisul - puţea îngrozitor.

O duhoare cumplită de oameni, de industrie, de moto- i ină, de tutun, de sudoare, de săpun acru otrăvea aerul.

— Iarna asta atât de caldă mă sperie, Georges, spuse Ann deodată.

El se uită la ceas.

— Vino.

Merseră cu repeziciune. Ann îl ţinea de braţ. Ajunşi mtr-o piaţă vastă cu ziduri goale, Georges deschise uşa linei biserici micuţe.

în biserică, măcar era frig.

Naosul mirosea a tămâie amestecată cu muşchi, a mucegai, a pădure şi a ciuperci.

Se aşezară cu plăcere pe scaunele din pai împletit, dar in scurt timp veni un preot (un individ în trening) şi le spuse că trebuia să închidă biserica.

— Biserică... e cam mult spus, mârâi Georges.

— E mică, dar tot biserică e.

— Părinte, cât timp rămân deschise bisericile, în zilele noastre?

— Cât ţine slujba.

— Şi după aia Dumnezeu nu mai e în biserică ?

— După aceea, domnule, Dumnezeu rămâne singur, îi răspunse preotul sportiv.

Apoi închise ochii. îşi ţinu pleoapele închise. îi spuse lui Georges, pe un ton condescendent:

— Dumnezeu e tot aici, dar e singur.

L-au părăsit pe preot, au părăsit biserica, mucegaiul, singurătatea, l-au părăsit pe Dumnezeu, au părăsit piaţa, au părăsit Marna. Au mâncat.

Subit, pe Georges îl apucă un soi de teamă.

— Şi dacă Thomas n-a plecat la Londra ? Dacă în seara asta el şi iubita lui vin să cineze aici, în restaurant ?

Ann râse.

— Ar fi ciudat, dar nu ar schimba nimic; totul e pre gătit temeinic.

Georges rămânea totuşi îngrijorat. De fiecare dată când auzea uşa, întorcea capul.

— Nu-ţi face griji, îi spunea Ann. E la Londra.

— Şi dacă nu e la Londra ?

— Mulţumesc, Georges, îi spuse ea.

Terminaseră cina. Mergeau din nou de-a lungul Marnei. Băuseră. Se ţineau de mână. La mal erau două sălcii. Un şir de schifuri maronii, apoi mai multe caiace de un singur loc, de toate culorile, legate între ele. Pe neaşteptate, Georges o cuprinse la piept. O sărută cu febrilitate. Ea îl respinse. îi spuse:

— Promite-mi că nu mai repeţi niciodată tâmpenia asta.

Georges clătina din cap.

— Da, e o greşeală, recunoscu el.

Era tulburat de ceea ce făcuse.

— O să te întorci totuşi ?

-Da.

— Atunci vom rămâne în *copilărie*, spuse Georges suspinând.

— Da. Exact.

— Ca în cantina şcolii!

Georges râse. îi luă din nou mâna.

— Ne întoarcem la şcoală, îi spuse el. Ne aşezăm la rând, în curte. Sora Marguerite bate din palme. Intrăm în sala încălzită.

Mână în mână, părăsiră malul apei. O luară pe bulevard, tot pe jos. Georges se plângea.

— Când mă gândesc că tu ai reuşit să vinzi totul, iar cu nici măcar n-am terminat să pun un pic de ordine în casa mamei!

— Lasă că nici nu ţi-ai dat osteneala.

— Ann, tu eşti o expertă, n-ai vrea să te ocupi tu ? -Nu.

— Eşti o nesuferită.

— E puţin spus. Sunt încântată că voi merge să găsesc soarele, cerul albastru.

— Mi-ar fi plăcut să văd munţii Atlas, spuse Georges.

— Să nu te trezeşti, mâine dimineaţă. Plec foarte de- vi cine.

— Şi micul dejun ?

— O să beau o cafea când ajung la Paris.

— Dă-mi de ştire când intri în desert. Telefonează-mi

când începi să urci pe munte. Când ajungi la primele oaze.

— La primele oaze.

— Sună-mă de îndată ce poţi.

— Iţi promit, îi spuse ea.

— Dă-mi noul tău număr de telefon de îndată ce poţi.

— Iţi promit, îi spuse ea.

— La începutul săptămânii.

— Iţi promit, îţi promit, repetă ea.

La ora şase dimineaţa, o şterse. Nu-1 trezi pe Georges Roehl. Se urcă în maşină. Ajungând la Paris, vru să ude grădina pentru ultima oară. Umblă prin grădină cu un lurtun galben, jalnic, în mână. Nu era nimic de udat. Doi trandafiri iernatici. Ii culese pe amândoi. Ii vârî în poşetă. Luă coletul poştal. încuie cu cheile noi uşa casei şi poarta grădinii. Duse Renault-ul împrumutat la garajul din Bagnolet. Precontractul urma să fie semnat la ora

cincisprezece, în arondismentul VIII. îi era puţin foame. Cumpără un ziar, bău o cafea. Mancă o salată. îşi zise: „Voi bea în sănătatea mea" şi bău un pahar de Bourgogne. La ora cincisprezece, intră în oficiul poştal din cartier, se aşeză la rând. Ajungând la ghişeu, expe- die coletul pe adresa de la serviciu a lui Thomas. Sună la agenţia imobiliară din arondismentul VIII. Da, cumpărătorul semnase. închise telefonul. Părăsi oficiul poştal. Luă un taxi până la Gara de Nord.

Capitolul XII

Ann aşteptă la rând, la un ghişeu din gară. Cumpără eu bani gheaţă un bilet pentru Anvers. Cu biletul în mână, urcă apoi la etajul superior, unde se aşteptau trenurile spre Londra. Se aşeză pe o bancă şi îşi distruse cârdul pe îndelete, împăturindu-1 şi despăturindu-1. Aruncă două bucăţi din trei într-o pubelă de pe peronul Euros- t arului.

Coborî din nou. Urcă în Thalys[5]. Când trenul porni, intră în toaletă. Aruncă în closet bucata de cârd rămasă. îl sună pe Georges pe mobil.

— Totul e în regulă, îi spuse ea. Sunt la Roissy. Mă urc în avionul de Maroc.

— Te sărut.

Scoase telefonul mobil şi începu să-l facă bucăţele. Se amuză să arunce bucăţile încet, una după alta, prin gaura WC-ului. Coborî la Bruxelles. Luă imediat alt tren spre 1 ăege. Se gândi la Thomas, la mutra pe care o va face revenind la Paris. îşi imagină stupoarea lui. Speră că va suferi. Şi-l imagină în acel moment, la Londra, trecând pe un chei al Tamisei. Se amuză - de mai multe ori, reluate meticulos - imaginându-şi senzaţia lui, a doua zi, când va încerca să învârtă cheia într-o yală ce nu se va deschide. Când va trebui să se încline în faţa evidenţei şi să priceapă că toată viaţa lui cu Ann

5 Eurostar, Thalys, trenuri de mare viteză care fac legătura între Paris şi Londra, respectiv Bruxelles. (N. tr.)

Hidden - mai puţin câteva acte pe care le va găsi peste un ceas la birou - dispăruse, era de negăsit, se volatilizase în spaţiu, sorbită de un gol mult mai gol, mai ameţitor şi mai abstract decât cerul, cerul astral.

Coborî la Tienen. Cu valiza de piele în mână, traversă piaţa goală. Se îndreptă spre supermagazinul din colţul pieţei. Cumpără o geantă de umăr din pânză cenuşie. îşi cumpără o fustă neagră, o haină din imitaţie de piele, uri costum de baie cafeniu. Se schimbă complet în cabina de probă. Luă un taxi. Urcă în camera de hotel. Dormi. A doua zi, vârî lucrurile vechi în geanta veche, pe cele noi le puse în geanta de pânză cenuşie, ieşi în oraş, aruncă geanta de piele într-o pubelă mare de metal. Luă autocarul spre Maastricht. Trecu graniţa pe la Lanaken. Mân- că la Diiren. Era Lăsata-secului.

Merse de-a lungul Rinului într-un autocar plin cu turişti englezi. Era Miercurea cenuşii.

Aşteptă să coboare toţi pasagerii din autocar. Cobori fără grabă. Intră într-un magazin de articole sportive din Fribourg. Un pantalon pană, o canadiană albă din ţesătură sintetică, o pălărie, mănuşi de blană. Cumpără un rucsac mare, roşu, în care vârî totul. Plătea totul cu bani gheaţă. Zona euro, constată ea, prezenta mari avantaje.

Se duse la o piscină, înotă îndelung. în cabină, când se îmbrăcă, vârî lucrurile vechi în geanta de pânză cenuşie.

Aruncă totul la pubelă, în curtea din spatele piscinei.

Cu părul încă umed, intră într-un salon de

coafură. Se tunse foarte scurt, îşi vopsi părul în blond, cu şuviţe decolorate.
Privindu-se în oglindă, la coafor, îşi spuse că renunţând la tot se putea să fi renunţat la ea însăşi

.în oglindă, avea un aer de-a dreptul rătăcit. Părea bă- i rână. Se pedepsise într-un mod absurd pentru o greşeală I Acută de altul. Nu mai avea nimic. Nimeni nu mai puica s-o contacteze ori s-o găsească.

îşi spuse că puţini o mai puteau recunoaşte, de vreme ce ca însăşi, privindu-şi noul chip în oglinda unui coafor german, se întreba neliniştită cine este.

Luă din nou autocarul. Trecu frontiera elveţiană mai sus de Tuttlingen. Când zări primul lac, era fericită, era in al nouălea cer.

La Bienne, avu curajul s-o sune pe maică-sa, de la liotei.

— Thomas telefonează întruna.

— Nu-i răspunde, mamă.

— Fac ce vreau, fiica mea. Tu unde eşti ?

— Sunt la Londra. O să ne întâlnim aici. Nu-ţi face griji, mamă. Sunt lucruri care se întâmplă în orice cuplu. Nu-ţi face griji, mămico.

Ba uite că îmi fac, fetiţo. Asta e tot.

Capitolul XIII

Ceva din vechea natură persistă în Engadine[6]. Pădurile sunt aceleaşi ca înainte de venirea omului în Europa. Lacurile sunt aceleaşi. Aerul are o puritate sau mai curând o transparenţă cum nu mai există nicăieri în lume. în primele zile, umbla singură de dimineaţă până seara. Vremea era la fel de călduţă. Rătăcea prin păduri fără să se gândească la nimic. La prânz, îşi trăgea un şezlong la soare, în balconul camerei. Se uita la pescarii care-şi încercau barca pe lac, plutind pe luciul lui şi visând la isprăvi pescăreşti.

Se uita cum soarele proiecta umbre imense.

Seara, vecinii de cameră - la fel ca pe vremuri - nu vorbeau, ci şopteau. Lunecau uşor pe parchetul ceruit. Feţele de masă erau apretate. Nimeni nu pufnea în râs când mânca.

După două zile, hotărî să facă o cură termală completă. Timp de o săptămână, fu una cu trupul ei. Se cufundă în propriu-i trup. îşi simţi trupul până la limitele lui - adică douăzeci de degete, un nas, un pic de sex care începe să trăiască în timp ce dormi.

Ochi mari întunecaţi, gene lungi, frunte netedă şi degajată, buze cărnoase frumos conturate, păr

6 Canton din Elveţia, pe valea râului Inn. (N. tr.)

blond cu şuviţe decolorate, tuns scurt, canadiană albă din ţesă- l ură sintetică.

O admiră pe această femeie care păşeşte prin zăpadă. Cinează împreună.

Auzi nişte pisici miorlăind. Ţipau ca nişte copii. Deschise ochii. Aprinse lampa de pe noptieră şi se uită la ceas. lira ora trei.

Departe, pe o terasă, două pisici miorlăiau, scheunau, dpau, se iubeau.

Se întoarse şi îl privi pe bărbatul ce respira lângă ea.

îi atinse părul scurt de pe ceafă, straniu, ca o perie aspră.

Se apropie, se lipi de trupul mare şi cald. Mirosul lui îi făcea bine.

Scobitura gâtului era moale.

Adormi în ea.

Cei care nu ne merită nu ne sunt credincioşi.

Iată ce-şi spunea Ann în visul pe care îl visa.

Au primit să ne fie alături, dar nu cu laşitatea sau cu lenevia lor, nu cu indiferenţa, cu trândăvia, cu nevolnicia sau cu prostia lor.

Observăm, aşezate în fotoliile noastre, întinse în că- zile noastre de baie, culcate în paturile noastre, creaturi apatice sau absente pentru care nu mai existăm.

Nu pe ele le trădăm părăsindu-le.

Pasivitatea şi văicăreala lor ne-au abandonat, înainte să ne treacă prin gând să rupem cu ele.

Noaptea părăsi lacul Como.
Ann trecu a treia frontieră fără nici o problemă

.Dacă destinul este acel impuls care, venit din exteriorul unei fiinţe, o subjugă şi o trage după el, fără ca ea să-i înţeleagă măcar o clipă natura, atunci Ann avea un destin. Era conştientă de el. îşi spuse: „Nu ştiu unde mă duc, dar alerg într-acolo cu hotărâre. îmi lipseşte ceva, ceva în care simt că-mi va plăcea să mă pierd<cc.

Pe drumul de munte care-o ducea în Italia, fu controlată o singură dată. Fără măcar să deschidă paşaportul pe care-1 întindea Ann, cei doi vameşi îi oferiră o floare de afin crescută întâmplător într-o rază de soare. Simţi o bucurie pe cât de neaşteptată, pe-atât de violentă atunci când, scoţându-şi mănuşa, o luă între degete. în mâna ei, floarea aceea minusculă era un semn miraculos.

înfofolită în haina albă din ţesătură sintetică, îşi continuă drumul până la Lecco.

Luă un autocar până la Monza, unde se duse la aeroport.

PARTEA A DOUA

Capitolul I

Circulaţia era blocată. La Napoli, era un martie călduţ şi lipicios. Toată lumea claxona. Cearşafuri - ude — erau întinse la uscat, în vânt. Fluturau zgomotos, peste tot, pe balcoane, pe acoperişuri, printre antenele de televiziune. Norii de ploaie îngrămădiţi peste Vezuviu se adunau, creşteau.

Avionul aterizase într-o burniţă amestecată cu păcură.

Apoi autocarul îngheţat pe pista aeroportului.

Apoi taxiul umed.

Apoi hotelul neîncălzit.

In zori, golful Napoli rămase învăluit în ceaţa lui.

Lângă palatul Sanseverino, cumpără un telefon mobil cu cartelă internaţională. Un băiat cu părul roşu i-1 deblocă imediat, pe o străduţă învecinată. Cumpără mai multe cartele. O sună pe Veri, la farmacie, să afle veşti despre maică-sa. în Bretagne totul era în regulă, chiar dacă Thomas o asalta pe doamna Hidelstein aproape-n fiecare weekend.

— Tu unde eşti ? o întrebă Veri.

— în Irlanda, îi răspunse Ann.

îşi schimbă din nou hainele. Cumpără - cu plăcere - o geantă mare din piele de culoare deschisă, fuste italiene de bumbac amestecat cu mătase, pulovere de lână, nişte blugi cenuşii, o haină de ploaie

galbenă, marinărească. Renunţă la hainele de munte. Aruncă rucsacul. Când ajunse la debarcader, continua să plouă uşor. Şoferul de taxi îi spuse că va mai ploua trei zile.

— Până apare luna nouă.

Scândurile punţii de lemn erau putrezite, înmuiate, alunecoase.

Viaţa ei ? *Mancanza*.

Puntea se mişca periculos sub tălpile ei.

Se aşează.

Stând pe banca de lemn udă, îl sună pe Georges Roehl. Ce mai e nou cu râul, cu Gumpendorful ei? în Bourgogne totul era în regulă. Nu, încă nu golise casa din Choisy.

— Unde eşti acum ?

— Zagora este un oraş superb, îi răspunse ea.

Sosi vaporaşul turistic.

Te temi, uneori, înaintând pe apă, să te uneşti cu ea, să cazi în ea, să mori.

Intră în cabină. Se aşează la o fereastră. Deodată, avu o senzaţie pe care n-o avea prea des. Ceea ce făcea să-i bată inima nu mai era angoasa.

Era vechea amărăciune solitară, mai veche decât toate sentimentele.

Era - în sfârşit - teama care le-a generat pe toate celelalte.

Rătăci de la o insulă la alta, de la o faleză la alta, fără să mai revină vreodată la Napoli.

Ezită între două hoteluri delicioase, unul la Ravello, altul pe mica insulă Ischia.

Alese micul hotel de pe insula vulcanică, din faţa vechiului Castello[7], pentru o cameră cu acces direct

7 în italiană în original, castel, cetate, burg. (N. tr.)

pe plajă.

Camera avea o terasă lungă, liniştită, separată de restul hotelului.

Deschideai fereastra. Mai întâi vedeai golful, insula Procida.

Apoi vedeai cerul nesfârşit care se întâlnea cu apa.

într-o noapte când nu putea nu dormi, stând în picioare, goală, îşi făcuse mişcările de gimnastică (repeta aceleaşi lungi secvenţe de mişcări, irepresibil, de fiecare dată când avea insomnii). Istovită, împingând cu fruntea perdeaua de la fereastră, lăsându-se cu toată greutatea pc frunte şi cu fruntea pe geam, observa golful în noapte, golful superb, cu lumini atât de puţine, atât de străvechi.

Simţi o bucurie surdă.

Apoi un fel de beţie fremătă în ea, urcă măturând totul, până când ajunse să pulseze, până când în sfârşit simţi un nod în gât.

Din cauza insomniei, a treziei, tot trupul începu s-o I urnice.

îşi trase halatul alb de hotel. Deschise fereastra, îna- intă pe terasa ce dădea spre mare.

Se ghemui, înfiorată, pe marginea băncii de fier.

Era între două şi trei noaptea.

Deodată, o dungă de lumină începu să lucească la celălalt capăt al golfului. Soarele răsărea peste Sorento. începutul zilei fu sublim. Tot restul dimineţii umblă pe drumurile insulei.

La prânz îi telefonă lui Georges:

— Totul e sublim. Acum sunt la Ischia, lângă Napoli.

— Te credeam la Zagora. Te vedeam la volanul unui jeep, în Tassili.

— Există avioane...

— Nu ştiu nimic despre Ischia.

— Georges, am ajuns să fiu fericită.

— Dumnezeule! Nu spune că eşti fericită!

— Ba da. Sunt fericită.

— N-am suportat niciodată oamenii care se pretind fericiţi.

— De ce ?

— Pentru că mint. Şi mi se face frică.

— Puţin îmi pasă că ţi-e frică. Nu mint. Sunt fericită. Sunt fericită pe insula mea.

— Vrei să spui că Ischia este o insulă ?

-Da.

îi explică unde, în ce fel de loc se afla. Ce animal independent şi uluitor era acest loc. Cum descoperea primăvara care începea aici. Georges asculta fără să înţeleagă. O întrerupse:

— Ştii, am găsit un cumpărător pentru casa de la Choisy.

— îţi doresc noroc, Georges.

— Eşti drăguţă. Pentru mine înseamnă atâta bătaie de cap. Pare un ins de treabă. Nu va umili amintirea mamei care mai bântuie printre pereţii casei.

— Eşti nebun.

— Tu eşti nebună - să spui că eşti fericită.

— E adevărat.

— Se pare că nu-mi duci dorul.

— E adevărat, dar vino de îndată ce poţi. După ce vinzi, vino aici să te odihneşti. O să vezi. E minunat. Mi s-a părut că ştiu orice loc de aici, dintotdeauna. M-am simţit de îndată acasă, pe

poteci, pe străduţe, pe treptele pieptişe ce duc la pieţe minuscule, pe cei trei mici vulcani, în păduri, pe pantele abrupte, în nori. Mă simt acasă peste tot. Oamenii sunt fermecători. Nu e picior de francez. Numai italieni din Napoli sau ruşi.

— Şi nu te simţi prea singură printre ruşi ?

— Uneori mă simt foarte singură, iar asta începe să-mi placă tot mai mult.

— Eu unul nu mai ştiu dacă-mi place chiar atât de mult, murmură Georges.

— Vreun semn, de undeva?

— Nimic, de nicăieri. Decât că, uite, Gumpendorful tău e gata şi te aşteaptă. Freamătă de nerăbdare. Se năruie. Riscă să cadă în râu, peste luntrea cea neagră, peste măceşul uriaş.

— Te sărut, Georges.

— Te aştept, Eliane. Mi-e dor de tine.

Era la prânz. Ann închise telefonul.

începu să-şi mănânce porţia de caracatiţă, la masa ei de la birtul din port.

Bărcile din faţa ei se ciocniră cu un zgomot atât de bizar că o făcu să-şi ridice privirea. Două bărci roşii una după alta. O barcă albastră, două bărci roşii, o barcă albastră. Era bizar. Era un semn bizar. începea să bată vân- tul. Vinul de pe insulă era delicios.

Ann Hidden spunea:

— în apa mării există o lumină difuză ce pare să urce din străfunduri. Nu ajunge niciodată la suprafaţă, dar dansează sub trupuri, sub alge, în umbra stâncilor din I schia. Poate e de origine vulcanică. Trupurile care înoată aici sunt mângâiate

de o lumină ce nu pare să vină de la soare.

Când se făcea ora scăldatului, mergea în camera ei să se schimbe, peste costumul de baie îşi punea halatul de bumbac alb al hotelului, lua în picioare sandalele de plastic alb-crem din dotarea hotelului.

Trecea peste stânci şi cobora exact sub terasa camerei ei.

Nu exista cărare.

Sandalele de plastic lunecau pe acele căzute din pini.

Lăsa halatul pe o balustradă de fier înfiptă acolo şi care nu servea la nimic, apoi se arunca în mare. Singură, dormi din ce în ce mai puţin. De aceea, noaptea, citea. Rugase la recepţie ca prima cameră în care se face curat să fie a ei. îndată după sosirea femeilor de serviciu, camera era terminată. Ieşea din hotel la prima mi- jire a zorilor, între cinci şi şase. în blugii ei cenuşii şi cu bascheţii galbeni, hoinărea profitând de linişte şi răcoare, în umbrele atât de lungi de la sfârşitul nopţii sau din zori, ieşea din mica staţiune balneară, o lua pe poteci, umbla prin iarbă, îşi uda picioarele în rouă din vii, din livezile cu măslini, din tufişuri, încerca să se rătăcească, îi plăcea să se rătăcească, reuşea să se rătăcească. Tot ce putea ascunde un zid sau un gard îi trezea interesul. Nu simţea nici un regret pentru casa de la Paris şi nici, e drept, pentru căsuţa improvizată, înecată în iederă, de lângă Yonne, a lui Georges Roehl. Orice ungher în care putea rămâne fără să fie văzută - chiar şi gluga impermeabilului galben, un colţ de zid sau de stâncă - o făcea fericită. îi era suficient, lângă trup, un colţ în care să fie la adăpost de priviri. O cameră fără ferestre indiscrete în faţă, în care să se ascundă. O mică terasă sau un colţ de balcon în care să-şi retragă trupul şi să pândească lumina. Umbla în lumina care se năştea. Pândea obiceiurile oamenilor în zori, primele gesturi când se

decide tonul zilei, becul aprins în bucătărie, uşa deschisă ca să intre un câine în casă, oamenii care se îmbrăcau, se pieptănau, se depărtau brusc de oglindă ca să se vadă mai bine. Când soarele se înălţa, când străduţele se umpleau de viaţă şi forfotă, de miros de tutun, de miros de cafea cu lapte, de apă de colonie, Ann oprea un mini-taxi care-o aducea la hotel pârâind şi claxonând. Lua un mic dejun pantagruelic în sufragerie, sub arcadele albe acoperite cu iederă înmugurită, întinzând ici şi colo frunze cleioase încă de sevă. Se odihnea în faţa piscinei în care scote

aaburi apa călduţă a vulcanului. înaintea ei, cu două-trei ore înaintea ruşilor, nemţii plonjau împroşcând totul în jur. Aştepta să se golească piscina de nemţi ca să înoate la rândul ei, îndelung. Şiroind de apă, urca în camera ei, făcea un duş, se strecura în pat, lucra.

Acolo a compus micul cvartet dedicat lui Katherine Philips.

Capitolul II

îşi aduse de la Napoli un computer; după ce şi-l in- stală în cameră, începu să comande prin Internet partiturile şi cărţile de care era interesată. „O Oh how I !* fredonă ea timp de mai multe săptămâni.

Katherine Philips este o poetesă engleză din secolul al XVII-lea, una dintre cele mai mari. Ea a scris o elegie intitulată *O, singurătate!* pe ale cărei versuri Purceii a compus un cântec ce rătăcea la nesfârşit.

Aceste versuri se potriveau acum vieţii lui Ann.

Obrazul i se ascuţise. Trupul slăbise şi el. îi rămâneau doar oasele, tristeţea şi o stranie eleganţă foarte recentă.

Părul îi crescuse şi începea să-l poată aduna din nou într-un coc micuţ.

Pielea îi era mai întinsă şi mai arămie. I-o netezise apa mării, cura termală din staţiunea helvetă.

Rochiile erau cam largi pe trupul ei, dar arătau bine, cădeau perfect pe ea.

După atâta înot, era mai subţire. înota singură. Umbla singură. Mânca singură. Citea în colţul ei.

O solitude

my sweetest sweetest choice

devoted to the Night.

Acest refren revenea mereu în cântecul lui Purceii şi funcţiona ca o progresie armonică.

Avusese întotdeauna un mers hotărât, mişcându-şi energic coapsele şi genunchii, ţinându-se drept.

O Oh how I

solitude adore!Katherine Philips notase în poemul ei:

O voce solitară, nimănui adresată, se înalţă în adâncul sufletului,
imaterială ca o rază de soare, extaz în sânul naturii,
Nativitate a Timpului.

încălţări din ce în ce mai neîngrijite,
murdare,
pline de noroi,
pline de buruieni,

de-atâta mers, pe toată insula. Mergea întruna. Colinda, bătea iar şi iar toate drumurile, cobora în goană cărările vulcanului, în fiecare zi.

Toate lucrările compuse de ea ar fi putut încăpea în- tr-un mic florilegiu. Cânta foarte puţin. Tot ce reuşise să scrie fusese înregistrat. Nu-i plăceau creatorii. Nici interpreţii. Nici criticii. Nici muzicologii. Nu-şi complica niciodată viaţa întâlnindu-i. Nu citea niciodată biografiile, nici volumele de corespondenţă, nici anunţurile mortuare. Nu iubea decât lucrările, iar dintr-o lucrare, fragmente. Tot ce preţuia din muzica scrisă ori transcrisă vreodată ar fi putut intra într-un volumaş unic. O carte ce s-ar fi putut numi *Nativity of Time*, dacă editorul ar l i acceptat să reia cuvintele lui Katherine Philips. Esenţialul e atât de uşor de transmis.

într-o zi, un semn prevestitor o îndemnă să plece la Milano. Presimţirile misterioase nu modificau, poate, mersul zilelor, dar scoteau la iveală ocazii. Provocau îndrăzneli subite.

Intră în vechiul imobil vienez. Apăsă pe vechile butoane de fildeş chemând ascensorul.

Chemă vechiul ascensor vitrat, fragil, din lemn exotic.

Se strecură printre cele două uşi strâmte, cu sunet de clopoţei.

Ieşi din colivia de sticlă sonoră şi tremurătoare.

Rămase neclintită, anxioasă, în faţa uşii negre, masive, a apartamentului din Milano.

Avea un nod în gât, ca pe vremuri.

Aproape că nu avea aer.

E îmbrăcată cu o fustă verde (verde pal) şi un pulover pe gât, negru.

Stă la pian.

Maestrul stă în spatele ei.

Ann îi explică zadarnic piesa pe care tocmai a compus-o.

El nu o înţelege. Nu înţelege ce cântă ea. Nu înţelege ce-i spune. Fuge când mâna maestrului se lasă pe umărul ei.

Căci viaţa între femei şi bărbaţi e o furtună permanentă.

între chipurile lor, aerul este mai intens - mai ostil, mai fulgurant - decât între arbori sau pietre.

Uneori, rareori, în rarele clipe frumoase, fulgerul cade cu adevărat, ucide cu adevărat. Este iubirea.

Cum e bărbatul, aşa e şi femeia.

Capitolul III

Cădeau în spate. Cădeau pe spate.într-o dimineaţă, văzu pancarta cu inscripţia „Ven- desi“ pe balconul unei vile mari, galbene. Ann Hidden intră în curtea vilei.

Merge pe lângă imensa piscină din piatră roz, poroasă.

în faţa ei, doi chiparoşi întunecaţi se detaşează pe cer. Pe pereţii galbeni, obloanele frumoase sunt cenuşii. Ann cercetează grădina.

îşi dădu seama că începea să nu mai suporte viaţa de hotel. Programul aproape monastic al acestei vieţi, şuşotelile personalului, ritmul întotdeauna silnic, aproape tiranic, mirosurile. Mai ales mirosurile. Mirosurile atât de violente ale meselor, ale curelor, mirosurile de noroi, de sulf, de tutun, de săpun şi de lenjerie cărată pe coridoare. Ann însă detesta curăţenia sclipitoare, confortul absolut, făcut anume pentru turiştii care nu doreau decât să fie nicăieri, departe de suferinţă, în vecinătatea morţii pe care ei o numeau vacanţă.

Ploaia începe brusc.

Ann aleargă.

Iese grăbită din vila care este de vânzare.

Pereţii se întunecă. Pe panta vulcanului curg pârâiaşe. Toată colina curge sub picioarele ei. Micile torente năvălesc spre mare.Locurile prin care trece sunt goale.

Răspântiile sunt pustii.

In faţa bisericilor, se adună femei în negru, încearcă să-şi pună trupul la adăpost sub portic sau în penumbră.

Acoperişurile maşinilor răsună sub asaltul apei.

— Ce ploaie! spune ea scoţându-şi impermeabilul, după ce a intrat pe uşa turnantă a hotelului.

— Da. într-adevăr. E înfricoşător!

Intră în baie, apoi revine în cameră cu capul înfăşurat într-un prosop în care îşi usucă părul. Şi-a scos puloverul.

— Mi-e frig, rosteşte ea cu voce tare.

Camera de hotel e îngheţată. Ar vrea să ardă focul. Se gândeşte: „îmi trebuie un cămin. Am nevoie de un cămin. Am nevoie de un acoperiş. Am nevoie să îngrijesc ceva mai concret decât un cântec. Am nevoie de o grădină în care să pregătesc această primăvară. Am nevoie de-o casă."

în timp ce-şi spune aceste cuvinte, îşi scoate fusta şi ciorapii.

Se strecoară în pat.

Cu pătura trasă până sub bărbie, cu capacul pixului între dinţi, scrie.

*

Citea: împăratul Augustus, care nu iubea oamenii, s-a îndrăgostit de un loc.

A schimbat insula Ischia cu Capri atunci când i-a descoperit, în ceaţă, vraja.

Kaproi, insula cu mistreţi, aparţinuse până atunci comunei greceşti Napoli.

Mai târziu, împăratul Tiberiu şi-a făcut din ea reşedinţa neoficială, cu douăsprezece palate zodiacale (la fel cum regii din dinastia Valois au ales Loara).

Ann Hidden lăsă pe nisip ghidul turistic.

în aer plutea parfumul primilor trandafiri.

Era călduţ.

Se scăldase. Apoi se lungise pe plaja hotelului, mai jos de piscină. Citea o carte împrumutată de la biblioteca hotelului şi care povestea istoria insulei de care se îndrăgostise.

Nisipul era de un cenuşiu mai pal decât cerul în zori.

Se întoarse spre colina albastră şi, pe colina albastră, avu impresia că vede un acoperiş albastru.

Era Vinerea mare. Era 25 martie.

Către Georges:

— Am văzut cărarea printre eucalipţi. Nu am văzut casa. Când încerci s-o priveşti de pe plajă, pinul para- sol din dreptul ei o ascunde. Iar de pe drumul de coastă care duce la ea se vede doar o parte din acoperişul albastru.

— Am fost să-ţi verific cutia poştală, îi spuse el. Ţi-a venit înştiinţarea de plată pentru impozit.

— O să plătesc prin Internet. Va fi mai simplu. Mulţumesc, Georges. Mă ocup eu, direct.

îi vorbi despre vila pe care o descoperise cu câteva ore în urmă, printre arbori.

Se duse s-o vadă din nou.

Era totuşi destul de departe de plajă. Trebuia să urci o cărare pieptişă, invadată de vegetaţie, întunecată, apoi te pomeneai faţă-n faţă cu faţada din piatră neagră vulcanică. Casa avea, într-adevăr, un acoperiş de ardezie atât de lucios încât părea albastru.

O mai văzu de vreo douăzeci de ori până-i trecu prin gând că ar putea locui acolo cândva.

O iubi înainte de a crede că poţi să te îndrăgosteşti de un loc din acest univers.

Casa de pe faleză era, la drept vorbind, o casă aproape nevăzută. Oriunde te-ai fi aflat - pe plajă, sau la masă, în birtul unde Ann mânca o salată la prânz, sau pe drum -, nu vedeai decât o parte din acoperişul albastru, la jumătatea colinei, pe coasta dinspre mare.

Terasa şi casa fuseseră săpate în stâncă, în cea mai mare parte.

Nu era de vânzare.

Nu era locuită.

La adăpostul stâncii, vila domina de sus marea.

De pe terasă, privelişte a era infinită.

în prim-plan, la stânga, Capri, capul Sorento. Pe urmă apa, cât vedeai cu ochii. Când începea să privească, Ann rămânea încremenită. Nu era un peisaj, era cineva. Nu era un om, nici un zeu, desigur, dar era o fiinţă.

O privire stranie.

Cineva. Un chip precis şi indescriptibil.

încercă să afle cine erau proprietarii acelei case lungi, înguste, pustii, ce domina marea către sud-est - sau măcar să-i afle povestea.

Agenţiile imobiliare nu ştiau nimic.

De la preotul micii biserici din Sorento reuşi să afle numele proprietarului. Era o ţărancă. Ferma ei era situată în celălalt capăt al insulei, la Cava Scura, lângă San Angelo. Ann se duse până acolo cu autobuzul.

— Nu ştiu nimic. Bunicul a murit în 1870.

— Ah! exclamă Ann.

— Signora, de ce aţi suferi aflând că bunicul meu a murit în 1870?

— Signorina, preciză Ann.

— Sunteţi franţuzoaică, signorina ?

— -Da.Mă gândeam eu. Aş vrea să mă-nţelegeţi, signorina, bunicul e bunicul meu. Nu e vorba de bunicul *dumneavoastră.*

— Da.

— Deci nu dumneavoastră trebuie să-l plângeţi.

-Da.

— în plus, 1870 în Italia nu-i totuna cu 1870 în Franţa.

-Da.

Tăcură.

Ann Hidden reluă:

— Nici 1920 în Italia nu era totuna cu 1920 în Franţa.

— Dar Ischia, signorina, nu e *defel* Italia. O să vă spun: nimeni nu izbutea să cultive mai nimic în grădină. Bunicul a construit căsuţa aceea pentru sora lui, mătuşa mea Amalia. Mătuşa Amalia a murit. Bunicul a murit. Tata a murit. Tata e ultimul care a locuit acolo. Şi-a trăit în ea anii de văduvie şi a murit în ea.

— îmi pare rău...

— Vă repet, signorina, nu aveţi de ce regreta moartea alor mei. Acum aş vrea să mă lăsaţi, am treabă.

Capitolul IV

Ţăranca nu dorea s-o invite în casă.într-o zi, când Ann veni din nou la uşa ei, bătrâna ţărancă, scoasă din răbdări, se înfuriase pe tânăra turistă venită de la Ischia Porto, care o sâcâia când ea avea de lucru, îi spuse răspicat s-o lase în pace. Iar ca să fie bine înţeleasă, începu chiar să ţipe la ea. Atunci, ridicând şi ea vocea, Ann o apucase zdravăn de mâini pe ţăranca din San Angelo şi se înfuriase la rândul ei. Tam-nisam, strigase:

— Semeni cu maică-mea! Zbieri la mine ca maică-mea!

Bătrâna izbucnise în plâns.

Cele două femei au început să plângă ţinându-se de mâini.

Pe urmă au intrat în casă, au băut un pahar de vin li- coros muind în el biscuiţi dulci şi povestindu-şi fiecare viaţa nefericită, vorbind despre bărbaţii egoişti, libidi- noşi, tiranici, fricoşi, mizerabili. Vorbeau despre fericirile care îmbătrânesc la fel ca trupurile.

Peste două zile, Ann Hidden reveni cu un mini-taxi şi o luă cu ea. Maşina le lăsă în josul cărării. Urcară spre casa ascunsă de pinul parasol. Până la baza stâncii, panta era abruptă. Nu era chiar pieptişă, dar suia în spirală. în faţa ei, bătrâna urca anevoie şi începea să gâfâie. Se ţinea de o frânghie groasă pe care Ann n-o observase pânăatunci, prinsă direct de stâncă, printre tufele de mure şi trandafirii sălbatici.

Prin gardul viu puteai zări un zid vechi în ruină; arătând spre el, bătrâna ţărancă spuse:

— Aici, pe vremuri, era un turn de pază, împotriva arabilor, dar si a francezilor.

-Da.

— A ajuns grajd pentru măgari. Ai auzit de generalul Murat ?

-Da.

— Ştii că ne-a invadat ?

-Da.

— Şi nu-ti pasă ?

-Nu.

— De ce-mi răspunzi aşa ?

— Pentru că eu nu sunt general şi nici nu-mi propun să mor mareşal.

Bătrâna se întoarse şi o lovi uşor cu mâna în frunte, râzând; apoi continuă să urce.

Trebuia să fii în faţa casei - lungă, cu un singur nivel, fără etaj - ca să simţi forţa stranie pe care o iradia. Văzând-o, chiar şi bătrâna fermieră de la Cava Scura se opri şi o contemplă în tăcere. Boscheţii şi gardul viu erau de un verde foarte închis, aproape negru, aproape la fel ele negru ca stânca. Terasa era şi ea foarte lungă - pe toată lungimea peretelui vulcanic.

Nu vedeai, de acolo, decât colina cu arborii

care-o înconjurau, nu vedeai decât marea.

Pretutindeni marea.

Ann iubea tot mai mult acest loc, panorama nesfârşită a mării. Nu vorbea. Lăsa totul în seama bătrânei pe care o ţinea iarăşi de mână, dar care tăcea şi ea.

Un soi de ploaie luminoasă învăluia casa. Era ceva imaterial, puţin opac, ca o ceaţă de lumină, ca substanţa înaltă şi granuloasă a aerului.

— De ce nu locuieşti aici ?

— Picioarele pentru trup, amintirea pentru suflet.

Iată şarada pe care i-o propuse prietena ei, ţăranca din

Cava Scura, după care adăugă:

— Nu-ţi imaginezi cât de violentă e lumina aici, vara. Şi căldura! Cum să-ţi spun ? Cum te cheamă, signorina ?

— Ann.

— Pe mine mă cheamă Amalia.

— Ca pe bunica ta.

— *Mătuşa*, nu bunica. Tuşa Amalia era sora bunicului. Bunicul ţinea mult la ea. Spune-mi Amalia. Eu o să-ţi spun Anna.

— Amalia, repetă Ann.

— Ei bine, Anna, nu mă-ntreba cât de cald poate să fie aici! Ce fiară poate să fie canicula!

Nici una dintre cheile aduse nu se potrivi în broasca de la intrare.

Bătrâna se aşeză pe o grămadă de araci adunaţi lângă uşă, furioasă că urcase degeaba.

în faţa ei, terasa era ticsită pe toată lungimea cu scaune, mese, jardiniere cu lămâi uscaţi, ulcioare goale.

în spatele ei, peretele din fund era negru. Era tăiat direct în roca vulcanică. Pereţii exteriori erau

din tuf galben. Ferestrele prăfuite, înşiruite una lângă alta, dădeau spre golf, spre marea imensă şi albastră.

Prin geamurile murdare, se zăreau două cămine mari, de un alb cretos.

Liniştea se lăsa pe terasă, luneca printre mesele şi scaunele din fontă ruginită împrăştiate peste tot.

Ann se ghemui lângă Amalia, rezemându-se cu spatele de uşă.

Se odihniră.

*

Amalia spuse:

— Trebuie să-l întreb pe frate-meu Filosseno unde poate fi cheia.

— Atenţie la picioare, strigă Ann Hidden.

— Filosseno trebuie să ştie.

Ann o susţinea pe Amalia care cobora poteca abruptă la fel de greu cum o urcase.

— Cred că tatei i-ar fi plăcut de tine, îi spuse deodată Amalia, continuând să se ţină de braţul ei.

Atunci Ann îi şopti:

— Nu ştii câtă plăcere îmi face să aud ceea ce spui...

— De ce ?

— Tatăl meu nu m-a iubit.

— A murit ?

— Nu. A plecat. Eram mică de tot.

Ajungând la drum, bătrâna ţărancă îi spuse:

— îţi dai seama, n-o să vin prea des aici să te sâcâi, Anna!

— Deci eşti de acord! strigă Ann Hidden.

O îmbrăţişă pe bătrâna ţărancă. Era în culmea fericirii.

închirierea a mai întârziat o vreme. în privinţa sumei, destul de mică, s-au înţeles rapid, între ele. Timp de un an, „Anna“ nu plătea mai nimic pentru că lua în sarcina ei toate reparaţiile necesare. Totuşi, înainte de a începe lucrările propriu-zise, trebuia să obţină acordul celorlalţi membri ai familiei.

Ann nu avea cheile casei, dar continua să urce cărarea pieptişă.

Era îndrăgostită - adică obsedată, începând din ziua aceea, nu se mai gândi la coliba (cum o numea Georges) de la Teilly, de pe malul râului Yonne. Nici la casa de la Paris pe care o scosese la vânzare. Nici la casa mamei sale din Bretagne.

Ann iubea cu pasiune, obsesiv, casa mătuşii Amalia, iubea terasa, golful, marea. în fiecare iubire există ceva care fascinează. Ceva cu mult mai vechi decât ceea ce poate fi numit cu cuvintele învăţate mult după ce ne-am născut. Dar ceea ce iubea ea în felul acesta nu mai era un bărbat. Era o casă care o chema la ea. Era un perete stâncos de care încerca să se agaţe. Era un colţ cu iarbă, cu lumină, cu rocă vulcanică şi foc lăuntric, unde dorea să trăiască. Ceva pe cât de intens pe atât de imperios o întâmpina de fiecare dată când ajungea la stânca vulcanică. Era ca o fiinţă pe care nu o poţi numi, dar care, nu se ştie cum, te recunoaşte, te linişteşte, te înţelege, te ascultă, te susţine, te iubeşte.

în vale, descoperi o grotă şi două golfuri mici în care putea înota fără să fie văzută de nimeni. Versantul era abrupt. Golfurile erau minuscule. Accesul era dificil, din cauza stâncilor vulcanice care se înălţau deasupra lor.

Te caţeri, te uiţi să vezi dacă e cineva pe nisipul negricios de jos. Uneori, vezi un inel de fier pentru legat bărcile. Uneori, câteva trepte de ciment îţi permit să cobori până la marea Tireniană fără a fi nevoie să sari.

Capitolul V

Părul i se lungeşte din nou. Umerii rămân înguşti în ciuda înotului din zori şi de seara. Acum înoată zilnic în micile golfuri. îşi lasă hainele în micul adăpost pen tru măgari.într-o zi, când sosi la vilă, îi găsi aşezaţi, într-o linişte absolută, pe ţărancă şi pe un bătrân. Era seara. Cei doi erau pe terasă, în ceaţa de lumină. Erau aşezaţi pe fotoliile de fier, în faţa mesei ruginite, cu spatele la priveliştea fabuloasă. Nu discutau între ei. Păreau adormiţi. De fapt, stăteau cu spatele la soare şi o priveau urcând cărarea şi venind către ei.

— A! Uite-o pe fata mea! spuse Amalia. Nu mă ridic. Sunt frântă. Anna, ţi-1 prezint pe frate-meu Filosseno care, înainte de a te lăsa să amenajezi căsuţa, voia neapărat să te cunoască.

Bătrânul Filosseno se ridică. Dorea să-i arate ceva. O duse pe Ann la marginea terasei. In spatele unei stânci gălbui era săpată un soi de terasă abruptă.

— Eu am săpat-o, pentru tatăl meu, îi spuse el cu mândrie. Priviţi, signorina!

Ann Hidden apucă mâna viguroasă pe care i-o întindea bătrânul cu părul alb; coborî; trebui să se aşeze, la rugămintea lui, pe burtă.

De sus, de pe terasa artificială ascunsă de peretele abrupt, puteai, aplecându-te, să vezi cetatea, hotelul, portul turistic.

Bărcile cu pânze care se mişcau abia perceptibil.

Apa scânteietoare şi albă.Au admirat peisajul. Apoi s-au ridicat din nou în picioare. Au urcat iarăşi pe terasa principală. S-au şters de praf unul pe celălalt. Au revenit încet spre Amalia.

Bătrânul îi înmână solemn cheile casei.

Ţinu să-i strângă mâna pentru a consfinţi înţelegerea.

Ann îi strânse mâna.

în tăcerea care se lăsase, cea pe care ei o numeau „Anna“ simţi că trebuia să vorbească şi le ţinu un lung discurs de mulţumire.

Cu ochii în pământ, rămânând aşezată, Amalia asculta cu atenţie. Când Ann termină de vorbit, se ridică şi veni s-o sărute pe frunte, zgomotos.

Apoi se apropiară de uşă tustrei. Ann îi întinse cheia bătrânului Filosseno ca să descuie el, însă acesta îi făcu un semn imperativ. Ann vârî cheia în broască.

Cheia se învârti cu uşurinţă, dar bătrânul trebui să împingă zdravăn cu umărul în uşa care se deschise brusc.

Intrară cu toţii.

Casa era uscată. Mirosea a pisică, a iasomie şi praf.

Nici Ann şi nici bătrânul nu izbutiră să deschidă ferestrele, în afară de una.

Aerul năvăli înăuntru şi ridică un nor de praf în care nu se putea respira. Se sufocau tuşind, îndoiţi de spate.

Amalia ieşi afară plângând.

Ann merse până la capătul celor două camere lungi, scuturată de o tuse violentă ce răsuna ciudat în încăperile aproape goale. (Rămâneau o

masă şi zece scaune, o statuetă mare de ghips - un Zeus răpind-o pe Europa, nişte fotolii desfundate; avea să scoată totul afară, mai târziu; păstră doar oglinzile cu rame aurite, deasupra căminelor, după ce le curăţă poleiala.)

— Bunicul meu era notar la Ponte, explica Filosseno, iar fratele lui mai mic era preot la Serrara.

La fiecare pas se ridica praful - şi fluturii nocturni.Când ieşiră afară şi îi trecu puţin răguşeala, bătrânul spuse:

— Mai trebuie să-ţi arăt ceva, Anna. Acolo, afară, există un izvor de apă caldă.

In stâncă era un izvor natural, înfundat cu o cârpă. Fi- losseno trase de ea. Un pic de apă fierbinte picură într-un bazin corodat de apa caldă, sulfuroasă, a vulcanului.

Soarele asfinţea.

Casa începea să se coloreze în roşu.

Stăteau în picioare.

Nu mai aveau nimic să-şi spună. Au dorit să plece acasă.

Ann îi conduse până la camioneta bătrânului Filosseno. Acesta îi lăsă cheile.

După plecarea lor, Ann Hidden urcă din nou. Ajunsă la capătul cărării, intră pe terasă; în faţa primei ferestre, roşie ca sângele, o tufă mare de coacăze roşii părea că arde în soarele serii.

Amintirea de demult a frăţiorului, pe patul de spital din Paris, îi strânse inima.

Trebui să se aşeze pe unul din vechile fotolii de fontă ruginită, pe terasă.

Capitolul VI

Simţi cu fiecare parte a trupului ei, în liniştea aproape inexplicabilă (datorată, poate, faptului că terasa şi cele două încăperi prelungi erau săpate în peretele vulcanului), extraordinara fuziune dintre acest loc şi natură. Nu vedeai alte case. Nu vedeai decât marea, cerul, iar acum noaptea care învăluia totul.îşi păstră camera de la hotel, dar trupul ei trăia în vila de pe colină. Spălă totul cu apă de la izvorul fierbinte. Se întâmpla să se culce în vilă - sau cel puţin să se întindă şi să adoarmă, pentru că la cea mai mică insomnie urca acolo.

Către sfârşitul nopţii îi saluta pe păstorii care urcau deja pe colină, împreună cu animalele lor.

într-un minut, soarele crăpa suprafaţa mării şi totul era împroşcat cu lumină. Peisajul căpăta din ce în ce mai multă profunzime. Distanţa provenea mai întâi din sunetele ce se iscau peste tot. în primele clipe, totul apărea într-o nuanţă alb-gălbuie, amestecată puţin câte puţin cu violet şi cu negru.

Apoi cu verde, în jurul arborilor şi pe coastele colinei.

Atunci, în jurul formelor apăreau umbrele, care scoteau în relief casele şi animalele.

Aşteptând să poată locui în vila cea lungă care domina marea, Ann aruncă tot ce era inutil, săpă,

aduse flori, saci cu pământ de flori, jardiniere, puieţi de arbori, lămâi.

Până avea să conecteze casa la electricitate şi s-o zugrăvească, Ann nu cumpără, pentru interior, mare lucru: o canapea enormă de catifea galben pal (a trebuit dezmembrată şi urcată cu frânghii). Un fotoliu din piele.Restul (biblioteca, bucătăria, etajerele, dulapurile) fu meşterit pe loc de tâmplarul care cără scândurile pe spinarea unui măgar.

A fost nevoie de doi măgari ca să care sacii de ciment, tocurile de ferestre şi uşi, rafturile, colacii de cabluri electrice, cazmalele, mistriile, lopeţile, ţevile de cupru pentru a aduce apa dintr-un rezervor aflat la vreo zece metri mai sus şi pentru a capta izvorul fierbinte.

La jumătatea pantei, în grajdul unde-şi lăsa hainele când mergea să înoate în micul golf, muncitorii au depozitat sacii şi cutiile de vopsea în vechea iesle, făcută jumătate din lemn, jumătate din lut.

Ploua. De îndată ce ploua, şi chiar pe ceaţă, poteca până la casă era nu doar abruptă, dar şi noroioasă. Negustorul de piane pe care îl chemase Ann clătina din cap în semn că nu. Spunea că nu va putea ridica niciodată până la vila mătuşii Amalia o pianină, nici măcar una foarte proastă, nici măcar una din plastic.

Se duse la Napoli. Nu găsi nimic de calitate. Dar nu sunetul conta în primul rând pentru ea. Căută pe Internet, printre instrumentele oferite spre vânzare, o claviatură care să-i permită să-şi păstreze cât de cât dexteritatea şi tuşeul.

De vreo cincisprezece ani, renunţase la

concerte, dar voia să rămână în stare să interpreteze piesele pe care le compunea. încă dorea să le înregistreze ea însăşi - cel puţin prima versiune, ca să-i redea tempoul şi caracterul, astfel încât interpreţii ulteriori să aibă măcar o idee despre ceea ce dorise ea. Putea fi extraordinară în concerte - care de altfel îi aduseseră şi primele succese -, însă la fel de bine putea să fie rece, rigidă, inertă, mediocră, execrabilă. De aceea, de câţiva ani, dispăruse discret din viaţa concertistică şi de la festivaluri. Avea oroare să dea lecţii. Avea oroare să cânte în faţa camerelor de televiziune şi chiar în penumbra unui studio de radio. începuse să se teamă de ea însăşi. Niciodată nu era sigură cum avea să fie, cum va reacţiona la o întrerupere sau alta, la o senzaţie sau alta. Nu era sigură nici măcar că va avea tracul necesar ca să rămână suficient de concentrată două ore la rând, că va putea cânta cu toată violenţa pe care voia s-o vadă irupând în artă.

Până la urmă, cumpără de la Milano un pian electronic foarte sofisticat, extrem de uşor (vânzătorul îl urcă singur în vila ce domina marea - *palazzo a mare*, spusese el), şi pe care Ann îl detestă chiar de la început.

Toţi amanţii se tem. Ann se temea cumplit că nu va fi pe placul casei. Se temu că nu va şti cum să înceapă lucrările. Se temu că i-ar putea ştirbi forţa. Că va rupe un echilibru. Se temu, apoi, că ar putea să fie dezamăgită. Că nu va fi atât de fericită pe cât credea că va fi atunci când o descoperise prima oară.

Primăvara îi risipi orice teamă.

A început cu marile iasomii sălbatice.

Cu tufele de trandafiri.

Au urmat anemonele fără număr, în culori atât de profunde, cu frumuseţi mătăsoase.

Au urmat macii.

îi plăcuse să înoate în marea rece care-i amintea de Bretagne.

îi plăcu să înoate până la epuizare într-o mare devenită mai caldă şi mai sălbatică odată cu primăvara. Oboseala îi provoca un soi de euforie, un soi de extaz fizic greu de descris. Marea verde sau albastră îi luneca pe umeri, pe ceafă, îi luneca printre picioare, învăluind-o în curentul şi în puterea ei. înota numai craul şi nu se gândea să revină la ţărm până când nu o prindea oboseala. Atunci se întorcea pe spate, visa, apoi se îndrepta spre casă fără grabă, rămânând pe spate, sau întorcân- du-se uşor şi înotând pe-o parte ca să nu se lovească de vreun colţ de stâncă, din neatenţie.

Capitolul VII

O bătrână s-a oprit în staţia de autobuz.

Stă nemişcată.

Şi-a pus sacoşa de piaţă pe scaunul de plastic alb.

Muşchii celor de care se apropie moartea se topesc dintr-odată. Privirea lor se pierde în gol.

Bătrâna ţine un buchet de flori într-o mână şi poşeta în cealaltă. Poşeta e vârâtă, ciudat, într-o plasă veche de piaţă, cu ochiuri negre.

— Mamă! murmură ea.

— Eliane, tu eşti!

Cu un gest al bărbiei, doamna Hidelstein arată florile.

— Le-am cumpărat pentru tine.

— Mulţumesc, mamă.

E luna mai.

Ann Hidden s-a întors.

— Ajută-mă, fata mea.

Păşesc amândouă cu capul plecat, luptând cu vântul breton.

Una îşi ţine poşeta şi florile. Cealaltă - valiza şi sacoşa de piaţă din care iese colţul unei pâini.

Ann pune pe chiuvetă sacoşa de piaţă a mamei. Umple cu apă un vas de cositor. Când se apleacă, medalionuli se loveşte de marginea de aluminiu a chiuvetei şi se deschide.

îşi strecoară medalionul în buzunarul hainei.

Bătrâna a rămas în fata uşii de la bucătărie; o doare braţul şi nu izbuteşte să-şi scoată paltonul. Ann se grăbeşte s-o ajute.

Mama a slăbit. Braţele îi ies din mânecile scurte ale bluzei. Sunt lungi şi subţiri, iar pielea atârnă pe oasele ca nişte ramuri goale.

— De ce eşti singură acum ? îi spune abrupt mama. Nu te înţeleg.

— Important, mamă, e să mă înţeleg eu însămi.

Dar mama are întotdeauna ultimul cuvânt. Aduce tremurând un castron cu apă rece în care a pus la muiat linte. Spune:

— Nimeni nu se înţelege pe sine, Eliane.

— Dar tu nu eşti singură? N-ai trăit singură patruzeci de ani ? îi spune Ann cu răutate.

— Nu, nu trăiesc singură. Sunt măritată. îmi aştept soţul, fetiţo, şi oricum, indiferent dacă-1 aştept sau nu, eu nu pretind că mă înţeleg.

De fiecare dată când se revedeau era la fel. După un ceas alături de maică-sa, Ann simţea că nu mai rezistă.

Vânzarea casei de la Paris era fixată pe 20 mai. Ann Hidden profitase de călătorie ca să stea cu bătrâna câteva zile. Georges Roehl refuzase să vină cu ea în Bretagne. O aşteptase la aeroport. O însoţise la gara Montparnasse. Mâncaseră împreună la o sută de metri de gară, pe bulevard,

într-un restaurant cu specialităţi de pescărie. Georges nu voia cu nici un chip să revină pe locurile copilăriei.

— A telefonat iubitul tău.

-A!

— Voia adresa ta.

— Şi ce i-ai spus ?

— Adevărul. I-am spus că n-o am. E adevărat. Nu mi-ai dat-o, îi reproşă mama.

— Mamă, îţi repet, *nu am adresă*.

— Să i-o spui lui mutu\ Dar faci cum vrei. Iubitul tău a mai spus: „Nu mi-am dat seama ce punea la cale". Repeta: „Nu mi-am dat seama de nimic, doamnă. Vă garantez, doamnă". Plângea la telefon. E o poveste tristă.

— Măcar o să-i strălucească ochii.

— Dumnezeule!

— Iar cu ochii ăia strălucitori o să-şi poată cerceta mai bine viaţa.

— Nu e de râs, zău, fata mea!

Mama se înfurie ca un copil.

Era înălţarea.

Marthe Hidelstein ţinea morţiş să meargă la slujba de înălţare împreună cu fiică-sa.

— Dar eu nu mai cred, mamă.

— Nu poţi să mergi cu mine cinci sute de metri ? Nu poţi să stai lângă mine trei sferturi de oră ?

— Ba da, fireşte, mamă.

— Atunci vino!

— Dar e absurd, mamă. Nu am nici o tragere de inimă, zău. îmi vine greu s-o fac.

— De parcă mie nu mi-a fost greu niciodată!

— Dar, mamă, iluzia s-a stins. Nu mai merg la biserică.

— Ai putea să te sileşti un pic.

-Nu.

— Nu ţi-ar strica să te rogi puţin.

La insistenţele bătrânei, cedă.

Trebui apoi să-i caute bastonul cu măciulie de argint pe care i-1 dăruise bunicul dinspre mamă şi care se rătăcise prin casă. Plecară împreună spre biserică.

Tot satul le privi trecând cu paşi înceţi.

Bătrâna Marthe Hidelstein păşea împleticit sub umbrela pe care Ann i-o ţinea deschisă deasupra capului.

Ajunse la biserică, se aşezară în banca lor. Mama scoase din poşetă o carte de rugăciuni, apoi încă una, pe care nu uitase s-o aducă pentru fiică-sa, de parcă Ann ar fi fost şi acum un copil de doisprezece ani.

Mama i-o deschise la pagina zilei - ca unei fetiţe de doisprezece ani.

Pentru Ann Hidden a fost, la drept vorbind, o şansă.

In tot timpul slujbei, rămase cu ochii în cartea de rugăciuni.

înălţarea e slujba consacrată plecării.

Dumnezeu spune: Ieşit-am de la Tatăl şi am venit în lume; iarăşi las lumea şi mă duc la Tatăl.

Un om a crezut că aude o voce care-i spunea: Scoa- lă-te şi du-te! Părăseşte-ţi casa ta şi pleacă să cauţi locul pe care ţi-1 voi arăta.

Omul a plecat.

S-a dus să-şi arate chipul altui pământ, care nu

era un pământ.

— Hexomedin transcutanat, Nurofen, Lysantaxia, Toco 500.

— Bună ziua, Veri.

— Bună ziua, Eliane.

Ann venea de la biserică. Veronique lăsă farmacia în grija asistentului. Intrară într-o cafenea din port unde le aştepta doamna Hidelstein.

— M-a sunat Thomas. Poveştile voastre mă cam agasează.

— Eu nu ştiu să-ţi fi povestit ceva.

— M-am întâlnit cu el, puţin. Cred că ar trebui să-l suni. Ar trebui să aveţi o discuţie, măcar o dată.

Ann Hidden nu răspunse.

— Uită povestea aia idioată de la Choisy-le-Roi.

Ann nu răspunse.

— Ştii că a rupt-o cu femeia aceea ?

— Nu mă interesează. Să facă ce doreşte. Nu-i cer nimic.

— încetaţi cu aiurelile astea.

-Nu.

— Sunt prietena ta.

— Nu, nu eşti prietena mea când îmi vorbeşti aşa. Oricum, nu ştiu de ce, dar am sentimentul că minţi.

Era o zi când mintea bătrânei era rătăcită.

Aproape nu mai ieşea din bucătărie. Avea optzeci şi şase de ani. Stătea ghemuită pe un şezlong pliant, făcut din tuburi foarte uşoare, ca un

iepure tremurând în tufiş.

Cum unele animale îşi înşală vânătorii, sau congenerii, sau rivalii, prin forma lor de plantă sau prin imobilitatea lor, la fel, camuflată între pernuţe, sub păturile ei, bătrâna încerca să amăgească moartea.

Marthe Hidelstein scotea un mormăit continuu, ininteligibil pentru altcineva în afară de ea.

— Sunt zece încăperi în casa asta; chiar şi eu mă rătăcesc în ele. Nu mai ştiu unde mai e un lucru sau altul. Erau alte vremuri.

Apoi striga, deodată:

— Eliane! Eliane! Du-te şi vezi dacă n-au furat patul tatălui tău! Eliane, ştii unde e bufetul de la bunica din Rennes ?

Ann o ridică pe bătrână în braţe. Devenise foarte mică şi foarte uşoară. Pielea îi atârna pe oase. Râdea. Avea din nou nişte ochi de copil.

Se pare că bătrâna voia să vorbească. începu să facă gesturi cu faţa, cu părul, cu mâinile.

Apoi renunţă.

Uitase ce voia să spună.

Trupul ei devenise mult mai scurt şi mult mai uşor. Acum trăia în fotoliu cea mai mare parte a timpului. Capul fără gât al bătrânei era în faţa ei, întins spre Ann, o privea cu ochii măriţi, neliniştită.

Cu mâna stângă, îşi învârtea cu iuţeală inelul cu smarald de pe deget.

Mama aştepta ceva. Ann ştia bine ce aştepta. Era o aşteptare pe care nu o putea satisface. Nu putea răspunde acelei priviri din ochii maică-sii. Nici măcar nu voia să se gândească la asta. Nu se gândeşte. Se ridică.

— Mamă, vrei să jucăm un puzzle ?

— Nu, mulţumesc, fetiţo, încă n-am dat în mintea copiilor.

*

E şase fără un sfert dimineaţa. Soarele străluceşte pe cer. Ann vrea să-şi ia rămas-bun de la maică-sa. „E prea devreme, îşi spune ea. Cred că mai doarme." Deschide uşor uşa salonului. Bătrâna e îmbrăcată, aşezată pe pat. Nu-i surâde. Nici măcar nu-şi întoarce capul spre ea.

— Plec, îi spune Ann.

Mama clatină din cap.

Fiica se apleacă, vrea s-o sărute.

Mama îşi trage faţa înapoi.

O să te sun, spune Ann fără s-o mai sărute.Dar mama dă din umeri. Ann are lacrimi în ochi. Mama spune:

— Eliane, o să pierzi trenul. Du-te!

— Mamă, vrei să-ţi aduc micul dejun ?

Capitolul VIII

Du-te, ţi-am spus, fetiţo. Abandonează-mă.Ajunse în gara Montparnasse la sfârşitul dimineţii. Luă metroul şi se duse la fosta ei casă, acum goală, plină ochi de tăcere.

O regăsi plină ochi de păreri de rău.

Şi rău mirositoare.

Şi îngropată sub un strat minuscul de praf negru.

Trecuseră trei luni. în mica grădină din spatele grilajului era o primăvară timidă. Stropi pământul uscat. Din cutia de scrisori, luă puţina corespondenţă care nu ajunsese la căsuţa poştală. Se duse la notarul din arondismen- tul VIII. Semnă actele cu numele ei adevărat, îi predă cheile, îşi luă cecul care i se cuvenea, salută pe toată lumea. Georges o aşteptă la gara din Sens. Merseră direct la Teilly, la restaurantul din port. Cinară. Georges îi spuse cât de schimbată o găsea. Ann slăbise (dar el, în două luni, slăbise mai mult decât ea). Ann se bronzase. In seara aceea purta o haină de lână neagră, o fustă lungă de mătase cenuşie ce se mişca uşor în jurul ei, nişte ghete mici, cenuşii.

Ann era mai zgârcită la vorbă. (Friptură de vită, salată de sfeclă.)

Era mai suspicioasă, mai atentă, mai temătoare, mai rezervată. Fusese prea singură.

Poate că devenise prea italiancă, îndrăzni să-i spună Georges. (Peşte, cremă de lăptuci.)

Ann nu-i răspunse.S-au întors acasă pe jos.

Ea îi dădu cecul lui Georges. El hotărî că trebuia transformat într-un cont la banca din Auxerre, pentru cazul că unul dintre ei ar muri.

Ea începu să râdă.

— Anne-Eliane, suntem de-o vârstă.

— Bravo.

— Când eu voi fi bătrân, vei fi bătrână şi tu.

— Da, pare logic.

— Hai să trăim împreună.

— Eşti nebun.

— Nu e vorba să vii în patul meu.

— Asta ar mai lipsi.

— Hai să ne căsătorim.

-Nu.

*

în realitate, Georges era foarte bolnav. Ann află adevărul printr-o indiscreţie, găsind un bilet de ieşire din spital pe măsuţa din hol. încercă să-i vorbească. El negă. Oricum, ea îi mulţumi că păstrase secretul prezenţei ei în Italia.

— Te-ai îndoit cumva ?

— Da.

— Nu eşti o prietenă adevărată.

— Nu aveam încredere în bărbaţi, iar tu erai un bărbat.

— Eram un bărbat.

Georges începu să plângă.

într-o seară, într-un restaurant de lângă Joigny, pentru că nu voia să vorbească nici despre sănătatea lui, nici despre ce-a fost sau ce va fi, Ann îi vorbi despre insulă, despre vila cu vedere la mare, despre fabuloasa terasă, despre ţăranca din

San Angelo pe nume Amalia, despre frumuseţe. El când o să vină ? Adusese un pat special pentru el.

Georges Roehlinger îi promise că luna viitoare vine pe insulă.

— Marea curăţenie de primăvară ?

Domnul Delaure încuviinţă.

Totul fusese scos în faţa uşii şi pe pavajul de pe malul râului, mătura, scara, găleata şi cârpa de spălat pe jos, găleata şi buretele, dezinfectantul, detergentul St. Marc, Mr. Proper.

Ann lăsă bicicleta cu motor în curticica din faţă şi intră în casă cu un cartuş de ţigări Lucky în mână.

*

Vremea era destul de însorită ca să bea un aperitiv pe malul râului. Georges era fericit că era singur cu Ann la capătul peluzei, în faţa colibei-Gumpendorf, lângă luntrea cea neagră, lângă bobocii de raţă care se ascundeau în umbra ei. Se petrecu ceva straniu. Stăteau şi beau în tăcere, în tihnă, fără o vorbă, când un mierloi ţopăi deodată până la Georges şi se sui pe pantoful lui dintr-un salt.

Mierloiul rămase nemişcat.

Georges rămase nemişcat.

Mierloiul scoase patru ţipete şi îşi luă zborul.

Ann fu vrăjită.

— E un semn, spunea ea, e un semn! Un semn

bun> Georges!

Capitolul IX

Vineri seară, Ann plecă din nou.Insula ieşi din ceaţă. Masivă, vrăjită. Ann fugea de moarte. Fugea de maică-sa. Se mută la vilă, chiar dacă rămânea destul de inconfortabilă. îşi punea un pulover sau două şi lua micul dejun pe terasă, în cenuşiul dinaintea zorilor. Contempla lumina care creştea dincolo de micul pin negru, primele raze de soare, raze de aur pal uneori, alteori albe ca firele de păr dintr-un arcuş.

Apoi primele tonuri de albastru.

Apoi irupţia violentă, rapidă, inexorabilă a luminii care se smulgea din mare.

La început, simţi mult gol, amărăciune, lipsă de activitate, acolo sus, pe colină.

Viaţa de hotel susţine trupul în măsura în care trebuie să ieşi din cameră, să te mişti, să pleci, să revii în grabă, să te îmbraci, să cobori la cină, să saluţi, să surâzi. Ea însă regăsi treptat plăcerea de a citi partituri ore în şir, de a se pierde în ele, lăsându-le să se înalţe puţin câte puţin, ca nişte plante sau ca nişte nori sau ca nişte valuri, învăţă din nou să trăiască fără bărbat, fără să gătească, fără a trebui să se spele, să se îmbrace cu grijă, cu gust sau cu atenţie, fără să se fardeze, fără să se pieptene. Descoperi plăcerea de a se cufunda într-un fotoliu, de a aprinde o ţigară savuroasă, de a închide ochii fără ca nimeni să ţipe, să murmure în fundal, să se apropie, să-ţi vorbească, să trăncănească despre vreme, despre zi sau despre clipa care trece, fără să te bată nimeni la cap.Din patul ei, vedea golful.

Aşezase biblioteca şi patul lângă fereastră, în dreapta. Tăblia patului era lipită de bibliotecă. Un lampadar vechi, nu prea înalt, îi dădea o lumină bună, o lumină scăzută, care cădea doar pe lucrul şi pe degetele ei, o lumină care nu încălzea capul şi nu obosea ochii.

Biblioteca era goală încă, dar în curând avea să fie plină - făcuse comenzi pe Internet, adunase „printuri", tăieturi din reviste sau ziare.

In curând, absorbită în cântul ei minimal, va vedea golful - şi nu-1 va mai vedea.

Zi şi noapte, va privi golful şi, privindu-1, nu va mai vedea decât o lume lăuntrică.

Va *auzi* golful din care va fi o parte.

în stânga ei, o etajeră pentru cărţi cumpărată din piaţă, în satul lui Filosseno - plină deja cu reviste franţuzeşti şi italiene, arogante, violente,

necrologice, politice, grandilocvente, religioase, funebre - pe care îşi punea ceaşca de ceai.

Frunzele, florile, ghivecele, ceştile, mesele, crengile străluceau pe terasă ca nişte cristale.

Ann mânca afară, îşi aducea pe o tavă borcanele cu gem, brânza, farfuriile desperecheate.

Lumina golfului Napoli e probabil cea mai frumoasă din câte poţi vedea în lumea aceasta. Totul mirosea a apă şi semăna cu apa, valurile minuscule din depărtare, veşnic treze, mareea luminii, pământul grădinii ce-şi regăsise prospeţimea, săpat de Ann în formă de valuri mărunte, brune sau negre, cu hârleţul, după fiecare ploaie.

Se ataşă enorm de locul ce-i dădea sentimentul de a trăi în inima mării. îngrijea acel crâmpei de natură. Veghea febrilă viaţa ce creştea acolo, curgea din abundenţă, se înmulţea. Se trezea noaptea la orice zgomot care-i părea nefiresc. îngrijea posesiv fâşia aceea de pământ, casa aceea îngustă şi lungă. O împodobea cu flori, spăla roca vulcanică. Se ataşa de casă puţin câte puţin, uşă cu uşă, fereastră cu fereastră, treaptă cu treaptă, ungher cu ungher.

Fiecare început de zi o *înduioşa*.

Ca s-o contemple, aduse un divan mare alb (pe care ea îl numea „patul lui Georges“).

Un covor vechi, enorm, de un albastru spălăcit,

cumpărat pe nimic (era atât de mare, că era vândut pe nimic) în faţa căminului din prima încăpere.

O masă frumoasă cu zece scaune în faţa căminului din bucătărie.

Duminică, după slujbă, o sună pe maică-sa, îşi primi porţia de jigniri, trânti violent telefonul în furcă. începu să aranjeze cărţile aduse cu mini-taxiul de la poşta din Ischia Porto. Ridicându-şi mâinile până la raftul cel mai de sus, vru să mute o partitură mare de operă, se ridică în vârful picioarelor, încercă s-o împingă pe raft mai adânc, căzu brusc pe podea.

Acolo o găsi zugravul.

TEra leşinată - ceva mai mult decât leşinată. Trebui să rămână două săptămâni la Napoli, într-o clinică ai cărei singuri pacienţi erau nişte bătrâni ursuzi şi unde nu avea nici o şansă de a-şi face prieteni - în afară de medic (Leonhardt Radnitzky) care era neamţ, mare meloman (fosta lui soţie era o cântăreaţă italiancă de operă destul de renumită), care o cunoştea, care îi admira muzica, care o îngriji bine, care o ajută să se pună pe picioare.îl sâcâia pe doctorul Radnitzky, nu se gândea decât să plece acasă, obsedată să se întoarcă la vila Amalia, pe care el o considera mult prea izolată de lume.

Până la urmă, îi permise să revină la Ischia cu condiţia să-şi ia o cameră la Hotelul Maur. Va fi ceva temporar. Va fi pe durata convalescenţei, până când el îi va completa şi interpreta analizele.

Capitolul X

îi interzise de asemeni să înoate singură în golf. Ann se întoarse la vila Amalia în aceeaşi zi. Electricianul şi zidarul îşi isprăviseră treaba. Tâmplarul, zugravul erau şi ei pe terminate. După ce plecau muncitorii, Ann rămânea să citească pe terasă. La căderea serii, se îndrepta spre hotel, la doar o sută de metri mai departe.La Hotelul Maur, lângă recepţie, în dreapta, era un salon uriaş, împărţit în trei părţi mari: o sală mare cu un bar, un pian-bar, cu multe fotolii club din piele şi cu măsuţe joase, plină tot timpul de lume.

O bibliotecă luminată discret, cu un şemineu superb din secolul al XVIII-lea care nu funcţiona niciodată şi câteva fotolii mari cenuşii.

In fine, era o sală de jocuri de pe vremuri, cu un biliard în centru (al cărui postav era acoperit cu două panouri din marchetărie veche, superbă), cu taburete din piele damaschinată, cu un şezlong cam prăfuit, însă extrem de confortabil. Nimeni nu intra aici niciodată. Doar Ann îşi bea aperitivul, singură. Ferestrele mari fiind acoperite cu flori de regina-nopţii şi de glicină, încăperea era destul de întunecoasă şi - în zilele ploioase - destul de apăsătoare. Era un colţ în care puteai găsi tihna şi - în timpul verii - răcoarea.

Aici o întâlni, într-o vineri seara, doctorul Radnitzky.

Radnitzky îi spuse că în weekend, când rămânea singur la Napoli, lua adesea o cameră la acest hotel. De aceea îi dăduse adresa, convins că Ann trebuia să se odihnească. Doctorul adora pescuitul pe mare. Acum pregătea o partidă de pescuit submarin, între Vivara şi Procida, lângă promontoriul zis al lui Petroniu.

Stătea aplecat peste harta regiunii pe care o desfăşu- rase complet peste cele două panouri cu intarsii ale biliardului.Pe hartă figurau golfurile cele mai izolate, cele mai mici cărărui de pe insule.

Ann întinse degetul ca să-i arate casa cu acoperiş albastru.

— Aici e, spuse ea.

-Ce?

— Locul paradisului.

îi arătă un pătrăţel negru la capătul unei cărări. Brusc, îi simţi trupul, îi simţi prezenţa lângă ea.

— în realitate e albastru.

— E înainte de Punta Molina. înainte de vila Neuzi Bozzi.

— Trebuie să treci pe bulevardul maritim.

-Nu.

— Păi, priveşte!

Doctorul trase lampa peste panourile de marchetă- rie. Deodată, începu să privească acel chip de femeie care privea, iluminat de bucurie, harta. Se aplecă din nou. Insula era înconjurată cu albastru. Fruntea lui o atinse pe-a ei şi atunci se priviră.

Cinară împreună. Poimâine seară, îi spuse el, era ziua cea mare. Fosta soţie i-o aducea de la New York pe fiica lor. Doctorul avea mari emoţii.

— Cum o cheamă ?

— Magdalena.

Urcară împreună în camera lui Leonhardt.

Pe terasă, în întuneric, Ann îi spuse lui Leonhardt Radnitzky:

— Cred că există în mine un fond de obstinaţie

pasivă care a fost neşansa vieţii mele.

— Pasivă ?

— Da. E greu de înţeles, dar aşa cred.Totuşi, sunteţi o femeie liberă, singură, aţi compus piese superbe...

— Am compus puţin. Şi nu sunt singură decât de puţin timp. Mi-am pierdut timpul cu bărbaţi care nu mă iubeau. Sunteţi divorţat ?

— Da.

— Aveţi o iubită ?

-Nu.’

A doua zi plecară cu barca spre insula Procida.

Capitolul XI

El se scufundă, cum spusese, în Grotta del Petrone. îi permise să înceapă să înoate, alături de el, sub supravegherea lui. Petrecură toate orele zilei şi cele două nopţi împreună. Ann îl aduse să-i arate vila.— Nu, în ce priveşte muzica, n-aş spune că a fost o dragoste la prima vedere, pe vremuri, când eram copil. Şi nici o vocaţie nu a fost. A fost ceva mai teribil, şi apoi eram prea mică, atunci, ca să poată fi o vocaţie. A fost aproape o senzaţie de leşin, de panică. Tata era muzician - dar ceea ce s-a întâmplat cu mine nu avea legătură de el. Era ca atunci când te cuprinde o angoasă. Ai brusc senzaţia că te înghite un vârtej de emoţii din care nu vei scăpa. Nu vei ieşi la suprafaţă. Te scufunzi. Nu există mal. Nu vei mai regăsi echilibrul. La fel se întâmplă când eşti îndrăgostit. Pentru mine, asta e definiţia. Simţi acest vertij ? E semnul. Abisul e sub tine şi se deschide cu adevărat, te soarbe cu adevărat. Am cunoscut această senzaţie totală, care năruie, odată, trupul şi sufletul. Eram foarte mică. De fapt, nici nu ştiu ce vârstă puteam avea. încă nu ştiam să citesc.

Noi, copiii, nu aveam voie să urcăm la etajul unde locuia bunicul.

Când spun bunicul, spun tatăl mamei mele. Nu l-am cunoscut pe celălalt.

Mă reped pe scară, alerg pe parchetul negru al coridorului (nu mai ştiu care este motivul, nu mai ştiu care e provocarea), deschid uşa. Toţi patru cântau. Era un zgomot foarte intens. Mai intens decât cel al oceanului. Nu auzisem niciodată ceva atât de puternic. Fiecare avea un lampadar lângă el. Fiecare avea în faţă pupitrul delemn. Bunicul avea obrazul culcat pe vioară. Era cel mai bătrân dintre ei şi ţinea ochii închişi. Tata - care avea toate talentele - era capabil să cânte la orice instrument. Cred că ţinea partida de violă. Nimeni nu mă auzise intrând. Cântau ceva extrem de rapid. Cântau o piesă răscolitoare. Acum cred că era o lucrare de Schubert.

O femeie tânără, foarte frumoasă, la vioară, cu ochii larg deschişi, era în faţa mea şi nu mă vedea. îmi surâ- dea, dar nu mă vedea.

Era o tristeţe prea intensă, sfâşietoare, care nu scădea în intensitate, dimpotrivă, creştea.

O tristeţe prea mare, chiar dacă, pentru copii, nu există niciodată tristeţe prea mare. Copiii cunosc spaimele dintâi, spaimele princeps, spaimele care nu au un precedent în experienţă, pe care nu le vor mai regăsi în drumul lor niciodată. Spaimele cele mai rele. Tristeţile abisale.

Am rămas aşezată pe jos, cu spatele sprijinit de uşă. Mi se făcuse pielea de găină. Tot puful abia crescut, de copil, mi se zbârlise. Tremuram. Nu era vorba de fericire sau de nefericire. Nu era ceva psihologic. Nu ştiu de ce tremuram din tot trupul. I-am ascultat până la capăt. Când totul s-a terminat, în timp ce-şi aranjau instrumentele în cutiile negre, m-am dus să-l întreb pe bunicul - vorbindu-i şoptit la ureche - dacă puteam să vin şi altă dată când

vor cânta.

— Dacă stai într-un colţ, cuminte, cum ai fost azi, fireşte că da, Eliane.

Cerea din priviri asentimentul muzicienilor, care i l-au dat - cu un gest al capului, sau ridicând din umeri - tatăl meu.

In zilele când cvartetul se reunea, urcam în birou înainte de ora începerii. Mă aşezam lângă uşă.

Desigur, mă vedeau intrând, dar se făceau că nu mă văd - nu eram decât o fetiţă sprijinită cu spatele de perete, lângă ţeava caloriferului, pitită după o etajeră pătrată de abanos, vag chinezească. Mă prefăceam că privesc rafturile cu albume de pictură, cu fotografii de muzicieni, de oameni de seamă, cărţi de tot felul. Ei mutau biroul bunicului. îşi aranjau scaunele, pupitrele, partiturile. Apoi, deodată, tăceau. Iar muzica se înălţa subit. Atât de independentă de ei. Mult mai puternică decât poate fi atunci când asculţi un disc şi, spontan, faci mai mic volumul combinei muzicale sperând să poţi atenua emoţia pe care o vei simţi. De fiecare dată simţeam un nod în gât, mi se făcea pielea de găină, inima îmi bătea să-mi sară din piept, îmi venea să plâng, nu mai puteam să respir, eram copleşită.

— Aşa s-a deschis în mine lumea lăuntrică. Prin această deschidere obscură, trupul meu s-a învăţat să treacă, să părăsească pământul, să părăsească spaţiul exterior.

— Câteodată, la un moment al piesei muzicale, era atât de frumos.

Suferinţa se împletea cu frumuseţea extremă.

Nu mai mişcăm, nu mai trăiam.

La început, copiii sunt paralizaţi de frumuseţe. Năuciţi de ea. Murind în ea.

Leonhardt Radnitzky:

— Nu ştiu dacă micuţa Lena va iubi muzica. Mie îmi place opera. Noaptea, îmi pun căştile şi cânt la pian sau ascult arii din opere. Vocea îmi place mai mult decât muzica însăşi. Tu cânţi ?

-Nu.

— îmi plac înălţimea şi timbrul vocii tale chiar dacă nu cânţi. Mama ei cântă. Sau cel puţin cânta pe atunci, îmi plăcea vocea ei. Pentru vocea ei am iubit-o.

— O mai iubeşti ?

El ezită.

— Da. Un pic. A fost dorinţa ei să plece. Lena se întoarce de la ea, mâine.

— Cred că, mai întâi, pe copiii foarte mici, din cauza auzului lor care-i precede, care precede venirea lor pe lume, muzica îi *pierde.*

— Lena se întoarce mâine.

— Ştii că sunt pe puţin două ceasuri de când vorbeşti despre venirea fetiţei tale ?

— Trei luni la unul, trei luni la celălalt. Aşa a hotărât judecătorul. Nu ştiu dacă aş fi în stare să cresc singur un copil de doi ani şi trei luni. Mă tem, recunosc. De asta îţi vorbesc. Aş fi atât de fericit să

fiu în stare s-o cresc. Vrei s-o vezi ?

— Da, sigur.

— Nu veni prea curând. Nu veni mâine. Nici poimâine...

— Pot să nu vin deloc.

— Nu te supăra. Vino joi.

Doctorul Leonhardt Radnitzky era, din păcate, la fel de asaltat de angoasele lui psihosomatice, la fel de obsedat de problemele lui familiale, de cele profesionale, pe cât era de risipitor cu bucuriile lui, cu poftele subite, cu lăcomiile surprinzătoare, cu plimbările inopinate, cu scufundările lui neaşteptate.Ann către Veri:

— In braţele bărbaţilor care mă atrag, simt o voluptate din ce în ce mai inconsistentă.

Sărmană febră amestecată cu teamă.

Capitolul XII

Bărbaţii pe care îi dorea erau acum bărbaţi din vis. Se mişcau ca în vis, pluteau ceva mai mult. Pe puţinii bărbaţi vii, Ann îi recunoştea cândva după imobilitatea, după tăcerea lor, după secretul răspândit în jurul lor sub forma unei reţineri violente. Acum însă, Ann devenise prudentă. Acum îi judeca pe bărbaţi exclusiv după modul foarte special în care picioarele lor intrau în contact cu solul şi după modul în care se deschideau, larg, ochii lor.Radnitzky locuia la numărul patru. Foarte curând, chiar înainte de a intra pe stradă, Ann avu presentimentul că urma să i se întâmple ceva. Totuşi, dacă era să fie cinstită cu ea însăşi, nu simţea pentru el decât prietenie - o prietenie senzuală, dar nu iubire, Ann ştia lucrul ăsta, se cunoştea prea bine. Şi totuşi, ceva urma să se întâmple în orele ce aveau să vină. Simţea înţepături în inimă. Se ţinea mai dreaptă. Se fardase. Era foarte frumoasă. Cumpărase la Napoli nişte crini mari pentru tată, ciocolată pentru copil. La ora douăzeci, suna la uşă. O fetiţă de doi ani, cu picioarele goale, înălţată misterios pe vârfuri, cu ochii negri, imenşi, ridicaţi către ea, frumoasă ca o prinţesă din poveşti, o primi ceremonios în- tr-un vast apartament burghez, cu un discurs într-un dialect napolitan copilăresc împănat cu cuvinte

americane - din care Ann, mai întâi, nu pricepu nimic.

Intrară într-un salon cu multe etajere - nici una cu cărţi - pe care erau aşezate sute de fotografii vechi.

Pereţii erau albaştri.

La ferestre erau muşcate albe.

în încăpere se găsea un pian mare cu coadă, alb, electric.

— E frumos la tine, îi spuse ea.

— E frumos la mine.

— Şi toate muşcatele astea albe, peste tot - e straniu.

Da. E straniu - toate muşcatele astea...Lumina cădea pe florile albe. Petalele trimiteau reflexe pe pereţii de un albastru violent, ca de barcă pescărească.

— Pe mine mă cheamă Ann, îi spuse ea.

— Pe mine mă cheamă Magdalena. Mama îmi spune Magda. Tata îmi spune Lena.

— Eu cum să-ţi spun ?

— Ca tata.

Tatăl fusese chemat la spital, pentru o urgenţă. Cele două femei care se ocupau de copil s-au întors în bucătărie să pregătească cina.

Una dintre ele reveni brusc cu o vază lungă în care pusese crinii - apoi plecă la fel de brusc cum venise.

Magdalena rămânea aşezată, cufundată într-un fotoliu, stingherită, cu genunchii strânşi.

Ann nu ştia ce să facă. Se ridică. Se apropie de pianul electric, descoperi claviatura, reglă sunetul şi tuşeul. Apoi cântă la pian pentru copil.

Copilul, cu gura căscată, o privea ţintă.

— Mai vreau.

Micuţa începu să se legene.

— Mai vreau.

Nu vru să cineze în bucătărie. Au trebuit să-i aducă mâncarea lângă pian.

Ann continua să cânte.

Micuţa refuză să meargă la culcare.

Te cam înfiora expresia chinuită a acestui copilaş - a acestui prunc gata să izbucnească în lacrimi - de îndată ce Ann se oprea din cântat.

Când Leonhardt se întoarse acasă, o trimise imediat la culcare, în camera ei, pe micuţa Magdalena.

Fetiţa strigă după Ann.

— Te rog, Ann, îi spuse doctorul, vrea un sărut de despărţire. Maică-sa e şi ea muziciană. Cred că-i aduci aminte de ea.Cântă la pian ?

— Foarte prost. Mai curând nu. Eu cânt. Noaptea, când nu am somn, cânt la pian ascultând în căşti... Ann, scuză-mă că-ţi cer asta, dar mai vrea un sărut.

Ann se ridică.

Capitolul XIII

împinse uşa întredeschisă. îi fredonă la ureche un cântec românesc pe care i-1 cântase la pian. Se lăsă în genunchi pe pardoseala camerei, se aplecă peste pătuţul de copil. Murmura cu nasul în mirosul de lapte, de smântână, de aluat, de zahăr al copiilor mici. Magdalena adormi din- tr-odată, cu un suspin prelung.Trupurile lor *zămisleau* liniştea în care trăiau. Micuţa Radnitzky iubea liniştea care înconjura trupul lui Ann - mai mult chiar decât muzica, poate - sau care-o însoţea, enigmatic. în jurul lor, în jurul picioarelor, a pântecului, a pieptului lor, liniştea şi lumina, înaintând, creşteau în chip misterios. Prezenţa lor poseda o asemenea forţă, că zgomotele se stingeau. La fel se întâmplă în jurul felinelor. Era foarte straniu.

Micuţa Lena voia să fie tot timpul cu ea.

De obicei, după vârsta de doi ani, copiii încep să articuleze cu uşurinţă şi precizie.

Magdalena nu vorbea prea bine. Ann presupuse că aştepta un semn de la maică-sa.

— Un semn de la maică-sa ? întreba Leonhardt. Dar abia s-a despărţit de ea!

— Da, un semn. Ceva, s-o liniştească. Mă pricep la lucrurile astea.

— Am s-o sun, dar nu mă încântă. Sunt primele trei luni în care fetiţa stă cu mine. Nu-mi place s-o

Capitolul XIII

rog ceva pe maică-sa. Va dori s-o ia înapoi. Totul va fi un pretext ca s-o ia înapoi.

Nu-i dădu telefon.

— Greşeşti, repeta Ann. Fetiţa vrea ceva.

Chipul micuţei trăda o nostalgie adâncă. Acasă la doctorul Radnitzky, Ann Hidden văzuse portretul fostei lui soţii. Mama fetiţei trăia acum cu un dirijor american.Micuţa Lena (Magdalena Paulina Radnitzky) descoperise singură această iubire şi se obişnuise cu ea în chip misterios.

Un soi de fervoare, aproape de nebunie o cuprindea de fiecare dată când Ann îi cânta la pian vechi cântece de copii din Bretagne, cântări religioase catolice, melodii româneşti.

Mai târziu, în vila Amalia, pe terasă, o învăţă pe Lena să asculte primăvara, foşnetul primelor frunze, cântecul păsărilor celebrând soarele, vântul nopţii, uneori vocile îndepărtate, murmurul surd al valurilor sub faleză.

Mai întâi, urechea copilei a trebuit obişnuită cu sensul a ceea ce se auzea.

Apoi, mai lent, în cuvinte, o învăţă să orchestreze în spaţiu simfonia mai întâi inexplicabilă a timpului.

— Pentru că totul în natură, păsările, mareele, florile, norii, vântul, orele stelelor, totul îi spune timpului în ce ritm să curgă, îi explica ea fetiţei.

Uluită, Lena sorbea tot ce-i murmura noua ei prietenă.

în câteva zile, descifră în sunete tot locul din vârful colinei, toată viaţa dimprejurul casei.

în patru labe, cu capul înainte, imitând huruitul unui motor, Lena împingea pe dalele din salon, spre şemineu, un convoi de maşinuţe de pompieri şi de ambulanţe.

Ann Hidden îi dărui un xilofon cu lamele vopsite

în culori vii de care Magdalena nu se atinse niciodată.

Capitolul XIV

într-o zi, se apropia o furtună. Din balconul doctorului Radnitzky, priveau amândouă sosirea furtunii, pe mare.

Golful se cufundă într-un întuneric mai gros decât noaptea.

Fulgerele brăzdau cerul.

Lui Veri:

— Atunci am simţit o mânuţă strecurându-se între degetele mele. Tremura. Ii frecam degetele îngheţate ca să le încălzesc.

— Te simţi bine ? am întrebat. Spune-mi, Magdalena, e bine ?

îmi împingea genunchii ca să urce în braţele mele. Se agăţa, ghemuită în braţele mele, cu faţa întoarsă către mare. Acum tremura de bucurie.

A fost o furtună superbă.

Din ziua aceea, a adorat furtunile şi toate schimbările capricioase de vreme şi surprizele indescriptibile care le însoţesc. Lena se declară îndrăgostită de furtuni (sau cel puţin furtuna era iubirea ei atunci când era în braţele lui Ann). De acum înainte, micuţa avea zeul ei.

Optase de la început pentru cel mai vechi dintre zei.

îşi cicălea tatăl să i-o aducă iar pe prietena ei care dez- lănţuia furtunile.

Magdalena Radnitzky avea coapse mici şi slăbuţe. Coapse şi picioare slăbuţe ca nişte picioruşe de pasăre. Nu era deosebit de graţioasă, avea un păr foarte lung, partea de sus a trupului era durdulie, iar toată frumuseţea ei consta în vioiciunea obrazului. Trupul ei răspândea în jur o lumină incredibilă atunci când era fericită. (Când o vedea pe Ann aşezându-se la pian, când marea era agitată, când deasupra insulelor din golf se pornea o furtună.) O energie incredibilă se năştea în ele de îndată ce se vedeau. Aproape se putea spune că se iubeau. Nu se putea spune care anume dintre ele iubea cel mai mult.Ploua. Pe ponton, Ann Hidden îl aştepta pe Georges Roehl.

Adus de spate, cu capul ud de ploaie, el coborî pe chei cu un rucsac mare din piele neagră în spate.

Fu primul care, la trei metri de debarcader, în Fiatul negru al lui Radnitzky, zări o fetiţă stând în picioare pe bancheta din spate, cu privirea în gol. Pe chipul ei se citea o mare tristeţe. Privea ploaia care cădea pe acoperişul maşinii, peste hala de peşte din port.

Când îi văzu venind, chipul fetiţei se lumină dintr-o- dată, într-un fel de neuitat. începu să bată

Capitolul XIV

din toate puterile cu pumnişorii în geam. Ann îi surâse, deschise uşa, i-o prezentă lui Georges care era extrem de stingherit.

Pentru Georges Roehl începură necazurile.

Nu-i plăceau copiii pentru că nu ştia să se poarte cu ei.

Simţi de asemeni o gelozie imediată, violentă, feroce, fără leac, din clipa în care le văzu îmbrăţişându-se prin uşa deschisă, în ploaie.

Urmă resentimentul, aversiunea faţă de insulă, poate chiar faţă de însăşi marea.

Cădea o ploaie măruntă.

Porniră pe o străduţă pavată cu pietre mari, lunecoase, acoperite cu muşchi îmbibat cu apă ca un burete.

Urcuşul până la vilă fu un calvar. Georges fu cât pe ce să cadă. Nu era simplu să urci o cărare atât de piep-tisă, de noroioasă. Chiar dacă de-a lungul ei creşteau migdali. Trandafiri.

Nu doar fetiţa îl intimida pe Georges, ci şi limba italiană.

— Vezi cât de fericită sunt aici ?! îi spunea Ann.

El o vedea pe Magdalena ghemuită la pieptul ei.

Vedea ploaia care cădea peste tot.

Georges detestă restaurantele de pe insulă.

Ploua cu găleata, din sfert în sfert de oră.

— Uite, se porneşte din nou, îi spuse brutarul lui Ann.

— Uite, se porneşte din nou, repeta Magdalena imi- tându-1 (era în marea ei perioadă glumeaţă).

Ploua atât de violent, că Ann nu îndrăznea să iasă din brutărie.

înfăşurat în impermeabil, cu o pălărie de fâs negru pe cap, cu o umbrelă închisă în mână, Georges le aştepta de cealaltă parte a străzii, în faţa seminarului din Ischia. Părea că doarme de-a-n picioarelea.

îi displăcu izolarea căsuţei cu acoperiş albastru - şi mai ales drumul murdar şi adesea impracticabil care ducea până la ea. îi declară lui Ann că ploaia asta bretonă, pe marea asta bretonă, îl deprima pe un om care nu degeaba fugise de Bretagne. Vexând-o pe Ann, se duse şi luă o cameră la hotel. îşi petrecea majoritatea timpului departe de ea, în numeroasele baruri din port. între două averse, îşi trăgea scaunul de plastic alb mai în faţă, pe chei, ca să profite de soarele ce apărea atât de rar şi să-i vadă mai bine pe marinarii care, părăsind iahturile în bărci cu vâsle sau cu motor, se îndreptau spre digul principal. Se uita la turiştii care debarcau, la bărcile care acostau. Amorţea de frig, sau se plictisea, sau se îmbăta, sau visa.

Capitolul XV

În apartamentul lui Leo, la Napoli, Ann făcea o cafea espresso.

Lena stătea lângă ea, în picioare, foarte dreaptă, ţi- nându-se cu amândouă mâinile de chiuvetă.

Leo îi tăia părul.

Ann privea buclele care cădeau pe gresia din bucătărie.

— Mai scurt, spunea Lena.

— Şi mai scurt ? întreba tatăl.

— Da. Mai scurt. Până la umeri. Ca Ann.

Leo suspină şi reîncepu să taie părul fiicei sale cu foarfecele.

Maică-sa voise s-o boteze Magdalena din cauza lui Bach (în ciuda faptului că Leonhardt Radnitzky pretindea că descinde în linie dreaptă din Johann Radnitzky, copistul de muzică al lui Joseph Haydn. Acest strămoş avea sub patruzeci de ani când a murit, la Viena. L-au găsit mort, într-o dimineaţă de ianuarie 1790, îngheţat de frig în camera lui, în timp ce copia o partitură de Haydn).

— înainte de acordul cu Berlinul, tata a fost instrumentist într-o orchestră din România, spuse Ann Hidden. Mi-a fost profesor până când a plecat. între patru şi şase ani, am făcut două-trei ore de pian pe zi. îmi amintesc că frăţiorul cel mic ţipa în

spatele uşii, plângea să vin să mă joc cu el. Detesta muzica.

— Şi pe urmă ?Leo, vrei o cafea ?

-Nu.

— Pe urmă nu mai ştiu. Nu-mi amintesc prea bine, cred că am stat îmbufnată un an după plecarea lui.

— îmbufnată un an!

— Mai mult de un an, de fapt. Optsprezece luni, poate doi ani. în plus, Nicolas murise.

— Şi după aceea ?

— După aceea mama a văzut că începusem să compun tot timpul (ore în şir notam melodii, cântări religioase, muzică) şi m-a încurajat. Un mare concertist care fusese foarte apropiat de tata venea uneori la conservatorul din Rennes. Alteori mergeam să-l văd la Paris.

— Cine ? întrebă Leo.

— N-o să-ţi spun numele lui.

— Cine ? repetă Leo.

— Trăieşte şi acum, la Milano, e mai celebru ca oricând. Experienţa a fost oribilă din motive omeneşti...

— Care motive ?

— Nu mă întreba, Leo, nu are rost. Dar trebuie să recunosc, a fost un profesor extraordinar. Ca pedagog era nul. Ca om era nul. Dar ca maestru era fascinant. Ca pianist te vrăjea. După aceea mi-a fost foarte greu să-i suport pe bărbaţi.

— Ştiu asta.

— Ce înseamnă „ştiu asta“?

— Se poate ghici.

A-i încredinţa altui om somnul tău e poate singura impudoare.

Să te laşi privit în timp ce dormi, în timp ce ţi-e foame, în timp ce visezi, te întinzi, te relaxezi - iată un dar ciudat.

Un dar misterios.

Ann îi vedea ochii cum tresăreau sub pleoape, cum se mişcau sub pielea delicată şi pală. Ann vedea totul. Vedea că Leo visa. La cine visa ? In mod bizar, Ann visa că el visa vise din care ea lipsea.

Se întâmpla ca, în somn, să suspine - la fel ca fetiţa lui. Suspine lungi, la amândoi, ca nişte renunţări.

Se luminase de ziuă. Niciodată în viaţa ei Ann nu dormise atât de mult ca lângă acest bărbat. Leo plecase să se spele. Micuţa trăgea de cearşaf. îi cerceta lui Ann pântecul. îi spuse că nu avea sex.

— Un pic, totuşi, spuse Ann trăgând cearşaful, aco- perindu-se.

Dar micuţa Lena îşi desfăcu picioarele, îi arătă sexul ei şi îi spuse că nici ea nu avea.

— Un pic, totuşi, repetă Ann şi o luă în braţe şi visară amândouă cu ochii deschişi.

Cât ţinu primăvara, Ann Hidden lucră la cele patruzeci şi două de egloge. (Cele şapte culegeri a câte şase piese pe care Jan Kotitel Tomâsek le-a publicat între 1807 şi 1823.)

— Eşti în stare să le reduci la şapte, spuse Georges.

— Poate chiar trei. Ştii, fac progrese enorme.

*

Ploaia încetase.

Georges ieşi pe stradă mergând cu greutate, încă nu era ziuă, dar noaptea începea să părăsească cerul. Pe cer mai erau câteva stele. Se încălzise deja.Căută un mini-taxi. Nu găsi. Trebui să meargă pe jos până la vilă.

Ajuns la vila Amalia, bătu în geam.

O trezi murmurându-i numele la fereastră, în spatele sticlei, bătând uşor în geam.

Ann îşi trase un tricou. Veni să deschidă.

Ţipă. Georges era plin de sânge.

— Ce-i cu tine ?

— Nu mă întreba, Anne-Eliane. Sunt prea bătrân. Toţi cei care sunt frumoşi mă găsesc prea bătrân. Se amuză.

— E odios. Trebuie să anunţăm poliţia.

— Nu, mi-aş părea odios în propriii mei ochi dacă mi-ar trece prin gând să mă plâng. Am căutat-o cu lumânarea.

— Trebuie să facem ceva.

— Nu. Se amuză. Au dreptate. Se amuză, ce să le faci ? E atât de plăcut. Şi am băut atât de mult.

Ann se ridică. îl obloji. înfricoşat de mare, neştiind o boabă de italiană, deprimat, gelos pe micuţa Magda- lena, plin de vânătăi, Georges hotărî să plece acasă, în Bourgogne. Ann îl conduse la aeroportul din Napoli.

PARTEA A TREIA

Capitolul I

Rezemat cu spatele de coca micului vas cu pânze, moţăiam la soare, cu o carte alături. Vremea era superbă.

— Priveşte, Charles! Priveşte! a ţipat deodată Juliette.

Mi-am ridicat privirea.

— Priveşte!

Am ridicat capul mai sus, am privit peste bastingaj: nu vedeam nimic.

— Nu vezi ?

— Nu.

— Priveşte!

— Spune-mi măcar ce trebuie să văd!

— Ah, Dumnezeule! a gemut ea.

M-am ridicat în picioare pe puntea iahtului. Am văzut atunci, răsfirat în apă, părul blond cu şuviţe albe.

— Signora! Signora! striga prietena mea.

— Poate că face pluta, am murmurat eu zărind forma întunecată care plutea pe suprafaţa mării.

Dar înotătoarea sau cadavrul nu răspundea la strigătele lui Juliette.

Juliette a trecut la cârmă, a apropiat barca. Eram în larg, la est de Anacapri. Femeia nu răspundea nici acum.

— Nu se mişcă. Are ochii închişi. Du-te!

— Mai apropie puţin.

Am plonjat - sau mai degrabă am sărit în apă.

M-am apropiat cu prudenţă de trupul care plutea. Signora

!Fără să deschidă ochii, mi-a spus în franceză mişcând numai buzele:

— Sunt epuizată. Am un cârcel teribil.

I-am răspuns în franceză:

— Atunci nu vă mişcaţi.

Femeia a murmurat cu un soi de iritare:

— Nu mă mai mişc de mult. Mă ustură cumplit ochii.

Mi-am trecut braţul pe sub umerii ei. Am lunecat cu totul sub ea. Susţinând-o pe trupul meu, am adus-o încetişor până la vas.

— Sunaţi-1 pe doctorul Radnitzky, la Napoli, ne-a rugat ea după ce am urcat-o pe punte.

A dictat un număr de telefon, Juliette l-a format pe mobil.

Femeia era foarte palidă. Era întinsă pe punte. S-a ridicat într-un cot.

Apoi a încercat să stea în şezut. Am ajutat-o să se sprijine.

— Cum vă numiţi ?

— Charles Chenogne.

— Vă mulţumesc. Mi-aţi salvat viaţa.

— Dar dumneavoastră cum vă numiţi ? am întrebat-o eu.

— Ann Hidden.

— Muziciana ?

-Da.

— Vă cunosc.

— Şi eu vă cunosc.

-A!

Ambulanţa şi doctorul Radnitzky aşteptau deja la capătul cheiului.

în faţa ambulanţei, o fetiţă deloc întristată privea cu atenţie. Era mai degrabă foarte interesată de ceea ce se întâmpla în interiorul maşinii.

în faţa cafenelei din portul turistic, negustorul de piane bea o cafea espresso.

în faţa lui, îmbrăcat în sutană, preotul capelei din port bea o Coca-Cola de-a dreptul din sticlă.

în colţul uşii, în stânga cafenelei, chiar înainte de vânzătorul de ziare, un ins cu faţa spână, slabă, ridată, se sprijinea de zid. Fuma. Era un bărbat aproape bătrân, chel, cu câteva fire blonde şi rare aduse pe după urechi, cu ochelari cu ramă de metal, cu ochi mari, apoşi. Nu mai avea decât un firicel de voce - atunci când vorbea. însă vorbea atât de rar, că nimeni nu-1 mai băga în seamă, în colţul lui. Trăgea din ţigară icnind scurt, inspirând îndelung, cu ochii pe jumătate închişi. Bărbatul era pe moarte. Bărbatul eram eu.

— Mă scuzaţi, strigă ea.

Se ridică brusc de la masă şi părăsi restaurantul.

— Ce-i cu ea ? l-am întrebat pe doctorul Radnitzky.

— Nimic. Nu-ţi face griji, răspunse el.

— Cum, nimic ?

— Chiar, ce se întâmplă cu ea ? insistă Juliette.

— Se întâmplă că aude *crâmpeiele* ei de

muzică. Tu ar trebui să înţelegi asta, Charles.

— Eu nu am compus niciodată, am spus.

— Şi asta ce înseamnă ? întrebă Juliette. Ce-o să facă ? O să ne lase baltă toată seara ?

*

Nu, nu. Se duce la maşina parcată în stradă, le notează ca să-şi elibereze mintea de ele, pe urmă se întoarce.în timpul iernii, pizzeria de pe strada principală era, de obicei, mai mult goală. în fundul sălii principale se afla o săliţă anexă care dădea în grădină şi care nu era folosită cu adevărat decât în luna august. în timpul iernii nu se mânca în ea, dar acolo am regăsit-o, trei zile mai târziu, pe Ann Hidden. Patroana accepta să ne aducă în săliţă ceai şi prăjituri, cu condiţia să nu fumăm. Am fumat totuşi o ţigară sau două, în picioare, lângă o ferestruică întredeschisă. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi pline cu sticle cu ulei de măsline artizanal şi cu sirop de lămâie. Mai erau şi două acvarii, unul fără apă, celălalt plin cu mici crustacee şi peştişori destul de agitaţi. La drept vorbind, acvariul gol era chiar mai interesant - în ochii mei cel puţin -, un mic deşert cu pietricele cenuşii, cu alge închircite, pânze de păianjen, păianjeni vii. Un strat subţire de praf catifelat îl făcea şi mai frumos. îmi plăcea foarte mult acvariul acela gol. Era ca o vale a morţii din filmul pe care îl prefer oricărui altul, pentru că spune adevărul despre această lume: *Rapacitate*[8].

Exista de asemeni un tonomat care din fericire nu funcţiona.

în timp ce ne luam gustarea, a apărut Juliette. A avut eleganţa să-i explice lui Ann în ce stadiu al vieţii noastre comune ne aflam.

— Nu-1 mai iubesc. Practic nu mai suntem împreună. Dormim în camere separate. Eu dorm în

8 *Rapacitate (Greed*, 1925), film de Erich von Stroheim. (N. tr.)

camera mea.

— Poate că n-ar trebui să vorbim de camera mea şi nici măcar de camere separate, declară Ann pe un ton peremptoriu. O cameră *separată* de însăşi ideea de casă - de asta e nevoie. Un loc *separat* de megalopolisul uman mondial.De rapacitatea umană, am spus eu.

— Eu am găsit-o, continuă Ann. Am găsit o cameră adevărată, o cameră lungă cu vedere la mare. Vreţi s-o vedeţi ?

— Da, spuse Juliette.

— O să vă arăt ce-am găsit.

Ann se ridică:

— Eu îmi termin cafeaua, am spus. Cine mai vrea una ?

Nu puteam trăi fără cafea. După cinci-şase cafele, începeam să tremur la ideea de a trăi.

— Faci ce vrei, iar pe noi ne laşi să facem ce vrem noi! a strigat Juliette.

— Mai vreau o cafea foarte tare, i-am spus patroanei care aştepta în cadrul uşii.

Juliette a cerut o sticlă de vin alb de Ischia, s-a ridicat, s-a apropiat de Ann.

A început să-i mângâie obrazul cu amândouă mâinile.

— Trebuie să te odihneşti. Parcă vii din altă lume, îi spuse ea.

— Mersi pentru compliment, făcu Ann Hidden.

— N-ai înţeles. Arăţi de parcă ai veni de altundeva, nu din Italia.

— Aşa se pare.

Dar tânăra insista.

— Unde ţi-ai găsit chipul ăsta ?

O luase de mâni. Brusc, Juliette şi-a turnat, apoi

a dat pe gât, unul după altul, două pahare cu vin alb de la gheaţă. Pe urmă au ieşit din restaurant. Le-am urmat la distanţă, după ce am mai băut trei cafele.

Un *espresso.*

Apoi un *ristretto.*

Apoi un *succinto.*

Acestea sunt opririle.

Am urcat cu toţii cărarea pieptişă.Eu am aţipit într-un fotoliu.

Capitolul II

Când m-am trezit, le-am văzut întinse pe salteaua pneumatică lăsată pe gazon pentru Lena. Au petrecut seara ţinându-se de mâini şi povestindu-şi vieţile.Apartamentul pe care îl închiriasem pe Traversa Champault fusese zugrăvit cu multă atenţie de ginerele proprietarului într-un superb gri satinat. Lambriurile, uşile, obloanele, dulapurile, caloriferele erau vopsite într-un gri mai închis. Pe ferestrele încăperii principale - perdelele de bumbac alb erau brodate în nuanţe de gri pe margini - se vedea colina, când nu era învăluită de nori. Juliette monopolizase camera din fund. In Italia, voia să-i spun Giulia - uneori chiar Maria. Totul e cu putinţă în locurile fabuloase. Era atât de tânără, atât de frumoasă. O enervam atât de mult. Considera că viaţa e ucigător de plicticoasă lângă un bărbat care citea şi care, ca să se odihnească de atâta citit, mai citea câteva pagini.

Ţârâitul soneriei m-a făcut să tresar.

Am pus cartea pe masă.

Juliette a trecut rapid prin faţa mea, a deschis fereastra, s-a sprijinit în coate de balustrada de lemn alb. încă nu era îmbrăcată, dar îşi făcuse un coc. S-a întors surâzând către mine.

— E femeia salvată de mine.

— *Amândoi* am salvat-o.

— Te las.
— Unde te duci ?
— Trebuie să mă îmbrac.

Am privit chipul tinerei femei cu care trăiam şi care mă săruta. La drept vorbind, nu reuşeam s-o privesc: măderanja umbra, mă deranja soarele, mă deranja râsul ei, goliciunea ei mă deranja, graba ei mă deranja, existenţa ei mă deranja, totul mă deranja.

*

I-am introdus pe Ann şi pe Leo Radnitzky în viaţa mondenă locală cea mai rafinată.

Era momentul de vârf al caniculei.

Atunci m-a părăsit Juliette.

Sătulă să piardă timpul fără să facă nimic, Juliette acceptă, la insistenţele lui Ann pe lângă Leonhardt, să se ocupe permanent de micuţa Magdalena Radnitzky. (Mai exact: s-a ocupat de ea timp de trei luni. Atunci când copila era la tatăl ei, odată la trei luni.)

Pe insulă nu existau, pentru transport, decât tricicluri cu mici acoperişuri de lemn, şi câteva mini-taxiuri albe mai confortabile pentru că erau închise, dar mai puţin numeroase şi care erau de negăsit când începea vântul sau ploaia. Din grupul nostru, doar prinţesa Kropotkina închiria un Fiat pe aeroportul din Napoli, lua feribotul şi se deplasa pe insulă cu maşina ei.

Dar nu se grăbea să ne ducă şi pe noi.

Mini-taxiul urca cu greu drumeagul ce şerpuia printre livezile de lămâi.

Ne duceam tustrei la Jovial Senile.

înaintam fericiţi pe drumul plin de hârtoape.

— Să cumperi nişte sticle de apă când mai vii!

Ann purta o combinaţie de cafeniu cu negru.

Juliette, mai multe nuanţe de galben.

Apoi, în timpul verii, au început să se îmbrace la fel. îşi schimbau hainele între ele. Astfel, Ann îşi schimba garderoba de la o zi la alta. îi plăcea la nebunie tot ce purta Juliette - de care se deosebea doar prin culori (le alegea puţin mai închise, sau bătrâneşti, sau distinse, sau austere, sau lugubre).

Pulovere albastre, largi, fără formă. Fuste lungi şi negre. Amândouă erau foarte frumoase. Amândouă au încetat să-şi mai vopsească părul. L-au lăsat să crească în culoarea lui naturală.

Juliette avea douăzeci de ani mai puţin decât Ann.

Juliette nu-şi deschidea nimănui sufletul. înălţa din umerii largi.

Necomunicativă, cu un tupeu impresionant, aproape teatral.

Ceva mai înaltă decât Ann Hidden, ceva mai robustă, cu ochii mai mici, bună dansatoare, figură austeră, sportivă, epilată cu grijă, părea o bucată de muşchi în stare pură.

Era incredibil de cald.

Magdalena pierdu un dinte mâncând un ou moale. E drept că mesteca la nesfârşit fiecare bucăţică de pâine înmuiată în gălbenuş. Ann avea întâlnire cu Leonhardt pe insulă, direct la Armando acasă. Cu regret, o lăsă pe Magdalena în grija lui Juliette. Aşezată la masa din bucătărie, Magdalena se silea să-şi vâre în gură (şase dinţi uriaşi, mai puţin cel căzut) o nouă bucată de pâine cu unt şi

cu sare din care nu mânca decât untul şi sarea. Ann reuşi să prindă ultimul vapor Napoli-Ischia. Urcă la vila Amalia. Avu timp doar să facă un duş şi să se schimbe. Când ajunse la Armando, toţi o aşteptau în picioare, nerăbdători să treacă la masă.

Armando colecţiona afişe cu feţe în prim-plan de oameni politici. Le dezlipea de pe ziduri, le prelucra îndelung, le sfâşia, le redesena. Le expunea sub titlul *Chipuri uriaşe de bolnavi mintal*.

Casa lui de pe colina Ischia era un cub modern din oţel şi sticlă - în sensul dat cuvântului modern în anii optzeci - în care orice punct din spaţiu putea fi observat din orice alt punct, unde orice miros, orice căpeţel de trabuc aprins invada pe dată spaţiul imens, unde cea mai slabă şoaptă trimitea ecouri la o sută de metri, ca în- tr-o catedrală din lumea gotică.

Singurele obiecte neindustriale erau imensele chipuri redesenate ce atârnau de tavan, prinse cu sârme de oţel.

Armando şiroia de sudoare.

Era deja beat.

— Eu sar peste aperitiv, spuse Ann Hidden văzându-le feţele înfometate.

Năvăliră cu toţii la masa din deşeuri de fier sudate şi sticlă mată, se aşezară la iuţeală. Nimeni nu scotea o vorbă, întindeau mâinile. Buzele lor străluceau, ochii lor luceau.

A fost atât de cald, că şerpii au ieşit din găurile lor căutând umbra, au invadat curtea, marginea piscinei cu apă fierbinte.

Capitolul III

Păianjenii căutau întunericul şi răcoarea sub paturi. Oamenii, noaptea, frica, amintirea.Juliette era la vâsle. Barca atinse nisipul. Juliette o ajută pe Lena să coboare şi trase barca pe plaja de la Castello. Urcă pe dig. Ann era pe stâncă, deasupra lor. Strigă:

— Bei ceva ?

— Ce bei şi tu.

Ann intră în bar, cumpără Coca-Cola *light* de la gheaţă. Când se întoarse, Magdalena apăru brusc lângă ea. Avea în mână o geantă elegantă din material plastic alb. O deschise cu greu. Scoase din ea piatra neagră, plată, pe care-o folosea la şotron.

— E pentru tine.

Dar Ann nu izbutea s-o înveţe numele căsuţelor de cretă ale şotronului.

Nu-1 auzi venind. Ann era în mica grădină din colţul terasei; urcată pe un taburet de bucătărie, ridica mâinile, culegea caise, le punea grijulie într-un coş de răchită pe care-1 ţinea strâns între genunchi.

Ann îşi înălţa capul în soare.

Braţele întinse, cu degetele care încercau să ajungă la fructele aurii, îi trăgeau în sus pânza

Capitolul III

tricoului şi-i dezveleau pântecul.

Leo îi ţinu coşul.

— Ea îi întinse câteva fructe încă fierbinţi de căldura soarelui şi abia atunci îl privi.Bună ziua.

— Sunt bune ?

— Gustă.

Leo mâncă o caisă.

— Sunt fierbinţi. Delicioase.

Ann purta o pălărie de pai cu panglică albă. Privind în spatele lui Leo, scoase un ţipăt de bucurie.

Pe cărare, o văzuse apărând pe Magdalena însoţită de Juliette.

Sări de pe taburet pe iarbă. O îmbrăţişă pe fetiţă.

— Vrei o caisă ?

— Vreau să beau, îi spuse ea.

Mână în mână, râzând, intrară amândouă în bucătărie.

Leo dormea în şezlong, la umbra vilei. Pe colină, deasupra terasei, aerul fierbinte părea însufleţit, tremura violent. Erau ca nişte inele de şarpe care se contractau. Aceste contracţii înaintau, deformau arborii, acoperişul albastru, fotoliile de fontă, apoi se desprindeau de ele încet, restituindu-le, peste două-trei minute, în starea precedentă.

Era mai mult decât un şarpe.

Era o vietate translucidă cu inele de metamorfoze.

Dacă pe colină nu ar fi fost atât de cald, Ann ar fi putut privi ore în şir acele mişcări violente.

Pământul devenise uñ amestec de colb şi de bucăţi de noroi crăpat. Soarele sorbise toată apa. Aburul aflat tot timpul în aer îi dădea acestuia o transparenţă dureroasă.

Aşezată pe trepte, la capătul cel mai depărtat al terasei, cu o farfurie plină cu roşii şi cu brânză de bivoliţă pe genunchi, privea marea cu o privire goală.

— Ann?

Ann reveni la realitate. Lângă ea, cu un aer îngrijorat, micuţa Magdalena o privea.

— Da, scumpo.

— Ţine! Dar mai întâi, închide ochii.

Ann închise ochii.

— Desfă palma.

Ann desfăcu palma.

Simţi în palmă ceva foarte uşor.

— Poţi să deschizi ochii!

Văzu în palmă un dinţişor de lapte.

Ann Hidden nu era doar o muziciană renumită, nu era doar o mare vrăjitoare capabilă să provoace furtuni, era şi o femeie răsfăţată cu daruri.

Era atât de cald că nimeni nu mai mânca. Toţi cereau apă, tot timpul.

— La băcănie nu mai este apă. Cineva trebuie să se sacrifice. Să meargă la Napoli.

— Nu pot trăi fără cafea.

— E prea cald. Nu am curaj să fac un drum până acolo.

— Roagă-1 pe Charles. El e specialistul în traversări.

— Ştii bine că nu-1 mai văd, spuse Juliette.

Magdalena Radnitzky se urcase pe scaun. Întinzân-
du-şi mâinile, aranja caisele în fructiera de pe masă.

— Ce faci, Lena ?

— Le pun în ordine.

*

Asta putea dura două ceasuri - iar la sfârşit fructele erau înmuiate, cel mai adesea crăpate, aproape strivite.Leonhardt către Ann:

— Mi-e greu fără tine. Am nevoie de tine. Am nevoie să fii mai des lângă mine, acasă, la Napoli. Am nevoie să te aud respirând lângă mine când dorm.

— Şi mai ce ?

— Te iubesc.

Era anotimpul darurilor. Darurile continuau să curgă.

Leo îi oferi lui Ann un inel.

Ce să faci cu un inel când preferi să trăieşti cu degetele goale ?

Ann prefera de departe un dinte sau o pietricică neagră dăruite de o fetiţă.

*

Cărarea era atât de abruptă, încât cel mai adesea, când mă duceam la Ann Hidden, încercam să trec pe la băcănia de pe Corso Colonna. Urcând pe mica scară de piatră, apoi pe cărarea pietroasă, agăţându-mă de frânghia ce devenise la fel de uscată ca nişte frunze de bambus, îi aduceam câteva sticle cu apă minerală, sau câteva frunze de salată, sau câteva fructe.

Eram oricând binevenit.

Programele noastre se potriveau.

Mai târziu a trebuit să renunţ, era mult prea cald.

Nu mai avea putere să ajungă la farmacia de pe insulă. Avea nevoie de medicamente. Se apăra de soare ţinând umbrela deschisă. Asfaltul era înmuiat. înainta cu greu. Fiecare pas lăsa o urmă în bitum. Apoi drumul se refăcea, încet. Parcă devenise, şi el, un animal care se trezea.Un soi de dragon tânăr, lipicios. O piele scorţoasă, crăpată, tivită cu alb, prin care răzbătea lichidul negria.

Capitolul IV

Aveai senzaţia de a trăi cu patru mii de ani în u*mă. Canicula era o *zeiţă*. Totul tăcea în faţa ei. Totul se* dădea brusc la o parte. Oamenii se temeau să-i ia^{s}ăî^{n} cale. Nu mai ieşeau din case decât după căderea n°pţ^{u}- Nu adia nici o boare de vânt.Au început furtunile. Lena urla de fericire în braţele lui Ann. Cel mai adesea nu erau decât fulgere formidabile, de toate felurile. Arbori. Rafale. Prin norii sfâşiaţi apărea cerul, albastru şi atât de pur. Ploua puţin, aproape deloc.

Canicula revenea, şi mai cumplită.

Se întâlneau în fiecare joi - Leo, Armando, Kropot- kina, Charles - acasă la Dio. Lui Dio îi mergea gura ca o moară stricată. Era putred de bogat, putred de obosit, mărginit, ignorant. Sufletul lui, vocaţia lui, scopul lui: fericirea. înţelegea prin asta un pic de porno care dă de-pendenţă, un pic de sport, somnifere cu pumnul şi distracţie cât încape.

îi spuneam Jovial Senile.

Pe insulă mişunau ruşii. Erau tineri, activi, mafioţi, sentimentali, drogaţi, beţivi, copilăroşi, robuşti, agresivi.

Erau stăpânii orelor târzii din noapte.

Capitolul V

într-o vilă imensă plină de ruşi, o vilă de la sfârşitul secolului al XIX-lea, am descoperit pianul. Un adevărat pian de concert. Un Bosendorfer. I-am făcut semn lui Juliette - care venise în seara aceea cu mine (Ann rămăsese cu Leo la Napoli). Magdalena era acum la maică-sa. Am închis cu grijă uşa bibliotecii. Nu voiam să ne rănim prietenii. I-am fi făcut să descopere tristeţea, pudoarea, nostalgia, frumuseţea, aşteptarea, rafinamentul: grupul s-ar fi risipit pe dată, iar noi am fi rămas singuri.Juliette m-a ajutat să trag bancheta galbenă vârâtă adânc sub pian. Am deschis capacul şi am început să cânt. Instrumentul avea un sunet superb, puţin înăbuşit, din păcate, de mobilier, de mărimea încăperii, de draperii. Nu mai eram cu Juliette, nu mai eram la Ischia. Eram cu surorile mele moarte.

Eram la Bergheim.

Când am lăsat capacul negru peste clape, o oră trecuse la fel de repede ca un vis. Eram copleşit de o tristeţe stranie. Mâhnirea este mai veche în noi şi aproape mai pură decât frumuseţea. Mi-am luat haina de in, am căutat în buzunar celularul şi am sunat-o pe Ann Hidden.

— Am găsit pianul. Un Bosendorfer.

— Unde ?

— La ruşi.

— Care ruşi ?

— Tinerii ruşi.

Ann era surescitată. Ar fi venit chiar în seara aceea, mi-a spus, dar nu putea, era la Napoli. Fuseseră în vizită la nişte prieteni, tocmai ieşeau.

— Scuză-mă, Ann! Nu m-am uitat cât e ora. M-a rugat s-o caut a doua zi, s-o sun şi s-o aduc la pianul pe care îl descoperisem.

Am închis telefonul. Juliette mi-a spus:

— Cânţi la pian, nu ştiam... Credeam că la violoncel.

— Ne aşteaptă la braserie. Ai văzut cât e ceasul ? Luigi şi soţia lui ne aşteaptă la braserie.

Capitolul V

Era trecut de miezul nopţii. I-am întâlnit la braserie. Aerul era încins şi acum. Visam la surorile mele. Le auzeam vorbind. Ele mă învăţaseră să vorbesc. Am cerut o porţie de rechin.Soarele stă să apună. E ceasul preferat de amândouă. Cei care au avut curajul să iasă în oraş s-au întors acasă. Apa e mai liniştită şi mai răcoroasă. Urcă în sus pe picioare. Când ajunge la slip, din simplă obişnuinţă, se înalţă amândouă, cu aceeaşi mişcare, în vârful picioarelor.

Juliette spune:

— Dacă mă iubeşti, spune-mi Giulia.

— Spune-mi Anna.

Anna şi Giulia râd şi vorbesc. Apoi se aruncă brusc în mare şi înoată în larg.

Anna stă întinsă lângă Giulia, care şi-a scos sutienul. Giulia se întoarce, oferindu-şi spatele soarelui care apune şi adierii răcoroase. Giulia îşi strecoară mâna, uşor, sub pântecul ud al lui Ann.

E mai slabă acum decât Ann. Are obrazul foarte fin, trupul mai sportiv, spate lat de gimnastă, restul corpului mult mai prelung şi osos. Bea mult şi mănâncă puţin.

Anna are fese rotunde şi mici.

Giulia are pulpe de dansatoare.

Giulia detesta trecutul. Trăia în prezent, bea mereu, nu povestea nimic despre ea, niciodată.

Ann Hidden nu a ştiut nimic despre ea, niciodată.

Fiecare îşi avea regatul său: Lena - furtuna (când era în Italia), Ann - casa cea lungă cu vedere spre mareaTireniană, Giulia - canapeaua şi paharul de vin alb, Armando - atelierul lui de oţel, Jovial Senile - serile în care se droga, Phyllis - băncile din biserici, Kropotkina - munţii, Charles - fiecare carte din biblioteca lui. Erau prieteni, dar stăteau puţin împreună. Fiecare se grăbea să revină în regatul lui.

Capitolul V

Aş putea umple cu detalii lunile care-au urmat. Au fost ocupaţi, au iubit, au construit. Trec mai departe. Ajung în martie anul următor. Ajung din nou la frig. în timpul celor trei luni când Magdalena era la maică-sa, Giulia şi Ann trăiau împreună la Ischia.

în cele trei luni când micuţa era în Italia, Giulia pleca la Napoli în timpul săptămânii. în weekend reveneau pe insulă.

Ann devenise italiancă în braţele Giuliei.

Dorinţa sexuală regăsită dă frumuseţe trupului, răspândeşte lumină în jur, purifică aerul.

Mergeau ţinându-se de mână. Ieşeau din mare. Nu vorbeau.

Ann ducea prosoapele de plajă.

Giulia îşi ducea revistele ei idioate. îşi târşâiau sandalele în praful fierbinte.

Magdalena cânta la zece metri în urma lor, păşind mărunţel, molatecă, visătoare, somnoroasă.

Tustrele erau foarte bronzate.

Nici pielea Giuliei nu se mai înroşea. Puţin câte puţin, devenea arămie.

Aşezată pe canapea - o vechitură hârbuită -, cu picioarele desculţe strânse sub fund, cu un pahar de vin alb în mână, Giulia îşi ronţăia alunele. Magdalena spuse încet:

— Pisoiul!

Un pisoi venit de pe terasă îşi iţea capul în pragul uşii.

Ann ieşi de sub duş goală-puşcă, şiroind de apă, cu prosopul în mână.

— Ai văzut ? întrebă Magdalena.

— Ce frumos e!

Ann deschise uşa mai larg. Lăsă prosopul jos, se aşeză în faţa lui în genunchi.

— Frumosule! îi spuse ea.

— Ai văzut pata neagră ? întrebă Magdalena.

— Crezi că e un semn ? întrebă Ann.

Lena dormea pe burta Giuliei.

Erau amândouă pe canapea.

Giulia îşi bea vinul, îşi citea revistele cumpărate pe Corso Colonna, îşi ronţăia alunele în timp ce Magdalena se agita în somn, scoţând suspine lungi, chinuite.

Capitolul VI

Ann era aşezată pe pardoseală în colţul cel mai răcoros al încăperii, lângă cămin, cu spatele rezemat de roca neagră a vulcanului, cu o partitură deschisă în mâini.Cădea o ploaie piezişă, continuă, prin care golful abia se mai vedea. Lumea prefera să rămână acasă. într-o dimineaţă, revenind cu mini-taxiul de la poştă (poşta era pe bulevardul care ducea în port), prin pâcla iscată de căldură şi furtună, mi s-a părut că văd bătrânul pin agăţat de stânca ce domina plaja, în dreptul casei lui Ann. Am oprit scuterul care se ţâra ca un melc.

Perdeaua ploii era atât de deasă încât cărarea abia se zărea.

Aveam întotdeauna la mine un sabretaş (o geantă cu două buzunare enorme) în care îmi ţineam lucrurile. Am dat deoparte cărţile, am căutat celularul. Rămânând sub micul acoperiş de lemn al mini-taxiului, am sunat-o pe Ann - voiam să mă asigur că nu escaladez cărarea de pomană. Devenisem prieteni. Când Giulia era la Napoli, ne întâlneam adesea. îi aduceam ţigări.

Dimineaţa, beam împreună o cafea, în tăcere. Pe urmă eu mă duceam acasă pe jos.

Alteori - maşinile fiind interzise pe Traversa Champault - eram nevoit să trec prin Piazza dei Pescatori.Trebuia să plouă cu găleata ori să fie furtună pe mare ca să renunţ la plăcerea de a sta pe malul apei şi de a bea o bere rece. Acolo mă găsea Ann, adesea, serile.

Când era cufundată în muzica ei, Ann Hidden avea o poziţie stranie. îşi ţinea trupul foarte drept, aproape lăsat pe spate. Avea aerul mândru al unei femei care nu se gândeşte niciodată la impresia pe care o poate lăsa. Părea posibil, atunci, s-o vezi că dispare subit, că se prăbuşeşte, se înalţă, se aruncă din înaltul stâncilor în port, plonjează în mare.

Era o femeie care-şi trăia deplin, fără jumătăţi de măsură, foamea, muzica, mersul, pasiunea, înotul, destinul.

în astfel de cazuri, n-o deranjam. Mă mulţumeam să-i fac un semn. Mă aşezam ceva mai departe. Ceream o bere rece. Nu spuneam mare lucru. Puteam să nu spunem nimic. Preţ de un ceas, ne uitam la pescarii care se întorceau în port cu bărcile lor, la turiştii care urcau pe iahturi, priveam discul solar coborând pe Castello şi, mai departe, coborând exact de-a lungul citadelei lui Tiberiu, pe Capri.

— De ce Eliane Hidelstein, fiica unei bretone

catolice şi a unui evreu român, a devenit Ann Hidden ?

— Nu ştiu.

— Ca să se ascundă ? Pentru că evreii trebuie să se ascundă ?

— Nu. Nu cred că evreii trebuie să se ascundă şi nici nu cred că ascunzându-se ar fi mai apăraţi.

— Atunci de ce ?

— Primul bărbat cu care am trăit era alpinist.

— Nu văd legătura.

— Escaladase vârful Hidden Peak. El s-a amuzat s-o transforme pe Hidel în Hidden. El m-a botezat.

— L-ai iubit ?

-Da.

— De ce l-ai părăsit ?

— De ce să-l fi părăsit ? A murit.

Privind-o pe Ann Hidden la pian, o puteai compara cu Marcelle Meyer, cu condiţia să fi avut şansa s-o vezi cântând pe marea pianistă înainte de brusca ei dispariţie. Mâna ei stângă era extrem de puternică. Dar, trădând partitura, simplificând totul până la un soi de mare len- toare melodică luminoasă, rezultatul nu era comparabil.

Era ceva incredibil de violent.

Ann citea mai întâi partitura, departe de pian, după care o lăsa jos. Se aşeza în faţa pianului şi -dintr-oda- tă - reda totul sub forma unui rezumat impetuos, ameţitor. Ann nu interpreta. Reimproviza ceea ce citise, sau ceea ce voise să reţină, suprimând fioriturile, armonia, căutând febril tema pierdută, căutând esenţa temei, în- tr-o armonie minimală.

Se întâmpla chiar, uneori, să se piardă în lungi variaţii orientale ce rătăceau doar pentru a regăsi tema ca însăşi originea piesei, iar atunci părăsea pianul, se ridica imediat, încruntată, urmărind tema în tăcere, pleca altundeva, ieşea în grădină, umbla, se căţăra pe stânci. Ann Hidden era un geniu.

Era o artistă - într-un anume fel - indiană.

Uneori intra în holul unui hotel - la Hotelul Maur, într-unul dintre saloane, sau într-un bar din Napoli, dacă era cât de cât linişte.

Se aşeza în fotoliul cel mai comod, cât mai departe de uşă, de unde putea cel mai bine să-i vadă pe clienţi intrând brusc şi invadând spaţiul din faţa ei.

îşi filtra, în felul acesta, ideile - sau ceea ce credea că erau ideile sonore din adâncul fiinţei sale -, sau accepta să treacă de aceste idei. Cântărea în tăcere liniile melodice, înainte de a le iubi, nota sau proscrie.

Era o femeie complexă.

Pentru Magdalena, stăpâna furtunilor era o zână atotputernică.

Pentru Leonhardt, era o artistă extrem de interiorizată, aproape indiferentă faţă de cei din jur, puternică, sălbatică, sau măcar foarte puţin domesticită, solitară.

Pentru Giulia, era un trup mare, afectuos, tăcut, senzual, liniştitor, făcut doar din oase, fugi şi retrageri.

Pentru Georges, era o fetiţă mândră, un pic ostilă, mereu în defensivă, tulburată din te miri ce,

fragilă, neliniştită, misterioasă.

Pentru mine, era o muziciană de geniu. Am auzit-o foarte rar cântând. Făceam însă tot ce puteam ca s-o pot auzi.

Se întâmplă că brusc, în adâncul fiinţei, se cântă melodii nicicând auzite, pe care totuşi nu le compui tu. Trebuie să le notezi imediat. Pe urmă, le prelucrezi sau nu. Aceste chemări nu sunt adresate nimănui - şi mai ales nu celor pe care îi cheamă (pentru că, să recunoaştem, toţi cei pe care i-ar chema, dacă i-ar chema, sunt morţi).

Jan Dussek, fugind cu Sophia Corri la Hamburg.

Ann Hidden, fugind cu Magdalena Paulina Radnitzky la Herculanum.

De Crăciun, Ann cumpără un căţel pentru Lena. Era un foxterier. Ann şi Lena îl botezară Matro. Căţelul nu avea voie la Napoli. Rămânea pe insulă păzind marea, sau poteca, sau împrejurimile terasei.

Abia sosite, au cumpărat peşte din port. Urcară apoi pe bulevard, până la piaţă. Au cumpărat fasole albă (păstăi) şi carne de viţel. Au mâncat pe terasă. Urmă siesta fetiţei. Giulia îi scoase sandalele. Rămânând în şort şi tricou, se culcă lângă ea.

Lena se trezeşte, se ridică brusc, loveşte cu

piciorul în burta câinelui aţipit.

Matro fuge schelălăind.

Magdalena primeşte câteva palme la fund de la Giulia.

Plânge.

— De ce eşti rea ? întreabă Giulia.

— Nu sunt rea, spune rar fetiţa.

— Dacă baţi câinele, te bat şi eu pe tine.

Atunci Magdalena Radnitzky pleacă plângând, cu păpuşa în braţe.

Se aşază în faţa căminului din salon, în colţul preferat de Ann.

Giulia o lasă să se joace, în colţul ei, cu păpuşa.

In jurul mesei în miniatură a păpuşii, Lena aşază lumânări pe care le-a luat de pe vatra căminului.

Fredonează un cântecel şi se opreşte din cântat doar ca să-i ţină păpuşii discursuri interminabile.

Apăru o rază de soare.

Giulia se aşeză pe penultima treaptă, cu tot calabalâcul obişnuit: alune, măsline, o sticlă de vin alb de la gheaţă, ochelarii de soare, revistele idioate, un lucru de mână la care nu lucra niciodată.

Se aşeză cu picioarele atârnând în gol.

Suflecându-şi rochia, îşi bălăci picioarele în apa limpede din mica piscină de cauciuc albastru a Lenei.

Cu capul lăsat pe spate, se oferi soarelui matinal, bronzându-se.

A doua zi, la piaţă, găsiră coşuleţe cu afine.

Cu degetele pătate de afinele mâncate la prânz

(negreaţă nu ieşea cu nimic), Magdalena hotărî să urce să se joace pe colină.

Giulia îi unse cu alifie buzele crăpate de soare.

Ann pregăti cafeaua.

*

Micuţa Magdalena se întoarse frântă de oboseală. După un ceas pe care-l petrecuse tăvălindu-se pe panta colinei, prin pietriş, prin iarba proaspătă şi resturile de paie, ateriză pe terasă urlând de fericire. Era fierbinte şi plină de zgârieturi. Dormea de-a-n picioarelea. Ann o luă în braţe. O duse în salonul unde Giulia îşi făcea siesta, înconjurată de calabalâcul ei - reviste idioate, ţigări, măsline, alune, migdale, tomate liliputane, o sticlă de vin alb. Giulia o culcă pe fetiţă între perne.

Ann îi şterse fruntea transpirată şi o văzu adormind brusc, sub ochii ei.

Le privi pe amândouă dormind pe canapeaua albă din salon.Coborî în port, aşteptă vaporaşul, urcă pe punte şi plecă la Napoli unde avea întâlnire cu Leo.

Lena era învineţită.
Giulia urla.
Stătea în cadrul uşii vitrate, ţinând în braţe micul trup fără suflare.
Se făcu o autopsie. Magdalena Radnitzky murise la vârsta de trei ani, absurd, înecată cu o alună.
Copilul fu adus la spital, apoi, după autopsie, fu adus acasă la doctorul Radnitzky.

Giulia dispăru.

Capitolul VII

Ann o aşteptă toată noaptea, zadarnic, pe Giulia. Izbuti în cele din urmă s-o găsească pe celular. Se duse, contra voinţei ei, s-o caute pe insulă, încercă s-o calmeze, dar Giulia refuză să revină cu ea acasă la Leo.

Ann plecă singură cu vaporul la Napoli.

Ajunse la apartament pe când soarele apunea.

Intră încetişor în dormitorul unde se închisese Leo. îi spuse că o va priveghea pe micuţa răposată. Că-şi va petrece noaptea în camera ei. El încuviinţă dând din cap. Atunci Ann porni pe coridor. Deschise uşa, apoi o închise fără a privi nimic în cameră.

Stătea în picioare. Era întuneric. Obloanele erau trase

Ann se ghemui lângă pat, căzu în genunchi, nu-şi ridică ochii, apoi privi deodată.

O durere imensă urcă în ea, fără ca nici o lacrimă să vină s-o uşureze. îşi puse capul lângă obrazul copilei.

Mai târziu, îşi strecură mâna sub mânuţa micuţei moarte.

Durerea ei fu atroce. Fără să aibă nici o legătură naturală cu acest copil, fu sfâşiată de cea mai

cumplită suferinţă din viaţa ei. Ciudat, nu izbuti să verse o lacrimă. Nici să scoată un geamăt. Şi nici măcar să simtă o strângere de inimă, nimic.

O suferinţă fără margini, fără alt efect decât insomnia. Rămase trează zile în şir, fără să se dezbrace, fără să se culce, fără să se schimbe ori să se spele.

Chiar şi căţelul Matro se ţinea la distanţă, rămânând în umbră (era atât de cald), cu o privire înfricoşată. Magdalena fu îngropată fără ca Giulia să apară.

Ann Hidden nu izbutise să ajungă la a doua terasă. Era aşezată jos, la umbră, cu spatele sprijinit de zidul fierbinte al adăpostului pentru măgar. Privea sticla de apă, goală, din faţa ei.

Pe suprafaţa verde, bombată a sticlei îşi vedea imaginea deformată.

Vedea o femeie bătrână scăldată în sudoare.

Vedea părul lung şi alb care atârna şi lucea. Părea beată deşi de zece zile bea doar apă minerală ţinută în sticle ca să fie mai rece când le scotea din frigider. închise ochii. Adormi. Visă. Plânse în vis. Fu trezită, pe cărarea abruptă, de propriile-i lacrimi care-i curgeau în sfârşit pe obraji.

*

Giulia nu-i mai răspundea la telefon.

De fapt, nimeni nu ştia unde trăia, unde dormea Giulia.

Nici măcar apropiaţii ei - foştii apropiaţi - nu ştiau unde se putuse ascunde.

în apartamentul din Napoli, Ann se îmbrăca. îşi căuta şosetele pe jos. Găsi una lângă piciorul fotoliului.

Auzi, în spatele ei, vocea spartă a lui Leo. Nu era vocea lui obişnuită. Era o voce groasă de copil ce răsuna în spatele ei:

— Nu te îmbrăca!

Se întoarse ca să-l privească. într-adevăr, plângea. Frământa în mâini, ca un copil, cearşaful de pe pat. îşi şterse ochii cu el.

Se rezemă cu spatele de pernă.

— Nu poţi să pleci aşa. Nu mai suport să te văd plecând. Nu mai suport să văd cum te îmbraci în zori şi pleci pe insula ta.

-Da.

— Sunt atât de singur.

— Ştiu.

Ann îşi puse chiloţii. îşi încheie nasturii de la blugi. El şopti abia auzit:

— Ann?

-Da.

— Să plecăm.

Ea nu răspunse. Apoi:

-Da.

Apoi:

— Poate.

El continuă:

— Luăm vaporul.

-Da.

— Să plecăm fără să ştie nimeni.

-Da.

— Ne urcăm în feribot. Fugim la aeroport. Mergem unde vrei tu. Cumpăr eu tot ce trebuie. Te îmbrac din nou.

— Mă îmbraci, spuse ea terminând de încheiat bluza.

— Chiar azi. Ne vedem după-amiază. La debarcader, la ora opt, la casa de bilete.

Ann se aşeză pe marginea patului, îşi trase bascheţii albi, îşi legă şireturile.

— Nu, spuse ea în cele din urmă.

De ce

— ?Pentru că ne va urmări aceeaşi amintire, oriunde ne-am duce. De fiecare dată, chipul celuilalt va scormoni din nou durerea. Vrei să ştii ce cred ?

— Nu, în nici un caz, răspunse el vârându-şi capul sub cearşaf.

Ea spuse totuşi:

— Uite ce cred: nu doar că nu trebuie să plecăm împreună ... nu doar că nu trebuie să trăim împreună...

El strigă de sub cearşaf:

— Ann, să nu spui ceea ce te pregăteşti să spui!

— Cred că trebuie să ne despărţim.

Merse până la pat. Sărută capul ascuns sub cearşaf. Plecă. Ajunsă la uşa de la intrare, încă îl auzea plângând. Lăsă cheile apartamentului pe marmura comodei din hol.

Capitolul VIII

Pescarul îi întinse mâna şi Ann sări în şalupa lui. Coborî în partea de sud a Procidei. Doctorul Radnitzky o invitase la prânz la un birt de pe insulă.

Ann înghiţi o frunză de salată.

— Trebuie să mănânci, începu Leo.

Erau aşezaţi la o masă, faţă în faţă.

— Mă silesc să mănânc.

Mâncă încă o frunză.

— Mulţumesc, Ann. Ai nevoie să mănânci. Eu nu ştiu de ce mănânc atâta, deşi...

— Nu putem vorbi despre altceva ?

— De ce ? Vorbesc la rece, *tehnic*, despre lucruri care ne preocupă. Am fost, mai întâi, medicul tău.

— Cred că voi părăsi insula.

— Şi ce dacă ? E un motiv în plus să ai putere ca să poţi căra o valiză. Un motiv în plus să ai picioare în stare să meargă!

Ann nu îndrăznea să-i vorbească de propria ei suferinţă.

— Sunt sătulă să umblu de colo-colo, nici nu-ţi imaginezi, Leo. Sunt sătulă de mine însămi.

In faţa lor, un bătrân puse pe două capre de lemn o uşă veche de dulap din mahon. Apoi goli pe ea un

coş mare cu mere, legume, lămâi, doi pui jumuliţi.

Pe stradă trecu un carabinier.

— Eu încă mai cred că ar trebui să ne mutăm împreună. Ar trebui să ne căsătorim. Trebuie să trăim împreună, murmură el.

Ann îi luă mâna.

— Tu eşti distrus. Eu sunt distrusă. Nu trebuie să contezi pe ceva distrus ca să repari ceva distrus. Trebuie să uităm totul...

— Să uităm totul... spuse el cu un rictus al gurii.

Adăugă, în şoaptă:

— Totuşi, o iubeai pe fetiţă...

Ann nu se mai putu stăpâni. Izbucni în plâns, pentru prima oară în faţa lui.

Apoi el răspândi în jurul lui nefericirea.

Leo Radnitzky se apropie de moarte.

Bău prea mult.

Izbucni dintr-odată: fu intolerant, văicăreţ, violent şi nedrept.

Nu-şi mai amintea trupul copilului său mort. Cerşea amănunte. Avea răni, vânătăi ? Era la fel de drăguţă ca înainte ? Avea gura deschisă ? Ţipa în clipa morţii ? Voia să ştie mai mult despre ceea ce nu putuse privi cu adevărat.

Când evenimentul se reduce la durerea pe care o provoacă, nici o consolare nu consolează.

Nici un drog, alcool, tutun, somnifer sau cafea, nici o chimie nu-ţi poate fi de ajutor.

Sufletul trebuie să accepte suferinţa, trebuie, ca să spunem aşa, s-o îndure privind-o în faţă, să-i ofere timpul,

abisul, disperarea lui. Trebuie s-o atragă în afara trupului. Trebuie s-o hrănească cu altceva decât cu sine. Trebuie s-o ispitească, să-i arunce o momeală, să-i sacrifice un obiect ca şi cum i-ar jertfi o fiinţă.

Ann Hidden hotărî să sacrifice vila de pe ţărm.

Uneori, nimic nu vindecă mâhnirea. Timpul ce trece o adânceşte.

Ann o iubea pe Giulia.

Am aflat că Giulia trăia într-un apartament din Napoli. Ţinea conferinţe pentru turişti. într-o seară, am dus-o pe Ann Hidden la Giulia.

Dar Giulia nu reluă legătura cu ea.

Nu se mai atingeau. Nu-şi mai vorbeau. Nu dormeau împreună. Nu mai mâncau.

Au început să bea.

Se priveau. Giulia îşi puse palmele pe obrajii lui Ann. Ann îi privea buzele, sânii. îi adora, îi lua în mâini, îi privea, apoi îşi culca pe ei obrazul.

— Adio.

Giulia părăsi insula. Nu i-a mai dat nicicând un semn de viaţă. Nu-i răspundea la telefon. Nu-i răspundea la scrisori. Nu a venit la Teilly niciodată.

Capitolul IX

La mormântul Magdalenei Paulina Radnitzky, la Napoli.

Ann se ducea singură şi visa.

Visa o aceeaşi imagine liniştitoare, duioasă, repetitivă.

De fiecare dată, scena era cam aceeaşi: era seara, iar ele se îmbăiau înainte de cină.

Erau atât de frumoase, tustrele, în jurul mesei, cu farfuria în faţă, curate, trandafirii, cu părul umed, în pijamalele curate, impecabile.

Mai rar, era o altă imagine: la prânz, tot împreună, mâncau o salată într-un mic bar din lemn ros de cari. Barul înainta, pe piloţii lui şubrezi, în marea Tireniană.

Georges Roehl era fericit. Puse telefonul în furcă. Ann se întorcea.

După-amiază, făcu în coliba-Gumpendorf o curăţenie în stilul domnului Delaure: cârpe de spălat pe jos, bureţi, detergenţi, toate ferestrele deschise larg.

Ann la telefon, către Georges:

— Când l-am văzut pentru ultima oară pe tatăl micuţei Magdalena şi i-am spus că renunţ la vilă şi părăsesc insula, nu zic că i-am citit în ochi bucuria, dar, cum să spun, un resentiment vecin cu bucuria.

Părea să mă urască şi totodată părea extrem de uşurat. Era fericit că nu mai exista în jur un martor al suferinţei lui. Extrem de fericit.

Poate era atât de nefericit, că nu mai putea trăi decât singur.

Poate era un soi de laşitate.

Era sătul să fie un amator de drame, de insomnii, de operă, să fie un soţ părăsit, să fie tatăl unei fetiţe moarte, să fie amantul incert al unei femei care o iubea pe copila aceea mai mult chiar decât pe el.

„Ghicisem de mult. Iubindu-mă pe mine, ai iubit-o pe ea. Sărea în ochi. Am înţeles de îndată. Pe mine nu mă iubeai."

*

Ann îi făcu o vizită bătrânei ţărănci din San Angelo. în câteva cuvinte, îi vorbi despre moartea micuţei.

Amalia nu spuse nimic.

Ann îi lăsă în grijă căţelul Matro - îl adusese cu ea.

Amalia dădu din cap suspinând.

Ann îi spuse încet că părăseşte insula. Puse pe masă o legătură de chei.

Bătrâna întoarse capul şi nu spuse nimic, nici acum.

Băură un pic de alcool de lămâie. Vorbiră îndelung despre copilăria lor în micile sate care erau, pe jumătate, porturi.

Ann spunea:

— N-am înţeles niciodată cum putea mama să trăiască acolo iarna. Casa fusese construită de tatăl ei...

— Pentru sora lui ?

Nu, o făcuse chiar pentru el, la marginea dunelor, începe cu trei felinare ce luminează un drum cu macadam, acoperit tot timpul de nisip. Cum treci de ultimul felinar, totul e înghiţit în întuneric. Când eram mică, mă orientam după zgomotul valurilor. Iarna. Când cerul era un singur nor. Probabil că şi aici e la fel...

— Da, fata mea, spuse Amalia. Toată insula e învăluită, adesea, într-un nor.

— Când eram mică, ţin minte foarte bine, ca să nu mă rătăcesc noaptea, îmi ascultam zgomotul paşilor pe nisipul drumului.

— Ah!

— Când sunetul dispare şi piciorul păşeşte pe iarba moale, când se înfundă în nisipul umed, ştiu că am ieşit de pe drumul care duce acasă. E noapte. Regăsesc drumul după auz.

— Fetiţa mea, îmi eşti atât de dragă.

Capitolul X

Grădina de zarzavat, în faţa lor, era înecată în praf. Mai rămâneau câteva ramuri ţepoase şi goale. Cele mai multe plante arseseră cu o lună în urmă.Cutiile pline cu cărţi şi cu partituri erau deja adunate în salon, în faţa căminului. Am intrat în bucătărie.

— Ann!

Ann întorcea nişte vinete negre pe fundul unei cra- tiţe de tuci.

S-a întors către mine.

— Spune, murmură ea.

Dar în aceeaşi clipă îmi văzu privirea.

— Charles, ce s-a întâmplat ? întrebă ea strigând.

Presimţise. Se încrâncenase deodată. Mă privea cu ochii

măriţi. Puse brusc lingura de lemn pe maşina de gătit.

Am luat-o în braţe spunându-i:

— Maică-ta...

Ca un elastic care se destinde brusc, s-a smuls din braţele mele, a ieşit din bucătărie, a ieşit din grădină, a fugit spre colină.

După un timp, am încetat s-o mai urmăresc prin hăţiş.

M-am întors spre casă.

înainte chiar de a intra, am simţit mirosul oribil de ars.

Am aruncat la canal tocana care se făcuse scrum în cratiţă.

Faxul rămăsese pe masa din bucătărie. Era trimis pe adresa de la Hotelul Maur.Erau două rânduri groase, scrise cu un marker negru: *Ieri*, *joi seara*, *Mama ta s-a stins împăcată*. *Veronique.* Antetul menţiona numărul de fax al farmaciei.

Terasa e plină cu ghivece mari din lut ars care acum sunt goale. Ann e aşezată în faţa mării.

A intrat în bisericuţa din portul Ischia. Stă pe un scaun din pai împletit, în faţa gărduţului negru din fier forjat, dintre naos şi cor.

Ia vaporaşul. Stă pe banca de lemn de pe punte.

Prin faţa ei trec Sancio Cattolico, Averno, Pausilippe, via Partenope.

Trec vilele de pe ţărm, cu luminile aprinse în noapte.

Stă aşezată în mica biserică bretonă. îngenunchează pe băncuţa de rugăciune tare ca piatra. Este din lemn masiv.

îşi trage mânecile peste mâini.

Apoi îşi pune capul pe mâini.

Visează.

Visă.

Visă la maică-sa, apoi, deodată, ţâşniră o mulţime de lucruri fără vreo legătură cu ea. Visă la visele ei, la Giulia, la viaţa ei pe insulă, la viaţa ei din nou solitară.

Se rugă pentru Magdalena Radnitzky şi pentru Marthe Hidelstein, culcate una lângă alta pe tărâmul morţilor.

Veri stă în picioare în faţa ei, gălăgioasă, rea, jignitoare, agresivă:

— A avut un atac, acum cincisprezece zile!

— Puteai să mă suni!

— Nu a vrut să fii anunţată! Nu mai putea vorbi.

— Atunci cum a putut să-ţi spună că nu trebuia să fiu anunţată ?

— Te rog, ajunge. Maică-ta vorbea foarte greu. Ştii... Părea gata să explodeze. îşi ridica ochii privind tavanul cu o expresie rătăcită, încleştându-şi bietele buze chinuite...

— Nu vreau să-mi spui.

— Parcă voia să scoată un ţipăt, să strige un nume, dar nu ieşea nimic...

— Nu vreau să aud, Veri, nu vreau să aud! Mulţumesc, mulţumesc pentru tot!

Tăcu.

Puţin mai târziu, o luă de mâini pe Veri. îi spuse abia auzit:

— De fapt, sunt exact la fel cum e Leo când vine vorba de Lena. Nu vreau să ştiu.

*

Se duse la casa de bătrâni să le mulţumească celor două infirmiere care o îngrijiseră pe bătrână în ultimele clipe de viaţă.

Infirmiera de zi îi repetă ce-i spusese şi prietena ei farmacistă.

— E mai bine aşa. Mama dumneavoastră voia să moară. Rămânea cu bărbia în aer, cu privirea plină de groază.

Merse apoi s-o salute pe infirmiera de noapte care - slavă Domnului - nu-i spuse nimic, doar o îmbrăţişă.

în faţa hotelului din port, îl găsi pe Georges care era total pierdut: reprimându-şi spaimele, îşi făcuse curaj să vină în Bretagne pentru înmormântare.

Devenise un schelet. Era îmbrăcat cu grijă, în negru, cu pălăria lui de piele neagră pe cap.

— Du-te şi ia-ţi lucrurile, îi spuse ea.

— Nu.

— Vino să dormi acasă, îi spuse ea.

— Nu. Mă simt îngrozitor să fiu din nou aici, în sat. Dac-ai şti...

— Vino.

Georges dădea din cap că nu şi plângea încetişor. Ann Hidden se apropie de el. Luându-1 de mână, şopti:

— Prietene, am nevoie de tine acum.

Georges plecă să-şi ia geanta de voiaj.

— Thomas a venit la înmormântare.

— Cine l-a anunţat ?

— Eu, spuse Veri. A trăit cu mine. După plecarea ta, a venit de câteva ori. Nu era ceva cu adevărat sexual...

— Un pic, acolo, totuşi...

— Venea să plângă.

— îmi imaginam.

— Mă deteşti ?

— Te compătimesc.

— La drept vorbind, îmi plâng de milă singură.

Pietrele de pe plajă sunt de un cenuşiu închis. Apa care le spală de nisip şi le amestecă e galbenă. Se lasă noaptea. Marea se agită şi urlă necontenit. Ann închide obloanele ferestrelor dinspre plajă.

Coboară. Se duce să-l sărute pe Georges care e la parter. îl găseşte în salon. S-a culcat în patul mamei. Se uită la televizor.

— Ceva interesant ?

— Gunoi.

Georges bea un pahar de whisky. S-a cuibărit sub pături, la cald. Este în pijama. Râde.

— Curaj, îi spune el.

S-a înnoptat.

Ann iese din casă şi porneşte pe jos; poartă cizme, un impermeabil mare, galben, un fular din mohair împletit odinioară de doamna Hidelstein.

Merge pe malul mării până în port.

Se îndreaptă spre restaurant.

Suflă un vânt violent. Se-nvârtejeşte printre picioarele ei.

îl vede de departe. E deja pe chei, aşteaptă în noapte, se învârte de colo-colo nervos.

Bărcile, fără lumini, se ciocnesc între ele.

Nu se sărută. Ann o ia înainte. Păşind în faţa lui, se gândeşte: „Sunt cu acest bărbat care s-a stins brusc în creierul meu, într-o zi de ianuarie, la

Choisy-le-Roi“. Dar spune:

— Trebuia să intri în restaurant. E frig.

— Nu ştiam că vrei...

— Şi tu poţi să vrei, e foarte simplu.

Se aşază lângă fereastră. El n-o întreabă ce vrea să mănânce. Comandă melci şi limbă de mare doar pentru el. Cere cidru.

Ann alege o mâncare de crabi. Vrea să bea un vin alb.

El îi spune că vrea să vorbească.

Vorbi.

Nu fu decât o lungă văicăreală pe care Ann o lăsă să bâzâie lângă ea.

Nu răspunse nimic acelui bâzâit, dacă se poate spune aşa.

Se întrebă: Oare Thomas dorise vreodată ca ea să deschidă gura ? Să gândească ? Să trăiască ? Să spună ceva ?

Thomas spunea:

— Pe mobilul meu, nici un mesaj. Telefonul tău era mort. Un colet poştal găsit la birou, în rest nimic. Până şi geaca mea de piele, paltonul, costumele, cămăşile, totul dispăruse. Totul. N-aş fi crezut vreodată că cineva chiar poate să facă ce mi-ai făcut tu. Tot ce trăisem împreună nu însemna nimic. Nimic. Un fum înălţat la cer. Nu pot să-ţi spun cât de umilitor a fost... Deschid coletul poştal: nimic, nici un rând. Asta a început să mă macine. Am vrut să-mi văd de muncă, nu am putut. M-am dus la tine la editură. Roland mi-a spus că nu mai lucrai de la începutul lui ianuarie: am înţeles imediat că totul e pierdut. M-am dus şi m-am îmbătat. Faci un efort să înţelegi: nu mai contezi...

Nu ai contat niciodată. Nu ai existat. Te simţi ca un peşte pe uscat. Te sufoci şi nu pricepi nimic. E foarte crud pentru că e o moarte lentă. Cu fiecare zi muream încă puţin, în vid. Cu fiecare oră aveam mai puţin aer. Cu fiecare noapte spaima creştea. Totul, casa, femeia pe care o iubeam de şaisprezece ani, viitorul pe care mi-1 imaginasem fără să bănuiesc nimic, obiceiurile, serile petrecute împreună, nimic din toate astea nu mai exista... Şi nici o urmă nu dovedea că ar fi existat vreodată... Nu aveam nici un temei legal să mă plâng. Plătisem menajera, plătisem întreţinerea, plătisem atâtea lucruri pentru casă, plătisem concediile... Zadarnic. Casa era pe numele tău când am intrat în viaţa ta.

Thomas părea încântat de reproşurile pe care i le făcea.

Ann mânca fără să scoată o vorbă.

Se gândea: „Mai mult ca sigur că a făcut psihoterapie, de aia îi place atâta să-şi amintească*.

Retrăindu-şi viaţa, Thomas părea să revină la viaţă.

Mima.

— Vreau să bag cheia în broască. Nu intră. Mai încerc o dată. Imposibil. îmi cobor privirea: broasca e nouă. Simt că înnebunesc. Mai întâi, fac câţiva paşi înapoi pe trotuar. Ies pe şosea. Privesc casa. E casa noastră. Mă duc să-l caut pe lăcătuşul de alături. „Păi, broasca e nouă, domnule. Eu am schimbat-o. — Nu se poate! — De ce să nu se poată ? Nu e casa femeii care locuia în ea de ani de zile ? — Ba da. Bineînţeles. E a ei. Dar este casa în care trăiesc... — Regret, domnule, dar nu pot for-

ţa o broască pe care abia am instalat-o." Sun la vecini: „Aţi observat vreo mişcare în casa de alături ? — Da, domnule, s-au mutat. — Când, în weekend ? — Nu, domnule, săptămâna trecută, toată săptămâna. *Doamna* dumneavoastră era acolo. A fost vânzoleală, nu glumă. Noii proprietari ne-au vizitat deja, au vrut să-şi cunoască vecinii. Sunt din Bruxelles..."

Ann îşi întorsese capul spre fereastră.

îşi bea încet vinul privind portul, catargele, vilele în noapte.

— Am trăit trei luni de coşmar. M-am mutat într-o cameră de hotel care era confortabilă, dar pe care o detestam. Făceam tot posibilul ca să nu mă întorc seara acolo. Am început să beau. Eram înfricoşat de viaţa mea, de tine, de toate femeile, de gândul că am fost părăsit, şi chiar de mine însumi, un pic.

Ann încetă să mai privească portul. Se uită la el.

— Un pic, spuse ea.

— Eram sigur că nu ai plecat cu alt bărbat - şi poate că, în adâncul fiinţei mele, era senzaţia cea mai cumplită. Mă prindea ora două noaptea rătăcind pe străzile pustii, complet pustii. La serviciu mă descurcam pentru că-mi cunoşteam foarte bine clienţii, dar aspectul mă trăda. Puţin câte puţin, din cauza plânsului şi a băuturii, am început să am tulburări de vorbire.

Din cauza băuturii, spuse ea.Apoi îşi termină sticla de vin alb pe care-o comandase.

— Dar nu puteau să mă dea afară pe motiv de pronunţie dificilă sau de faţă obosită. Eu singur am vrut să plec la Londra, ca să nu mai văd Parisul. Am negociat. Asta e tot.

— Asta e tot. Şi Veri ?

El începu din nou să se justifice. Ann se ridică. Se întoarse acasă încet, mergând pe malul mării.

Capitolul XI

— Nu am mai fost aici de la nouă ani, Veri.

Georges îşi redescoperea ţinutul natal după aproape patruzeci de ani de absenţă.

— E totuşi locul în care te-ai născut!

Georges îşi punea grijuliu hainele negre pe pietrele plajei.

Rămase în slip.

Intră în valuri tremurând de frig.

— Veniţi şi voi, Veri! Ann!

— E nebun, murmură Veronique. O să moară de frig! Eu nu intru.

— Au trecut patruzeci de ani. E ultima oară, Eliane!

— E o nebunie, Georges!

— Poate că este. Dar eşti cam fricoasă pentru o fată care adoră apa.

Era cumplit de slab. înainta prin valuri. Vântul sufla împroşcându-1 cu spumă. Tremura de frig. Se întoarse spre Ann. O imploră.

-Hai! Vino!

— E prea frig, repeta Veri. Terminaţi cu prostiile.

Efortul lui era atât de nebunesc, că Ann se dezbrăcă la rândul ei.

— Scoate-ţi şi sutienul!

Îşi scoase sutienul. Rămase în chiloţii de bumbac. El îi întinse mâna ca să intre în apă. Intr-adevăr, aveau şase ani. El făcu trei mişcări de înot şi ieşi aproape imediat.

Ea înotă mai mult decât ar fi crezut. Apa nu era atât de îngheţată pe cât îşi imaginase.

Au făcut un duş. Veri îi aştepta în salon. Ann descria cina atât de inutilă, cu Thomas, din ajun. Georges îi spuse:

— Dacă aţi fi avut un copil aţi fi fost şi acum împreună.

— Probabil, îi spuse ea.

— Mai legaţi, spuse Veri.

— Mai nefericiţi, spuse Ann.

— Poate că nu, o contrazise Veri. Copiii îi transformă pe bărbaţii şi pe femeile care-şi închipuie că le dau naştere.

— Mai sociabili, în orice caz, spuse Georges.

— Mai dezamăgiţi, şopti Ann.

— Se poate mai dezamăgiţi ? murmură la rândul ei Veri.

— Mai puţin profunzi, mai puţin mândri, spuse Georges.

— Cu siguranţă.

Nu izbuti să stea în picioare, rămase aşezată, în primul rând de bănci, pe toată durata serviciului funebru. Preotul rostea fraze găunoase şi liniştitoare care o revoltau.

Rămase cu ochii închişi.

Urmă un prim rând de condoleanţe, după slujbă,

sub porticul bisericii.

Maică-sa ceruse să fie îngropată la patruzeci de kilometri de acolo, în cavoul mamei sale, în satul mamei sale.

Simţi mirosul dulceag de pământ răscolit. Ţărâna era adunată pe marginea vechii gropi deschise, lângă piatra de mormânt

.Cortegiul se puse din nou în mişcare. Dar mult mai puţin numeros.

Era un mic cimitir breton în jurul capelei, pe marginea drumului naţional.

Cisterne de lapte şi camioane cu legume treceau cu un zgomot asurzitor, încetinind ca să schimbe viteza în curbă.

Ann aruncă un pumn de ţărână. Urmă încă un rând de condoleanţe.

Preotul se apropie de ea. îi arătă cu mâna o maşină luxoasă oprită la marginea drumului.

Cineva dorea să-i vorbească.

— Cine ? întrebă ea.

Deodată ghici. Fu cât pe ce să cadă. Nu se întoarse.

— Nu vreau, spuse ea. Spuneţi-i că nu vreau.

*

Nu se putu abţine şi se întoarse. îl zări pe bătrânul care venea spre ea sprijinindu-se în baston, cu picioarele tremurânde. întorcându-i spatele, Ann începu să alerge. Ieşi din cimitir urlând.

PARTEA A PATRA

Capitolul I

Era un omuleţ mărunt, trecut de nouăzeci de ani. Avea un cap ca un măr mic, uscat şi zbârcit. Păr alb, co- liliu. Pieptănat pe spate, pomădat, dar tuns prea scurt, puţin hirsut. Ochi apoşi. Vorbea pe un ton sec. Nu voia să meargă în sat. Nu voia să revadă casa de pe plajă.

Un pescar vindea languste pe chei.

— Hai, vino, fata mea. Mi s-a făcut foame. Ştii, ador langustele.

Intrară într-un birt, nu departe de pescar. In sală era gălăgie. Se aşezară într-un colţ, lângă biliard.

Mai întâi, bătrânul îşi mâncă langusta, cu o lăcomie surprinzătoare.

— De ce n-ai păstrat numele meu ?

Ann face un gest de neputinţă.

— Ştii, ai scris piese foarte frumoase, spune el imediat.

Ann plânge.

— Tată, m-am întrebat de multe ori, tu ai luptat în timpul războiului ?

Bătrânul îşi luă paharul. Bău tot vinul din el.

— Nu. Toţi erau antisemiţi: comuniştii, cei din re-zistenţă, fasciştii, regaliştii. M-am ascuns. Aveam în cap o singură idee: să plec. Să pleci înseamnă să scapi. Aşa am fost toată viaţa. Aşa sunt eu. Fug.

— Ştiu.

— De ce spui asta ?

— Pentru că şi eu fug mereu, la fel ca tine.

— Da, am fugit. Voiam să mai trăiesc un pic. Cu muzica poţi să câştigi o bucată de pâine, oriunde. Cât timp vor fi înmormântări şi nunţi. Ce fac eu se cheamă lău- tărie. Tu însă faci muzică.

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Dar nu mai contează, dacă te gândeşti la rezultatul final. Muzicienii ca tine sau ca mine pot cerşi un bănuţ la orice colţ de stradă de pe pământ.

— Pot să-ţi iau o ţigară ?

— Da.

Luă o ţigară din pachetul de Lucky. Spuse:

— Doar lucrul de fiecare zi m-a ajutat să scap de depresie, întotdeauna. Ceea ce m-a ţinut cât de cât pe linia de plutire în viaţă a fost munca meticuloasă cu care mi-am ocupat orele. Dar ce zic eu „orele" - pentru fiecare *jumătate de oră* a trebuit şă înfrunt timpul!

— Atunci într-adevăr sunt fiica ta.

— Ai fi într-adevăr fiica mea dacă ai fi la fel de singură cum am fost eu, întotdeauna.

— Ce te face să crezi că nu sunt ? Ce ştii tu despre mine ? N-ai vrut să ştii niciodată.

— Nu ţipa! Nu suport asta!

— Fac ce vreau. Ţip dacă vreau. Spun că ar fi trebuit să rămâi. Puteai să rămâi. Ai fi putut să rămâi. Ai fi putut măcar să dai un semn de viaţă. Să faci ca toată lumea. Să n-o laşi pe mama fără nici o veste. Să trimiţi o felicitare de Crăciun! Sau de Thanksgiving! Sau de Rosh ha-Shana!

— Iţi aminteşti de Rosh ha-Shana ?

Ann nu-i răspunse la întrebare.

— Vreau să zic: să te porţi ca oamenii normali!

— Nu. Nu. Nu ai dreptate. în toată viaţa, n-am cunoscut niciodată oameni normali, fata mea.

— Spui prea des „fata mea[cc] unei persoane pe care n-ai văzut-o niciodată.

Bătrânul continuă:

— Nu există iubire, deloc. Nu există existenţă normală.

— Asta da, pot s-o înţeleg.

— Ai încă multe lucruri de înţeles, *fata mea*.

Dar Ann simţea în urechi un ţiuit ciudat. Nu mai intra nimic în ea. Părea că o frământă o durere pe care trupul ei nu o mai cunoscuse niciodată până atunci.

Tatăl şi fiica merg pe dig.

— Vezi, sunt bătrân, dar merg. Am mers mult, întotdeauna. îmi place să merg mult, în fiecare zi. Când merg, amintirile cele mai vechi îmi revin. Am cunoscut totuşi un pic de fericire, când eram foarte mic.

— Eu nu.

— Aveam nişte bunici tăcuţi şi frumoşi. încerc pesemne să-i ajung din urmă, de asta merg. însă va fi din ce în ce mai greu.

— Şi eu merg mult, ca tine, în fiecare dimineaţă, în fiecare zi, în toate zilele.

— Merg, dar rareori văd ceva în jurul meu. Văd locurile pierdute, întruna. Văd liceul. Văd puţin harta geografică în culori, dar mai ales, în curtea de recreaţie, văd cele două cabine de lemn ale

closetului, gaura lor puturoasă. Când ajungeam la şcoală, ne atârnam paltoanele lângă sobă, pe un cuier-pom din fier. Mirosea a ploaie, a transpiraţie acră de băieţi tineri. Colegii mei de clasă au murit cu toţii. Am căutat pe Internet. De asta sunt aici. Am supravieţuit doar doi. El şi cu mine. Da, trebuie să-ţi spun: pentru el sunt aici. Nu pentru tine am venit, îţi dai seama.

— îmi dau seama.

— N-am părăsit niciodată timpul acela. Am fugit, dar n-am părăsit niciodată pământul acela absurd. Lucram înfofoliţi într-un şal.

— înseamnă că eu nu m-am născut niciodată ?

— Te-ai născut, dar eu n-am mai fost acelaşi după naşterea ta, după moartea fratelui tău.

— Tată, te rog să taci. Cred că mă faci să sufăr.

— Atunci mă opresc. Nu vreau să suferi. Noapte bună, fata mea. Să mergem la culcare.

Ann îl întreabă cu o voce ezitantă:

— Nu vrei să dormi acasă ?

— Nici nu mă gândesc. Urăsc casa aia. Mă întorc la hotel.

— De fapt, tu ce vrei ?

— Să te învăţ ceva folositor, acum că maică-ta a murit.

în camera lui de hotel:

— Seara, în Bretagne, în faţa mării, mă întorceam acasă cât mai târziu posibil. Soţia mea catolică era mereu furioasă. Tu plângeai tot timpul. Fratele tău, bietul de el, gângurea în leagănul lui, agitat din cauza iodului. La orice oră din noapte, întindea mâinile şi scâncea să-l iau în braţe. Din păcate

pentru el, mirosea îngrozitor, şi în plus sunt prea muzician şi sunt prea evreu, nu suport ţipetele. Pentru mine, ţipetele înseamnă locul de unde am plecat. înseamnă războiul. Oraşul acela breton era atât de mic, atât de catolic, atât de prudent, atât de vigilent, atât de atent la orice mişcare. Eu eram total străin printre ei. Maică-ta, tu, frăţiorul tău, voi nu puteaţi umple golul acela. Eraţi prea vii, într-un anume sens.

— îţi dai seama ce spui ?

— îmi dau perfect seama ce spun. Cel mai rău, vezi tu, ar fi să te mint, să pretind că am plecat în America să fac avere, sau să trăiesc fără griji, în braţele altei femei. E adevărat, trăiesc la Los Angeles, sunt bogat, fac lăutărie, iar acum că maică-ta a murit o să mă pot recăsători, însă atunci, pe vremea aceea, îi trădasem cumplit pe morţi - înţelege-mă, vorbesc de morţii adevăraţi - însurându-mă cu ea. Nu era vina ei. Datorită ei aveam acte. Trăiam. îmi era cald. Mâneam. Dădeam lecţii de muzică. Mă luptam cu vântul mergând pe bicicleta mea, cu şapca înfundată pe cap, să le dau lecţii de pian, pe ici pe colo, bretonilor. Şi toată lumea ţipa în jurul meu.

— Tată, Nicolas era un sugar, eu eram un copil.

— E drept. Nicolas era un sugar. Tu erai un copil. Maică-ta era o soţie bretonă pioasă, văicăreaţă, foarte drăguţă, bucătăreasă excelentă, catolică fervent ă. Chiar aşa.

— Şi atunci ?

— Atunci chestiunea e că nu de un sugar, sau de un copil, sau de o văicăreală catolică, sau de o bucătăreasă excelentă aveam eu nevoie.

în holul de la intrare:

— Vezi tu, nu cred că vidul poate fi umplut cu tânguiri. înţeleg de ce întrerupi atât de brusc toate piesele tale.

Bătrânul tăcu.

— Ştii, te admir. O fotografie de-a ta m-a făcut să înţeleg tot. Cumpăr tot ce compui. îmi place mai ales al doilea disc pe care l-ai înregistrat.

— Ai fi putut să mi-o spui. Să dai un semn.
A, nu..

— .Te rog, nu mai vorbi. Lasă-mă să plâng.

— Păi da, se vede că eşti franţuzoaică! Se vede că eşti fiica maică-tii! Atât de catolică! Dai apă la şoareci toată ziua!

Capitolul II

Ann izbucni în râs.Marea era ca-ntotdeauna, zgomotoasă, verde, violentă. Reveniseră cu maşina lui Veri, un 4x4. In curtea din spatele farmaciei, vântul dărâmase toate scaunele, împin- gându-le în uşa garajului. Cinaseră la iuţeală (calcan rece, salată). Veri venise cu ei în maşină.

— N-am văzut niciodată valuri atât de înalte spărgân- du-se pe nisipul negru, spuse Georges.

— Nu-ţi mai aminteşti tu, îi spuse Veri.

— Georges îşi aminteşte din ce în ce mai puţin, spuse Ann.

Valurile oceanului treceau săltând peste scară, urcau în grădină. înconjurau arbuştii de hortensia. Veneau să spele tencuiala de pe faţada casei.

Cu picioarele vârâte în cizme, Ann privea casa aceea prea mare pe care hotărâse s-o scoată imediat la vânzare, cu ajutorul lui Veri. Cum oare putuse maică-sa, o viaţă întreagă, singură, să suporte toate aceste camere, toată această violenţă a vântului şi a mării, toate corvezile acelea absurde ?

în acest timp, în Statele Unite, în oraşul Los Angeles, soţul ei îi aştepta imperturbabil moartea ca să se poată recăsători.

în această vilă imensă, fuseseră atât de nefericite, atât de singure.

Se întoarse o ultimă oară ca să contemple marea furioasă printre perdelele de in brodate de la ferestre.

Brodate una câte una de mama ei, în singurătate.

Deschise obloanele ferestrei.

Vuietul asurzitor al oceanului năvăli în salon.

Mama trăise toată viaţa în zgomotul nesfârşit al oceanului. Viaţa ei de mamă părăsită de băieţelul ei. Viaţa ei de femeie părăsită de soţ. Ţinută la distanţă, tot restul zilelor sale, de fiica ei.

Ann privea cu spaimă tulpinile de hortensii înecate în resturi de spumă, marea scară ce cobora în spirală pe plajă.

Valurile nopţii se retraseseră, lăsând în urmă treptele lucioase.

Nisipul devenise maroniu ca frunzele arborilor.

Departe în faţa vilelor, pe dig, sta ghemuită cu genunchii la gură, în mirosul de cauciuc al cizmelor, în vânt, pe nisipul jilav al mareei.

Doar atunci când sta aşezată - sau ghemuită - pe malul mării, doar atunci muzica ei dispărea.

Putea petrece ore-n şir în faţa valurilor, în larma lor, înghiţită de ritmul lor şi de întinderea cenuşie, din ce în ce mai zgomotoasă şi imensă. Nu numai muzica şi-o pierdea acolo, ci până şi amintirea vieţii ei, până şi sentimentul de a avea un trup.

Se întoarse cu trenul, împreună cu Georges, în

trenul care-i aducea în gara Paris-Montparnasse (apoi în trenul ce-i aducea de la gara Lyon la Teilly), Ann
Hidden nu putu citi nici o revistă dintre cele pe care le cumpărase în gară.

Georges citea un roman. Degetele lui, destul de păroase, erau subţiri ca nişte cleşti de crabi.

în Bourgogne, mergeau chiar mai greu decât în Bretagne. Covoare mari de frunze moarte acopereau solul. Se lipeau de pavaj. Se lipeau de tălpi.

în noiembrie, Ann lunecă pe nişte frunze de castan şi îşi scrânti glezna. Dar mirosul degajat de frunze atunci când căzu cu faţa în ele era mai minunat chiar decât acela, atât de înţepător, al mării.

Şchiopătă mai multe zile în celălalt miros, îmbătător şi acela, al frunzelor arse în butoaiele de tablă plasate în cele patru colţuri ale cheiului cu tei.

Apoi, în ceaţa de sfârşit de noiembrie, abia se mai văzură unul pe celălalt.

Căzând, Ann se lovise atât de rău că timp de vreo douăzeci de zile nu mai putu ieşi din casă. Georges o îngrijea. într-o seară îi spuse că erau cele mai frumoase zile pe care le trăise pe lume după moartea lui Eric. Ann îşi petrecea timpul lăsându-se răsfăţată. Nu vorbea mult. îşi petrecea după-amiezile în sunetul atât de delicat al pianului Erard.

Lui Kraus nu-i plăcea decât Gluck. Cânta tot ce scrisese Gluck - şi nimic altceva. îl transpunea pentru pian. îl fredona tot timpul.

Viaţă total devotată.

Viaţa ei semăna acum cu viaţa lui Kraus.

Georges venea s-o asculte lucrând - reducând - la pian.

Apoi, la ora şase, Georges aprindea focul în cămin. Iar când intra în bucătărie să pregătească cina, Ann venea să se aşeze în faţa focului de lemne şi să citească.

Să refacă singură contactul cu bătrânul trup cald,
mireasma sublimă,
braţul care duce, ţine şi leagănă,
sunetul care liniştește.
O canapea imensă pe care trupul se face ghem,
un cămin mare în fundul camerei, cu gura
întunecată, în care focul urcă,
un prăjitor de pâine, fructe, flori, un ghiveci cu lavandă ţinut în casă vara ca şi iarna, ca să poţi strivi în mână florile, deodată,
un fotoliu comod lângă fereastră, dar ferit de
razele fierbinţi ale soarelui, un picup.

IV

Georges se oprea, cu tirbuşonul în mână. îşi contempla prietena. Ea căuta o partitură. Obrazul ei se afla exact deasupra lămpii. Bărbia, obrajii erau luminaţi. Era o frumuseţe.

*

Ann era cufundată în muzica lui Jiri Benda.

Medeea lui Benda îl vrăjise total, odinioară, pe Mozart.

Particularitatea pieselor lui Ann Hidden consta în întreruperea lor subită. Nu exista sfârşit - ci o bruscă

tăcere care părea nepregătită şi care venea în momentul cel mai nepotrivit, în momentul cel mai dureros, când aşteptai urmarea cel mai mult. Pe vremuri, la Bagdad, la capătul nopţii, în întunericul dinaintea zorilor, Şehere- zada nu dezvăluia nici ea sfârşitul povestirii. Acesta cel puţin era argumentul destul de enigmatic pe care îl folosea Ann Hidden când i se reproşa brutalitatea acestor întreruperi.

*

Compoziţiile ei erau dificile. Publicul larg nu le aprecia. Avea însă admiratori fanatici. Destui ca să-i permită să trăiască din munca ei. Admiratorii aveau senzaţia că muzica ei le merge la inimă. îi scriau scrisori. De fiecare dată când le recitea, era adânc tulburată. Preţ de o oră-două, ideea că muzica ei însemna atât de mult pentru unii îi umplea sufletul de gratitudine. Uita însă foarte curând de existenţa lor.

în decembrie, se făcu foarte frig. Soarele autumnal strălucea ca un gălbenuş de ou.

Cerul era superb - de un albastru mult mai palid decât cel din Italia.

în Bourgogne începea iarna.

Pe jos, ultimele frunze moarte scârţâiau sub paşi, din roşii devenite negre. Aburi uşori ieşeau din nările oamenilor şi începeau a pluti în jurul gurii. Câinii îşi târau şi ei răsuflarea la nivelul solului. O lumină sură le fixa umbra, întipărind-o pe pământ mai mult decât pe cea a oamenilor.

Capitolul III

Deschise fereastra spre terasa plină cu cactuşi. De unde se afla, Ann Hidden vedea o mare parte din Los Angeles. Refuzase să asiste la căsătoria care avusese loc cu vreo zece zile în urmă. îi mai spusese tatălui - când îi telefonase din aeroport - că nu dorea să fie prezentată femeii care o înlocuia pe mama ei.

O servitoare tânără o poftise în living. Bătrânul ei tată, minuscul, cu părul lui alb, scurt şi ţepos, sosi - puţin nesigur pe picioare, dar fără baston - ţinând în mâinile întinse o superbă orhidee albă pe care i-o oferi.

Ann îi mulţumi.

Surâsul lui era puţin forţat.

în timp ce Ann ţinea în mână orhideea albă dăruită de el, bătrânul îi arăta deja, cu mâna, pianul, un Yamaha negru, imens.

— Dar de ce ?

El îşi desfăcu braţele a neputinţă.

— Vrei să ne luăm adio ? murmură ea.

El înclină din cap.

Era clar, nu izbutea să vorbească.

— Ne luăm adio, *deja* ? repetă ea fără să-i vină a crede.

îi scăpă un suspin. Emoţia este contagioasă. Nu se
putu stăpâni. O podidiră lacrimile. Plânse o vreme cu nasul în orhidee.

— Tată! spuse ea.

Bătrânul era stingherit.

Ea puse floarea pe dale, direct pe dale, lângă uşa glisantă a livingului, pregătindu-se de plecare.

Nu şi-au spus mare lucru.

După un moment de tăcere, ea întrebă:

— Tată, nu înţeleg. De ce nu trebuie să ne mai vedem ?

— E prea dureros, spuse el. Apoi, noua mea soţie e foarte mâhnită că o respingi fără măcar s-o cunoşti.

îşi promiseră atunci că nu se vor mai revedea niciodată.

Bătrânul nu-şi băuse nici jumătate din paharul de vin.

— Cântă, îi spuse el arătându-i pianul.

— Am putea cânta puţin împreună, îi răspunse ea.

— Tu transpui totul ?

-Da.

— Şi eu.

— E darul nostru.

— Misail era la fel.

— Cine era Misail ?

— Mihail. Pe tatăl meu îl chema Mihail. Mama îi spunea Misail. E singura amintire pe care-o păstrez despre ea. Aud acest nume, din când în când, ca

un murmur, în mine. Cum se spune în franceză ?

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă. Am putea transpune la patru mâini un trio de Haydn, unul dintre cele care sunt pe măsuţă.

— Să mergem.

Ann căută partitura.

Deschise partitura pe pianul Yamaha.

O citiră stând alături, în picioare.

Se aşezară alături pe banchetă, în faţa pianului.

Ann tremura de durere.

închiseră ochii.

Cântară.

Capitolul IV

Râul Yonne îngheţă. Era un ger cumplit. Ţevile de apă au crăpat. Afară, totul era acoperit de gheaţă. Pe străzi nu puteai să mergi nici pe jos, nici cu maşina. Doar pe strada cu magazine şi pe pod se presăra nisip în fiecare zi, însă chiar şi aşa era riscant şi foarte mulţi cădeau. Georges îşi petrecea tot timpul în pat - şi-l mutase în faţa căminului. Totul duduia - încălzirea cu gaz, radiatoarele electrice, căminul dar tot nu se făceau mai mult de paisprezece grade. Cerul era de un cenuşiu închis. Lumina la fel.

Camera de la etajul casei cu iederă, atunci când Ann locui în ea cu adevărat, se dovedi extrem de propice pentru lucru.

Nu vedeai decât apa. Nu auzeai decât raţele şi ţipetele răguşite ale lebedelor. O cameră curată, foarte luminoasă, toată în alb, cu un pat mic şi alb,

cu o măsuţă albă pe care îşi punea computerul (dedesubt ţinea imprimanta cu care putea printa orice partitură pe care dorea s-o descopere ori s-o recitească), o noptieră albă din plastic, cu trei sertare, plină cu caiete şi cărţi, cu creioane, gume, carioci, creioane de şters, foarfeci, role de scotch.

Lucră mai mult decât o făcuse vreodată până atunci.

Şi chiar, adesea, compunea. Simţea ceva urcând în ea, o muzică pe care-o dedica obrajilor rotunzi ai unei fetiţe cu care îi plăcea să se trezească şi să discute.

încăperea de jos era mult mai dezordonată. Se aflau în ea biblioteca, un CD-player, pernuţe, ghivece mari cu plante vii sau moarte în colţuri, o oglindă veche, imensă - dar Ann abia dacă trecea pe acolo. îndată ce-şi termina lucrul în „căsuţă", în minuscula ei „komponier-häuschen", se ducea să stea cu Georges în casa cea mare.

La ora ceaiului, ca într-un ritual, mergea să cânte în salonul casei lui Georges.

Nu cânta pentru ea. Cânta pentru Georges. Cânta ca să se odihnească după ce obosea compunând, căci compunea din ce în ce mai mult. Şase luni cântă piese de Kraus în felul în care şi-l imagina pe Kraus cântând Gluck. Şase luni cântă Schobert aşa cum îl cânta Mozart pe Schobert. (Şase luni cântă Haydn cum îl cânta Radnitzky pe Haydn.) îşi imagina că era o muziciană din Vechiul Regim. Muzica ei era cântată de trei-patru aristocraţi nebuni. Piaţa mondială a muzicii era total invadată de varietăţi gregare, comunitare, naţionale, religioase (Georges spunea: cântece popopulare, papatriotice, pipioase). Rămâneau

singuraticii, ateii, nebunii, marginalii, păsările.

An die Musik, Pentru muzică.

An meine Klavier, Pentru pianul meu.

Ann ţinea în mâini o piatră neagră, plată, culeasă de pe plajă.

Se spune că pânza de păianjen, în funcţie de întinderea, de forma, de rezistenţa, de capcanele, de frumuseţea ei, îşi ţese, chiar în ultima clipă, păianjenul ce-i este necesar.

Operele îl inventează pe autorul de care au nevoie şi construiesc biografia ce i se potriveşte.

Muzicologii scriau studii sofisticate despre operele ei atât de scurte, atât de efemere. în realitate, muzica ei era marcată, simplu, de suferinţă.

Era o durere foarte simplă.

Era durerea fără leac ce constituie fundalul zilei pe care-o descoperi.

Discretă, ea se învârtea în cerc - un cerc care se transforma brusc într-un abis ameţitor amintindu-şi de umbră.

Era peste tot cu muzica ei din ce în ce mai stranie.

Ii chema pe cei pe care-i pierduse.

Pianista Magdalena von Kurzbock era lângă Haydn la ultimul lui concert, în 1808.

Ann Hidden îi publică lucrările - sonate, triouri -, nicicând interpretate, sublime.

Exista poate un motiv pentru alegerea acestei opere, dar care nu a fost dezvăluit.

Ann nu părea să-l perceapă. Spunea:

— Se întâmplă că Magdalena von Kurzbock avea plăcerea să transmită. Ni l-a transmis pe Haydn. La fel şi mie - îmi place să transmit ceea ce a fost uitat.

De asemeni, îi declară unei ziariste americane:

— în lumea în care trăiesc albinele, lucrătoarele îşi schimbă funcţia pe măsură ce îmbătrânesc. în primele zile au grijă de curăţenia stupului, apoi hrănesc puietul, apoi, în a doua decadă a metamorfozei lor, produc ceară, apoi, în sfârşit, devin culegătoare până la moarte. îmbătrânind, am devenit culegătoare.

Compuse piese din ce în ce mai bizare, din ce în ce mai scurte, pline de lungi tăceri cu tresăriri ritmice, adăugând un soi de cruzime tristeţii ce caracteriza tot ce făcea.

Hugo Wolf nota, uluit, pe partiturile lui, ora şi ziua când apăreau elanurile creatoare. Ora opt, duminică 5 iunie, în camera mea.

Luni, 12, la ora treisprezece treizeci, mergând prin pădure.

Ann Hidden:

— Muzica se compune în mine fără instrument, stând în picioare, cu capul drept, în gura încleştată,

în tot spaţiul părţii de sus a trupului. La fel ca orgasmul, muzica vine exact în creştetul capului. Tot ce este compus în faţa unui instrument, sau cu ajutorul unui instrument, sau pentru un instrument, ascultă de ceea ce poate ieşi pe acel instrument, e atras de el şi nu mai este muzică. Trupul e neglijat. Nu e decât o performanţă a instrumentului. Orice instrument te fură. Până şi vocea, gândită ca atare, concepută ca arie cântată, atrasă de ea însăşi, te fură.

De îndată ce afară se făcea frumos, Ann ieşea să se plimbe.

La sfârşitul dimineţii, întorcându-se de la brutărie, Georges o găsea rezemată cu spatele de zidul cheiului, aplecată înainte, cufundată în ideile ei, absorbită încă de ceea ce lucrase în acea dimineaţă, fără să-i vadă pe inşii care făceau jogging, care treceau prin faţa ei gâfâind.

Nu-i remarca nici peste o oră, când ei treceau la nesfârşit, din ce în ce mai dolofani, din ce în ce mai împuţiţi, roşii, asudaţi, extatici, îngrozitor de urâţi.

Când Ann se întorcea acasă pe malul râului, Georges îşi dădea seama imediat după urmele de pantofi uzi lăsate de Ann pe dalele de gresie.

Georges căra lemne. Sau o stropitoare. Sau un ciocan, o sârmă, un cui. Sau umbla de colo-colo cu un foarfece de grădinar în mână.

Mormăia:

— Capelmaistrul aşteaptă să fie servit cu lemne de foc, cu grog, cu lumânări.

Georges se făcuse slab ca un ţâr. îi căzuse tot părul. Din cauza medicamentelor pe care le lua vorbea cu o voce tărăgănată, înceată, evanescentă, ceţoasă.

— Eliane, aş vrea să accepţi să împărţim într-un mod mai oficial, mai demonstrativ, ultimele momente ale vieţii mele. Eu personal m-aş bucura enorm să fii, în ochii *tuturor* , ceea ce am mai scump pe lume. Pe urmă voi pleca.

— Las-o baltă, Georges. Iţi mulţumesc, dar te simţi mai bine. Sunt lângă tine.

— Eliane...

— Termină, Georges. Deschide ochii: sunt aici. Sunt cu totul aici. Trăiesc aici. Acum îmi plătesc şi impozitele aici. Trăim alături. E foarte bine aşa.

îi explica:

— Nu mai vreau să primesc nimic de la nimeni. Nu mai vreau să aştept nimic de la nimeni. Nu mai vreau să depind de nimeni.

— Eşti prea orgolioasă. Eşti nesuferită. Vreau să spun, Ann...

-Da.

— Nu eşti drăguţă cu mine.

— E adevărat. Mi-o spuneaţi tot timpul, Veri şi cu tine, când eram mică, la şcoală. Iar acum, de trei ani încoace, îţi pierzi timpul tocându-mă la cap din nou.

La cei cincizeci de ani ai lui, putea rămâne bosumflat ca un copil, trei zile la rând. Avea atunci

privirea piezişă, gura strâmbă, sprâncenele încruntate.

Se spune că, într-o simbioză, cele două organisme îşi dăruiesc reciproc ajutor şi hrană.

Ajutor şi atenţie în primul rând.

Hrana în al doilea (Georges ar fi pus-o mai curând pe primul loc).

în simbioză, fiecare îl exploatează irezistibil pe celălalt, proporţional cu ceea ce îi dă în schimb. Dacă, întâmplător, unul încearcă să-l domine pe celălalt, el îşi sufocă partenerul. Dacă-1 înfometează celălalt, moare el.

Simbioza nu defineşte nici măcar un echilibru. E un conflict extrem de instabil - ca vremea pe cerul din Bourgogne.

Doar căutarea egalităţii, nicicând obţinută, imposibilă, venind, dispărând, revenind iar şi iar, o face să palpite, o face să trăiască.

începură să-şi ghicească gândurile rostite doar pe jumătate.

Apoi şi le ghiceau şi mai rapid. Se înţelegeau după ton. Şi chiar mai înainte: de îndată ce deschideau gura, de îndată ce se pregăteau să deschidă gura. Se înţelegeau după promoroaca de pe buze, iarna. După miros. După nelinişte. După suspin.Trăiau atât de împreună, că nici nu-şi mai vorbeau.

Ann nu mai era tânără; în trupul ei, viaţa se făcea tot mai lăuntrică. înfofolită în zece şaluri, chipul ei ascuţit lumina ca un bec.

Georges spunea (de parcă ar fi fost mai limpede):

— Ceva inexprimabil i-a fost dezvăluit acestei femei: acel ceva îmi luminează viaţa.

îmi amintesc că Ann îi spunea Giuliei (când trăia cu ea şi cu Magdalena în vila cea lungă pe care o închiriase deasupra mării):

— Când eşti copil, fiecare parte a trupului pe care îl iubeşti emite o lumină. Nimic nu vine încă pe deplin din lumea solară. Lumina vine din inima copilului.

Capitolul V

La Milano.

Deschise încă o dată uşa vitrată a liftului din lemn exotic. Uşa apartamentului era întredeschisă. O deschise. O închise după ea. Rămase în holul de la intrare, intimidată, la fel ca în adolescenţă.

Salonul era gol; pianul era închis; perdelele erau trase.

Ieşi din încăpere.

îl găsi în sufragerie - stătea fără să facă nimic lângă masa cea mare şi neagră. Se întoarse cu faţa spre uşă, o măsură cu privirea. Ochii lui o înspăimântară. Părea nebun. Apoi el o recunoscu şi chipul bătrân se lumină. încercă să se ridice.

— Nu vă mişcaţi! Nu vă mişcaţi! strigă ea repezin- du-se spre el.

Ajunsă lângă el, se aplecă, îi luă mâinile.

Buzele şi vocea bătrânului tremurau.

— Micuţa mea Ann, îi spuse el. (Vorbea în engleză.)

încercă să-şi dreagă vocea, să-şi regăsească vocea de

odinioară:

— Micuţa mea Ann, îmi faci o mare bucurie că vii

să mă vezi.

Ann privea în jur. încăperea era neschimbată. Joasă, lungă, prost luminată şi mai goală decât în urmă cu cincizeci de ani. Rareori fusese primită aici. Grinzile erau la fel - aparente, întunecate, apăsătoare. Căminul gol - iar deasupra lui un crucifix negru. Nici o altă imagine. Aceeaşi tăcere. Aceeaşi violenţă.

Era o vreme cenuşie şi caldă. Când coborî din avion, zări la câţiva metri un păstor în burnuz galben, sprijinit într-o cârjă, şi care o privea cu indiferenţă.

Trei-patru capre păşteau iarba cenuşie, ceva mai departe, pe pista de aterizare.

Ii dădu geanta de voiaj şoferului care se apropiase de ea cu paşi mărunţi şi rapizi. Timp de mai multe ore, trecură prin bidonville-uri. Apoi se pomeni într-un salon superb. Acordorul negru lucra încă la vechiul Pleyel din secolul al XIX-lea.

în Australia.

Memoria ei nu funcţiona prea bine în timp, dar era intensă în clipa prezentă.

Era foarte simplu: de îndată ce bea un pahar de vin, uita totul.

Seara uita totul.

în răstimpul cât interpreta, cât înregistra, înceta să mai bea. Inversa ritmurile cotidiene. După căderea nopţii, rămânea în cameră. Citea. Nu conta felul partiturii: piesă pentru orchestră, pentru orgă, cvartet, trio, lied. Memora foarte repede. Lăsa jos

partitura.

Cu ochii deschişi, în faţa peretelui gol (sau pe care îl despuia de tablouri, de fotografii, de gravuri) al camerei de hotel sau al cabinei, îi contempla în vid imaginea panoramică.

Foarte concentrată, foarte dreaptă, cobora cu grijă - ca să nu piardă nimic din viziunea ei - în sala de concert, sau în studio, mergea la piane.

înregistra pe două Steinway foarte diferite - ziua şi noaptea -, cu sunet grav, cu clape profunde, extraordinare.

Se aşeza şi, cu mâinile ridicate, făcea o pauză lungă. Apoi, deodată, cânta.

Tot efortul de concentrare se făcea în cabină. Tehnicienii erau pregătiţi, aşteptau. Ann cobora. înregistra din prima.

La Sydney, dormea în apartamentul lui Warren. Ann Hidden îi explica lui Warren:

— Se pare că, în somn, controlul trupului e preluat de cel mai vechi dintre cele trei creiere ale noastre. Noaptea, mâna dreaptă îşi pierde îndemânarea. Mâna stângă devine iarăşi abilă. Un pianist care e şi compozitor are tot interesul să înregistreze la ora când ar trebui să doarmă. Stânga irupe. în acelaşi timp, degetele până atunci dominante ale mâinii drepte îşi pierd suveranitatea.

Altă dată, îi spuse unui ziarist japonez care venise să-i ia un interviu:

— Klee, pictorul, îşi impunea să deseneze cu mâna stângă în timpul zilei ca să fie stângaci şi copilăresc, imprevizibil. Eu cânt la ora când mâna stângă e regină. La ora aceea, partitura nu mai e

decât un vis ce defilează după un ritm pe care nu-l stăpânesc.

înainte de fiecare concert, trebuia să-şi impună o asceză care puţin câte puţin îi făcea viaţa imposibilă. Limita această asceză la perioadele de înregistrări pe care le grupa şi la care nu se înhăma decât o dată la doi ani. Luni de-a rândul, refuza orice invitaţie, seara. Se culca la ora douăzeci şi două fix, se trezea la ora patru fix, avea

grijă să nu moţăie sau să viseze în timpul zilei. Numea asta „a elibera mâna stângă".

Waren îi spuse:

— Aici, aborigenii numesc asta: să te întorci la Timpul Visului.

îşi scoase cheia. Intră în studioul de înregistrare. Era gol. Mirosea a tutun. întrerupătoarele de lângă uşă nu funcţionau. Curentul era, se pare, întrerupt de la contor. Ann păşi cu prudenţă în întuneric, printre firele, cablurile, transformatoarele înşirate pe jos. în faţa peretelui din fund, pe scenă, la piciorul celui de-al doilea Stein- way, îşi regăsi poşeta (era mai curând o sacoşă mare din cauciuc negru). O deschise. Scoase din ea micul „talis- man al Lenei". Nu era decât o piatră plată culeasă de pe plajă. Ann închise poşeta, şi-o puse pe umăr, urcă din nou scara. înseninată. Plecă din nou.

Capitolul VI

Trecuseră doi ani. Ann reveni la Ischia s-o vadă pe bătrâna Amalia care-i scrisese. O rugase discret să vină.

Bătrâna muri - ca să spun aşa - cu mâinile în mâinile ei.

L-a reîntâlnit atunci pe Filosseno.

A tras la un hotel din San Angelo, care se găsea la şase kilometri de ferma de la Cava Scura.

Nu s-a dus în celălalt capăt al insulei, să revadă casa cea lungă cu acoperiş aproape albastru, construită odinioară pentru mătuşa prietenei sale.

în octombrie, marea era violetă.

Când marea a devenit violetă, toţi vilegiaturiştii au dispărut.

V?

în noiembrie, marea a devenit pământie. Valurile s-au înălţat. Vilele de pe ţărm s-au golit. Pintenul stâncos şi insula au fost învăluite în ceaţă. Pe acoperişurile caselor din vale s-au ivit fumuri ce s-au amestecat cu ceaţa. Armando a plecat şi el. Pe urmă Jovial Senile. Kropot- kina a plecat.

Rămâneau ţărani, marinari şi fructe.

Ann se duse la Napoli, la operă, să vadă o reprezentaţie cu *Paride ed Elena* de Gluck.

— *Ah, che leggo*! cânta ea, un refren ce răsuna în ea la nesfârşit.

Stătea pe scara teatrului San Carlo în întuneric.

îşi aprinsese o ţigară. Vru să arunce chibritul pe jos. Nu îndrăzni. Puse chibritul între degetul mic şi inelar.

Ţigara o ţinea între arătător şi degetul mare.

Muzicianul, care avea un cap de om tânăr (deşi chelise), coborî şi el scara operei.

O privi pe Ann Hidden, neclintită pe treapta ei, învârtind chibritul şi ţigara în plină lumină, jucându-se cu ţigara ca şi cum ar fi cântat la pian.

Muzicianul se apropie.

— Vreau totuşi să-i spun zânei mele bună seara.

— O, salvatorul meu!

Se îmbrăţişară.

— Te-ai întors pe insulă ?

— Acolo stau, spuse Ann.

— L-ai revăzut pe Leonhardt ?

— Nu ştie că sunt aici.

Atunci Ann Hidden îi luă mâna lui Charles Chenogne şi îl întrebă cu un soi de febrilitate:

— Ea unde e ? Ai mai văzut-o ?

— Juliette s-a mutat la Montreal, spuse el. Asta e tot ce ştiu.

Ann îi strânse braţul fără o vorbă şi se îndepărtă.

Poate ar fi trebuit s-o întrebe dacă vrea s-o ducă acasă cu maşina, dar gândul acesta nici nu-i trecu prin minte. O privea cum dispare. îmbătrânind, Ann nu era mai vorbăreaţă decât înainte.

El ieşi să-şi caute maşina pe străduţele din apropiere.

— Duşul nu mai funcţionează!

Georges era în faţa ei, gol, ascunzându-şi sexul cu prosopul. Părea pierdut. O privea pe Ann cu speranţă. Ca şi cum ea ar fi fost cel mai grozav *instalator* din lume.

— Duşul nu mai funcţionează, repetă el abia auzit.

— Sunt nişte ulcioare în bucătărie, spuse ea.

Apoi adăugă:

— Sau furtunul de stropit grădina.

— Da, cu furtunul o să meargă mai repede.

Ann îi ţinea furtunul, iar el urla în timp ce ea îl stropea uşor, cât de uşor putea.

Până la urmă, s-au iubit. Nu s-au iubit sexual. Dar s-au iubit cu adevărat. S-au iubit aşa cum s-ar fi iubit doi copii de şase ani.

Să iubeşti, pentru copii, înseamnă să veghezi. Să veghezi somnul, să potoleşti spaimele, să ogoieşti plânsul, să îngrijeşti bolile, să mângâi pielea, s-o speli, s-o îmbraci.

Să iubeşti aşa cum îi iubeşti pe copii înseamnă să salvezi de la moarte.

Să nu mori înseamnă să hrăneşti.

Sub acest ultim aspect, el o iubi mai mult decât îl

iubi ea vreodată.

Georges începu s-o roage din nou.

— Avem aceeaşi vârstă, avem acelaşi trecut, am făcut aceleaşi studii...

— Nu chiar.

— ... aceleaşi studii *primare*, dacă preferi. Am învăţat să citim împreună. Am învăţat să socotim împreună. Am învăţat notele muzicale împreună. Am avut aceeaşi învăţătoare.

— Dacă-ţi închipui că nu văd unde baţi...

— Continui totuşi. Avem gusturi apropiate, dacă nu chiar identice, ne înţelegem...

— ... perfect. Chiar aşa, perfect - perfect atunci când nu vorbeşti.

— Mamele noastre ne-au abandonat în lume, în rămăşiţa asta de lume, în lumea asta superbă şi brambu- rită, aproape în acelaşi an.

— E drept, nu mai avem pe nimeni.

— Nu avem moştenitori.

— Văd că aduci discuţia tot unde vrei tu.

— Dacă cineva, după moartea mea, se va gândi măcar o dată la mine, aceea vei fi tu.

în martie, Georges făcuse o călătorie. Aşa cel puţin îi spusese în timp ce ea era plecată la Sydney, pentru ultima înregistrare pe care voia s-o facă. Revenise şi mai epuizat. îi pusese degetul pe buze. îi strângea mâinile. Ann nu ştia ce să spună, era prea surprinsă de starea în care-1 regăsea. Nu bănuise că va fi atât de rapid. Probabil că nu voise să bănuiască. El îi luase mâna şi îi spusese:

— Te rog, nu spune nimic.

Apoi se lungise pe o sofa din salon.

— Nu vorbi, te rog. încearcă să te prefaci că nu-ţi pasă. Va trebui să-mi cobor toate lucrurile aici, lângă pat. Va trebui să ne organizăm.

— Da, sigur.

— Nu vrei să mă ajuţi puţin ?

Ea dădu din cap că da, incapabilă să vorbească.

El continuă:

Ne vom căsători. Aşa cum tu îi dedici micuţei tot ce compui şi tot ce scrii, şi eu simt nevoia să-ţi dedic totul, ca să mai pot trăi puţin. Ca să pot avea un sfârşit fericit. Am nevoie de tine, Eliane. Am nevoie de tine pentru ca totul să treacă fără suferinţă. Despre asta, din clipa asta, nu vom mai vorbi niciodată

— .Căsătoria nu mă...

— Te rog. Să nu ne pese de cuvinte. Iubire, căsătorie, unire, simbioză... Nevoia pe care-o avem unul de celălalt ţine de un regat străvechi în care nici unul dintre aceste cuvinte nu conta. Eşti de acord ?

Până la urmă, ea acceptă. Până la urmă descoperi că el avea, în parte, dreptate. Nevoia celuilalt pentru ea institui un univers a cărui dispariţie o umplu de durere.

Capitolul VII

îi plăcea să ajungă la aeroport mai devreme, să umble fără ţintă, să intre în buticuri, să citească, să mediteze, să viseze fără vreo grijă, fără spaima că ar putea întârzia, fără nici o grabă. Nu putea să rateze „plecarea". îi plăcea să plece. Era atât de palpitant - să aibă siguranţa că va pleca. Ann închise uşa colibei-Gumpendorf. Era şase dimineaţa. Pe cer nu era nici un nor. Abia se lumina de ziuă. Ceaţa începea să se ridice, uşoară, pe râu. Nici vorbă să-l trezească pe Georges, cum o rugase el.

Va telefona la Teilly şi va comanda un taxi pentru gara din Sens.

Va lua primul tren.

Prefera să fie la aeroport mai devreme.

Va sta într-un fotoliu mare şi rece din terminalul de plecări şi va citi o partitură, în loc să se silească s-o frunzărească aici, cu gândul la plecare, cu spaima că ar putea să întârzie.

Ieşi din căsuţa cu iederă, trecu pe lângă tufele de trandafir, apoi intră pe peluză, pe marginea mai puţin udă de rouă.

Văzu de departe lumina, deja aprinsă, în salon. îl văzu pe Georges, citea sub lampadarul de lângă

fereastră. Făcuse un efort şi se trezise mai devreme, ca să nu rateze plecarea ei la New York.

Prin geam, îi vedea chipul aplecat pe carte, luminat de lampă.

Se apropie.

Ciocăni uşor la fereastră. Cufundat pesemne în lectura lui, Georges nu răspunse. Ann intră, îşi lăsă poşeta şi cheile pe coridor. Deschise uşa salonului.

Din fotoliul lui de lângă fereastră, Georges nu-şi ridică privirea la intrarea ei.

Păşi spre el în vârful picioarelor, voia să-l sărute fără să-l mai trezească. Neclintirea lui era totuşi bizară. Ann îi puse mâna pe frunte. Era ca gheaţa. Cartea îi căzu din mâini. Ann o ridică, apoi, deodată, dintr-o singură mişcare, se aşeză pe jos, ţinând în mâini mâinile rigide ale prietenului ei.

Rămase astfel, o vreme, cu mintea în întregime golită.

îl conduse pe jandarm în stradă, până la maşina jandarmeriei. Apoi se întoarse. Uşa casei vecine era deschisă larg. în pragul ei stătea un bătrân scheletic, cu părul alb, într-un pulover alb de bumbac, împletit grosolan, cu un pămătuf de şters praful în mână.

Bătrânul înaintă în stradă.

— Aveţi vreo problemă ?

Ann izbucni atunci în plâns şi bâigui că Georges Roehlinger murise.

îi curgea nasul. Avea obrazul buhăit. Stătea pe un taburet alb în somptuoasa bucătărie din inox a domnului Delaure.

Mirosea a cafea. Dincolo de mirosul de cafea, cel de tutun olandez. Iar dincolo de cafea şi de tutunul olandez, o combinaţie de detergent şi spray anti-molii.

Priveau amândoi cafeaua care urca miraculos în cafetiera de sticlă

.Ann îşi vedea chipul reflectat peste tot, pe vasele de aluminiu, pe plăcile de faianţă albă, pe uşa cu geam a cuptorului. Niciodată în viaţa ei nu mai văzuse o bucătărie atât de curată.

— Sunteţi soţia lui ?

— Da.

— Sunteţi singură ?

Ann nu înţelegea. Bătrânul repetă:

— Sunteţi singură ?

— Cum adică, singură ?

— Nu aveţi copii ?

-Nu.

— Atunci sunteţi singură.

— Am lăsat casa deschisă! strigă ea deodată.

Plecă valvârtej. Nu mai luă avionul. Rămase acasă. Domnul Delaure o ajută cu toate formalităţile legate

de acte. Ann nu suferea, dar se simţea pierdută.

Capitolul VIII

De bătrâneţe şi singurătate deveni mai osoasă. Trupul i se făcuse rigid. Părul îi albise în întregime.

îsi schimbă iarăşi - radical - felul de a se îmbrăca. Ca prin farmec, apărură fuste imense. Trebui să renunţe la blugii cenuşii spălăciţi, la cămăşile bărbăteşti din bumbac alb, la vechile bluzoane din piele ale lui Georges. Vechituri somptuoase, jiletci de mătase, veste largi şi decolorate,

haine mari călduroase, din ţesătură sintetică, cenuşii şi molcuţe

invadară spaţiul.

*

E o plăcere - nu să fii singură, dar să fii în stare să fii.

O Oh How I.

Katherine Philips cântă, apoi bântuie.

Apoi totul, în fine, se depărtează, se relaxează.

Apoi totul tace.

Ann Hidden îşi ridică privirea spre fereastră.

S-a făcut ziuă.

Totul este atât de alb.

— Nu mai văd podeaua camerei mele. Nu mai văd pământul, nici malul. Ceaţa dispare încet. Totul pare pustiu. Doar pământul - sub ceaţă - mai miroase puţin, când calci pe iarba şi pe noroiul de pe mal ce scârţâie sub zăpadă.

E trecut de amiază când ceaţa se risipeşte şi

apar acoperişurile, stâlpii electrici, clopotniţele, capetele mici ale raţelor sălbatice.

Soarele inundă totul dintr-odată.

După un prânz de ascet (ruladă de pasăre cu piure de cartofi), bea un pahar de vin (Epineuil). Soseşte menajera originară din insula Mauritius.

Ann strânge masa. Se loveşte de robinetul circular. Broşa i se desprinde. Medalionul se deschide pe marginea chiuvetei.

Un dinţişor cade, sare fără nici un zgomot, alunecă în gaura chiuvetei, dispare.

— Ce era ? Un dinte ? întreabă menajera.

— Nu, nu, murmură Ann Hidden.

închide medalionul gol. Fuge în grădină.

Spală roaba cu furtunul de stropit grădina.

Soarele lumină deodată peluza.

Atinse malul.

Sub pielea obrazului apăreau oasele.

Ann avea ceva din chipul mamei sale. însă obrazul ei era mai slab decât al mamei la aceeaşi vârstă. Pentru cine n-o cunoştea, era frumoasă, dar fruntea şi maxilarul ei căpătaseră ceva aspru şi violent. în spatele ei, gata să ţâşnească, aştepta o femeie, mai slabă şi mai uscată decât maică-sa, decât bunicile şi străbunicile dinspre mamă. Surâsul ei, când surâdea, era fermecător, numai că înflorea atât de rar: dinţii mari, imenşi, superbi, de un alb sclipitor, luminau totul, dar luminau cu o lumină rece.

Suferința, înotul, iubirea, foamea făcuseră din ea o femeie cu trăiri intense.Ieşea adesea. îşi cumpărase o garsonieră lângă gara Lyon. La concerte, era văzută, era remarcată - îmbrăcată mereu în stil japonez, ca Yoji Yamamoto, ca Issey Miyake. Lumea o saluta. Ea se pregătea să vândă proprietatea de la Teilly.

Era vară. Se înserase. Ann stătea aplecată pe malul râului Yonne, la umbra colibei-Gumpendorf, cu tencuiala îngălbenită şi coşcovită acum. Arunca firimituri la raţe şi lebede - care veneau cu repeziciune, în linişte, pe suprafaţa apei întunecate. Un câine lătră. Ann se gândi deodată la Magdalena Radnitzky. Ar avea şaisprezece ani. Ar apărea cu părul ud, în cămaşă de noapte de diftină, ar apărea alergând în spatele ei, strigând, spunând...

Deodată, în stânga, răsună un clopot.

Un şlep vechi, de pe vremuri, se apropia pe râu. Un şlep cu olandezi care făceau turul canalelor din Bour- gogne. Trecură strigând şi făcând semne la toată lumea.

Ann se aşează încetişor pe trepte să-i privească trecând.

Apa mâloasă a râului Yonne lovea în mal, în inelele pentru bărci. Ann rămânea aşezată acolo, la soare, ca Giulia odinioară, cu picioarele atârnând în apa albastră a Mediteranei, la un metru mai jos de birt. Aici, apa era mai puţin frumoasă. Vara mai puţin caldă. Ann nu mai avea curaj să se ridice, să meargă, să alerge, să plece iar, să moară. Aici, începea să se teamă de soare. Acolo, când erau împreună, când trăiau toate trei împreună, nu se temeau de soare niciodată, ghemuite în şezlonguri tustrele, bând apă rece ca gheaţa din sticle mari, aburite, pe terasă, acolo sus, pe colină, în paradis.

Cuprins

Partea întâi..... 7

Partea a doua..... 87
Partea a treia 151

Partea a patra..... 201

Pascal Quignard s-a născut în 1948 la Verneuil-sur-Avre. După studii de filozofie, predă această disciplină la Universitatea din Vincennes şi la Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociale. Personalitate complexă şi nonconfor- mistă, Quignard este cofondator al festivalului de operă şi teatru baroc de la Versailles şi a făcut parte, pentru o vreme, din comitetul de lectură al Editurii Gallimard. Debutează în 1969 cu un eseu despre Sacher-Masoch, continuă cu alte câteva eseuri, pentru ca în 1976 să publice povestirea *Le Lecteur*, urmată de romanele *Cams* (1979), *Le Salon du Wurtemberg* (1986) şi *Les Escaliers de Chambord* (1989). Cărţile sale, inclasabile, se situează la confluenţa dintre roman, eseu şi poem în proză. Notorietatea scri- itorului depăşeşte lumea literelor odată cu ecranizarea romanului său *Tous les matins du monde* din 1991 *{Toate dimineţile lumii* - Humanitas, 2001). Din 1994 părăseşte Editura Gallimard şi se consacră în exclusivitate scrisului. Este îndrăgostit de muzică, de Antichitatea greco-romană şi de Extremul Orient. Stau mărturie pentru aceasta numeroasele sale cărţi de eseuri din ultimii ani, între care tulburătoarea *Le Sexe et l'effroi* din 1994 *{Sexul şi spaima* - Humanitas, 2006). In 2000 a primit premiul Academiei Franceze pentru romanul *Terasse h Rome {Terasă la Roma* - Humanitas, 2002), iar în 2002, premiul Goncourt pentru volumul *Les Ombres errantes {Umbre rătăcitoare* - Humanitas, 2004).

ImpoitMoldpresa Grup SRL I *Vila* **Amalia /**

5948353012941 Pret: 98 lei

Fascinat de epocile crepusculare ale istoriei, Pascal Quignard dezvăluie în *Vila Amalia* paloarea propriei noastre epoci. Suntem sortiţi, parc să spună autorul, să căutăm, precum eroina acestui roman, un refugiu din calea cotidianului sufocant şi a micilor tragedii ale vieţii, un refugiu iluzoriu, dar necesar. El ar putea fi o insulă pierdută în mare, o vilă înecată în verdeaţă, o copilă care îţi strânge cu putere mâna...

„Vila Amalia are frumuseţea unui cânt al suferinţei, lipsit de orice disperare, un cânt al lui Henry Purceii."

Nouvel Observateur

„In dorinţa ei încrâncenată de a dispărea, eroina se aseamănă cu creatorul ei, scriitor care se încăpăţânează să trăiască «în unghiul mort al societăţii»."

Le Figaro

„In fundalul unei poveşti simple în aparenţă, Pascal Quignard ştie sa lase sensurile să circule precum un râu subteran, un râu inaccesibil privirii, dar care irigă în chip tainic romanul."

Telerama

Foto copertă © GULIVER

ISBN 978-973-50-1663-0

5 948353 012941